

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

lone look

LENA HENDRIX

BİR BAKIŞ

SULLIVAN AİLESİ

KİTAP 1

OceanofPDF.com

LENA HENDRIX

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

LENA HENDRIX, LLC

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Lena Hendrix

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Geliştirme Editörlüğü Becca Mysoor, Fairy Plot Mother Kopya

editörlüğü James Gallagher, Evident Ink

Redaksiyon: Laetitia Treseng, Little Tweaks Kapak:

Echo Grayce, WildHeart Graphics

OceanofPDF.com

"Büyük Oyun "u izlemek zorunda kalan hepimiz için.

Onun yerine ateşli bir koç varken oyun kurucuya ne gerek var?

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Hadi Bağlanalım!
Yazarın Bu Kitap
Hakkındaki Notu

1. Wyatt
2. Lark
3. Wyatt
4. Lark
5. Lark
6. Wyatt
7. Lark
8. Wyatt
9. Wyatt
10. Lark
11. Lark
12. Wyatt
13. Lark
14. Wyatt
15. Lark
16. Wyatt
17. Lark
18. Wyatt
19. Lark
20. Wyatt
21. Lark
22. Wyatt
23. Wyatt
24. Lark
25. Wyatt
26. Lark
27. Wyatt
28. Lark
29. Wyatt
30. Lark
31. Wyatt
32. Lark
33. Wyatt
34. Lark
35. Wyatt
36. Wyatt

37. [Lark](#)

38. [Lark](#)

[Sonsöz](#)

[Tek Dokunuş'a Kısa Bir](#)

[Bakış Teşekkür Hendrix](#)

[Heartthrobs Ayrıca yazan](#)

[Lena Hendrix Yazar](#)

[Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BAĞLANALIM!

Bültenime kaydolduğunuzda, yeni çıkan kitaplar, kitap haberleri, çekilişler ve yeni kitap önerileri ile güncel kalacaksınız! Size spam yapmayacağıma ve yalnızca paylaşacak eğlenceli ve heyecan verici bir şeyim olduğunda e-posta göndereceğime söz veriyorum!

Ayrıca, kaydolduğunuzda, Choosing You (çok ateşli bir Chikalu Falls romanı) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasına da sahip olacaksınız!

www.lenahendrix.com adresindeki web sitemden kaydolun.

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Ateşli spor koçlarının büyük bir hayranı olarak, kolej düzeyindeki futbolun ve NFL'nin yönlerini olabildiğince doğru bir şekilde tasvir etmek için elimden geleni yaptım.

Midwest Michigan Üniversitesi ve St. Fowler kasabası, gerçek kurumların politika ve değerlerini, müfredatını veya tesislerini yanlış yansıtmamak için tamamen uydurulmuştur. Bu kitaptaki görüşler, bir kurgu eseri olduğu için hiçbir şekilde NFL veya NCAA'ın bir yansıması değildir.

Bu kitapta ayrıca bir ebeveynin ölümü (sayfa dışı/ayrıntılı değil, ancak atıfta bulunuluyor) ve erken başlangıçlı demansı olan bir ebeveyn de yer alıyor.

OceanofPDF.com

BU KİTAP HAKKINDA

Ben tam zamanlı bekar bir babayım. Eski bir NFL oyuncusuyken ko olmuş, işi ciddiye almayan ya da sakatlanmaya kararlı çocuklarla dolu bir üniversite takımını döndürmekle görevlendirilmiş biriyim. **Yeni komşuma kesinlikle aşık olmayacağım.**

Lark Butler muhteşem, çileden çıkarıcı bir güneş ışığına sarılmış saf bir kaos. Benim küçük kasabamda ortaya çıktı, hem de bir cenazede ağlamak için para alarak. Bunu kim yapar ki? Ama onun başsağığı dilemesi ve gerçek bir mezarlıktan sürünerek çıkması arasında bir yerde, kendimizi Outtatowner, Michigan'ın dramına karışmış bulduk - onlarca yıllık bir kan davası ve bunu sona erdirmeye kararlı iki teyze ile benim kıyı kasabam.

Sonunda kızımın normal bir hayatı olması için kök salıyorum ve Lark'ı unutmam gerekiyor. Öpüştüğümüz gecenin nasıl hissettirdiğini ya da sonunda sadece benim için bir şey almanın nasıl bir şey olduğunu unutmalıyım. Ama o kıvılcımlar tutuştuğunda, ikimizin de umduğundan daha yoğun oldu.

Sorun şu ki, ona güvenemiyorum ve hiç kalmıyor.

Özenle hazırladığım planlarımı yerle bir etti.

Bir bakış.

OceanofPDF.com

WYATT

"SENCE BİR CESET GÖREBİLECEK MİYİM?"

Yedi yaşındaki kızım Penny'ye baktım, bu özellikle ürkütücü konuyu nasıl ele alacağımdan emin değildim. Üzerime geçirdiğim beyaz düğmeli bluzun kollarını düzelttim. "Gitmek mi, zorunda kalmak mı?"

Penny otururken mavi elbisesinin eteklerini karıştırdı, eteğinin geri kalan kısmı da altında buruşmuştu. Göz teması kurmadı, sadece omuz silkti.

Boynuma bir kravat geçirdim ve düğümü doğru atmaya çalıştım. "Bu bir cenaze töreni, bu yüzden mezarlığa gitmeden önce bir anma töreni olacak. İstemiyorsanız oraya gitmek zorunda değilsiniz ama insanlar Bay Bowlegs'e saygılarını sunmak için gelecekler."

Yüzü buruşurken küçük bedeninden hanımefendiye yakışmayan bir homurtu yükseldi. "Bowlegs? Adı bu mu?"

"Sadece bir takma ad."

"Gerçek adı ne?"

Durakladım ve kendi kendime biraz güldüm. Hiçbir fikrim yoktu.

"Emin değilim. Onu sadece Bay Bowlegs olarak tanıyordum. Genellikle kısaca Bowlegs."

Penny'nin dudakları büküldü. "İnsanlar ona neden öyle diyordu?"

İçten kıkırdaması bulaşıcıydı ve onun ruh halinin hafifliğini kucaklamaya çalıştım. Belki bu midemde biriken korkuyu hafifletirdi. "Sanırım çarpık bacaklı olduğu için."

Penny yatağın üzerinde döndü, böylece sırtüstü yatıyordu, başı baş aşağı kenarından sarkıyordu. "Senin memleketinde herkesin bir lakabı var mı?"

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. Saçma sapan lakaplar Outtatowner, Michigan'ın tamamen saçma yönlerinden sadece biriydi. Kasabanın adı bile Outtatowner.

Şaka gibi.

Çarpık kravatımın düğümünü çözdüm ve tekrar denedim. Penny cevap vermemi bekledi. İnatçı kız. Kafasına koysa bir keşişi bile geride bırakabilirdi.

"Herkes değil," diye kabul ettim. "Ama pek çok insan." "Neden?"

Omuz silktilim. "Sadece uzun zaman önce başlayan bir şey. Sanırım bu küçük bir kasaba olayı."

"Neden?"

Neden oyununu oynamanın eşiğinde olduğumuzu ve bu oyunun içine girdiğimi hemen fark ettim.

Bugün olmaz, kızım.

"Bilmiyorum. Kasaba biraz tuhaf, tamam mı?"

"İnsanlara tuhaf demenin hoş olmadığını söylemiştin."

Çocuğunuzun ebeveynliğinizi yüzünüze vurması çok sinir bozucuydu. Yansıyama son bir kez daha baktım ve ona doğru döndüm. "Haklısın. Sadece biraz farklılar. Gitmeye hazır mısın, Pickle?"

Gülümseyerek kendini düzeltti ve yatağın kenarında zıpladı. "Bu yüzden mi bana Pickle diyorsun?"

Erken gelişmiş, baş belası yavruma doğru bir adım attım. Parmak eklemimi onun küçük kalkık burnunun ucuna vurdum. "Sana Turşu diyorum çünkü bazen tatlı bazen de ekşi oluyorsun."

Penny elimi çiğniyormuş gibi yaptı.

"Ben de onu diyorum." Onu yataktan çektim. "Hadi gidelim, ufaklık. Önümüzde bir yol var ve geç kalmak istemiyorum."

Neyse ki Penny kendini iyi hissediyordu ve tek bir ayakkabısını bile kaybetmeden ya da sevgili Mavi Teddy'sini kaybetmeden sıkışık daireden ayrıldık. Penny'yi güvenli bir şekilde arkaya bağladıktan sonra takım elbisemin ceketini yolcu koltuğuna serdim ve direksiyona geçtim.

Michigan, St. Fowler şehir merkezinin dış mahallelerinden yola çıktıktan sonra üniversite kasabasının içinden geçtim. Penny burnunu cama dayamış, biz yol aldıkça binaların titreşerek geçişini izliyor, Blue Teddy kolunun kıvrımıyla boğuluyordu.

Geçen Noel'de, Noel'den iki gün önce mavi bir oyuncak ayı istemişti. İnternette araştırdım ve bulabildiğim en iyi şey boynunda koyu mavi bir kurdele olan bebek mavisi bir su aygırı oldu. Kimseyi kandıramazdım, çünkü bu kesinlikle bir oyuncak ayı değildi, ama Penny onu seviyordu ve zar zor kazanmış olsam da bunu kabul ediyordum. Bazı günler alabileceğim tüm galibiyetlere ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Atkuyruğu orantısızdı, ama gece geç saatlere kadar YouTube'da oyun filmleri arasında ders almama rağmen, Fransız örgüsünde ustalaşmaya hâlâ yaklaşamamıştım. O şey saf büyücülüktü.

İçimi çektim. St. Fowler'a yeni yerleşmiştik ama bu üç yıl içinde üçüncü şehrimizdi. Dikiz aynasından onu izlerken gözlerine yerleşen hüznü kaçırmadım. Sırf bu bakış bile bu işi neden yapmam gerektiğini açıklıyordu.

"Burayı seveceksin, söz veriyorum." Boğazımda bir yumru oluştu. Ona yalan söylemediğimi umuyordum.

"İşte kilise."

Tekrar kafamı kaldırdığımda işaret parmağını cama bastırmıştı. Bakışlarını takip ettim ve uzakta Wilson Stadyumu ve Atletizm Merkezi'nin görüldüğünü fark ettim. Koçluk yaptığım en büyük stadyum değildi - kesinlikle oynadığım en büyük stadyum da değildi, ama şimdilik evimdi.

"Kesinlikle öyle, bebeğim."

Stadyum yanımdan hızla geçerken Penny koltuğuna yerleşti ve Mavi Teddy'nin boynunu biraz daha sıktı. "Yol ne kadar sürecek?"

Saate baktım. "Sadece bir saat kadar."

Minik tiksinti sesi, onun canı sıkılana ve *neden* oyunu yeniden başlayana kadar yirmi dakikadan fazla zamanım olmadığını söylüyordu. Radyo kanalları arasında gezinirken, sevdiğini bildiğim bir şarkı buldum ve sesini biraz açtım.

Sonra batıya, sahile doğru yöneldik. Yıllardır görmediğim memleketime doğru.

"Vay anasını. Savurgan oğul geri döndü!" Küçük kardeşim Lee cenaze evinin otoparkında tepinirken yüzünde bir sırıtiş belirdi. Denizden birkaç mil uzakta olsak bile, temiz, kıyı havası etrafımızda kıpırdanıyordu.

Küçük kardeşimi görmeyeli uzun zaman olmuştu. O her zaman umursamaz biriydi, biraz jokerdi. Büyüleyiciydi. Bu yüzden Lee'nin askerlikten sonra yerel bir itfaiyeci olarak kendini bulması ve bir daha memleketimizi terk etmemesi şaşırtıcı değildi.

Elini benimkine attı ve içten bir şekilde sıktı. Lee de şişmanlamıştı. Cılız kolları dolgunlaşmıştı ve onu şahsen görmeden geçirdiğim yıllar içinde birkaç santim uzamıştı.

Ben onu tanıştıramadan Lee bacağımın arkasına sıkışmış olan Penny'nin yanına çömeldi. "Kim bu sıçan? Geçen ay FaceTime'da gördüğüm Pickle olmadığı kesin."

Penny gözlerini devirdi ve çerçevemin arkasından çıktı. "Merhaba Lee Amca." Sesinde can sıkıntısı ve kızgınlık vardı ama utangaç bir zevkle kaynıyordu. Bazı günler on yedi yaşında olduğuna yemin edebilirim.

Lee uzanıp onu belinden yakaladı ve havaya kaldırdı. Lee onu zıplatıp itip kakarken kızın sevinç çığlıkları onu daha da cesaretlendirdi.

"Kim. Kimsin. Sen. Ve. Neredesin. Nerede. Penny nerede?"

O küçük kardeşimle kıkırdayıp oynasırken içimi bir pişmanlık ateşi sardı. Onu bu basit mutluluktan mahrum bırakmışım.

O benim suçumdu.

Babam hastalandıktan sonra ailemiz dağıldı, parçalandı. Yıllardır Outtatowner'a geri dönmemiştim ve bu da Penny'nin ailemi sadece ara sıra görüntülü sohbetler ve tatillerde ve doğum günlerinde postalanan hediyeler aracılığıyla tanıdığı anlamına geliyordu.

Boğazıma yerleşmiş olan sıcak kömürü çıkarmak için boğazımı temizledim. "Katie geliyor mu?"

En küçük kız kardeşimiz Montana'da rastgele bir üniversite bulmuş ve aptal erkek arkadaşının da teşvikiyle her şeyi bırakıp bir daha arkasına bakmamıştı.

Lee'nin gülümsemesi bozulmadı ama sesine bir parça hüznün karıştığını duydum. "Hayır. İçeri giremedi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. "Duke?"

Lee Penny'yi yere bıraktı ve Penny ona bakıp gülümsedi. "Babamı alıyorum." Başımı salladım. Babamın erken başlangıçlı bunaması o kadar hızlı ilerlemişti ki kasabadaki yerel hafıza bakım koğuşunda yaşıyordu. Zor bir durumdu ama dördümüzün de durumu kötüydü ve Tootie Teyze ona bakamayacak durumdaydı.

Kardeşimin kendisi, ona ihtiyacı olan hemşirelik bakımını sağlamayı seçmiştik.

Elli sekiz yaşında bir adamın tam zamanlı bakıma ihtiyacı olduğu düşüncesi içimi kemiriyordu, özellikle de akli başında olduğu zamanları düşündüğümde. Kendisi. Ta ki akli başında olmadığı zamanların ne kadar üzücü olduğunu düşünene kadar. Kafası karıştı. Kızgın. Korkmuş.

Kız kardeşi onu şiddetle seviyordu ama Tootie Teyze bunu tek başına yapamazdı ve biz de ona yardım edecek donanıma sahip değildik. Bugün onu görme düşüncesi, nasıl bir gün geçirdiğini bilmeden, zaten çalkalanan midemin üstüne bir de huzursuzluk katmanı yığıldı.

Hadi şu işi bitirelim.

Neredeyse boş olan otoparka göz gezdirdim. "King'lerin burada olacağını düşündüm." Onların adını yüksek sesle söylerken parmaklarım yumruk gibi sıkıldı.

"Tootie Teyze ve Bug bunu halletti. İlk saat Sullivan'lara ait, sonra da Krallar saygılarını sunabilirler."

Başımı salladım. Sullivan ailesi ile Krallar arasında uzun süredir devam eden kan davası efsanelere konu olmuş, benim hatırlayabildiğimden çok daha eskilere dayanıyordu. Outtatowner turistik bir sahil kasabası olmasına rağmen, oralı olanlar, yani biz kasabalılar, sınırın çizildiğini bilirdik. Ya bizdensiniz ya da onlardan, bunun başka yolu yok.

Biraz huzur bulmayı başaran sadece Tootie Teyze ve Kralların teyzesi Bug'dı. Birbirlerinden hoşlanmasalar da, birbirimizle tartışmaya başladığımızda etrafımızdaki kasabayı yıkmadığımızdan emin olmayı kendilerine görev edinmişlerdi. Turistlerin iyiliği için dış görünüşümüzü koruduk ama bir Cumartesi gecesi barda kavga etmek duyulmamış bir şey değildi.

Penny'ye uzandım ve o da küçük elini benimkinin içine soktu. Lee ile birlikte cenaze evine doğru yürüdük. Ağır kapıyı çekip açtığımda içerideki sıcak hava vınlayarak dışarı çıktı. Tanıdık gül ve misk kokusu midemi bulandırdı. Kapıdan içeri girerken annemin gülümseyen yüzü gözümün önünden gitmedi.

Fuaye neredeyse bomboştu. Havada cılız sesler dolaşıyor ve küçük gruplar halinde bir avuç insan toplanıyordu.

"Neden burada kimse yok?" Penny fısıldadı.

Kalbim sıkıştı. Bowlegs'i nazik ve yumuşak konuşan bir adam olarak hatırlıyordum. Bir kasabalı için bile biraz tuhaftı. Ne bir Sullivan ne de bir Kral'dı.

toplumumuzun temeliydi. Her gün Ay Çizmeleriyle kasabayı dolaşır, teneke kutu toplar ya da vahşi yaşamı beslerdi.

Gözlerim seyrek kalabalığı taradı ve odadaki herkesi tanıdım.

O hariç.

Penny, Lee'ye Bowlegs hakkında binlerce soru sorarken, gözlerim köşede sessizce ağlayan meçhul esmeri takip ederek aceleyle ziyaretçi defterini imzaladım.

Dizlerinin hemen üzerinden geçen, vücuda oturan siyah bir elbise giymiş olan kadının etrafında bir zarafet havası esiyordu. Kısa kolları ince pazularının etrafında dalgalanıyordu. Kadın burnunun altına bir mendil tıkadı ve yine yumuşak bir hıçkırık koptu. Kalın, koyu kirpiklerinden taze gözyaşları süzülmeden önce titreyerek nefes alışını izledim.

Lee'ye doğru eğildim. "Bu da kim?"

Bakışları yabancıya kaydı ve omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Baba, acıktım." Penny elimi çekti ve ben de ona baktım. Gözleri açık tabuta doğru kaydı.

Lee ona doğru eğildi. "Açlıktan ... *ölüyor* musun?" Penny'den bir kıkırdama yükselirken sesine muziplik karıştı. Kafalar bize doğru döndü.

Bir eli ağzını kapatırken ikisine de uyarıcı bir bakış attım ve Lee kendi kahkahasını bastırmak için dudaklarını içeri çekti.

"Ben zaten saygılarımı sundum. Pickle'a atıştırmalık bir şeyler bulacağım. Sen önden git."

Plana uyup uymadığından emin olmak için Penny'ye baktım ve elini Lee'ninkinin içine soktuğunda, benimle tabuta doğru gelmeyeceği için rahatladığını anladım. Başımı salladım ve Lee Penny'yi koridordan geçirerek kahve ve hamur işleriyle dolu küçük odaya götürdü.

Odanın önüne doğru ilerlerken, gizemli kadını izlemekten kendimi alamadım. Diğerlerinin de onu izlemeye başladığını fark ettim.

Derin bir üzüntüye kapılan kadın ağladı, sessiz hıçkırıklar vücudunu sarstı.

Bowlegs'in kızı var mıydı?

Onun gibi bir afetin kimliği belirsiz bir dul olmadığı açıktı. Elbette gizliden gizliye zengin olduğuna dair söylentiler vardı ama Bowlegs yaşlı bir adamdı ve bu kadın da tam bir afetti. Elbette istediği erkeği seçebilirdi.

Kadın başını hüzünlü bir şekilde sallayarak dönmeden önce son bir kez tabuta özlemle baktı. Yanımdan geçerken gözlerimiz kilitlendi.

Nefesim kesildi.
Kalbim küt küt
atmaya başladı. *Bu
da ne böyle?*

Yosunlu ela gözleri aşağı doğru kayarken, ıslak kirpikleri neredeyse yanaklarına değecekken zaman ağır çekimde ilerledi.

Rüzgâr içimden çıkıverdi. Başım döndü. Kanım çekilmişti ve tek yaptığı yanımdan geçip gitmekti.

Gidişini izledim ve kafatasımda çalan alarm zillerine rağmen sessizce onu takip ettim. Karanlık koridorda kadın Tootie ve Bug'ın karşısında duruyordu. Gizemli kadın gülümserken teyzeler başlarını salladılar.

Bir anda, muhtemelen dul olmayan ağlayan kadının gözleri açıldı ve kadınlara nazikçe gülümsedi. Duvara doğru asıldım, karanlık koridorda konuşan üç kadını izleyen bir pislik gibi hissediyordum, ama sonra oldu.

Tootie çantasına uzandı ve kadının eline bir deste banknot tutuşturdu.
Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

LARK

İŞİMİN EN KÖTÜ YANI CESETLERDİ.

Bahar yavaş yavaş yaza geçerken serin bir esinti hâlâ havayı sarıyordu. Nemli havayı içime çektim, şehrin neresinde olursanız olun su kokusunu alabiliyor olmanız hoşuma gitti. Mezar alanının etrafında duran yüzler denizini taradım. Siyah aynalı güneş gözlüklerim gözlerimi gizliyordu, bir o yana bir bu yana bakıyor, saygılarını sunmaya gelenleri merak ediyor ve hayatlarını gözümün önünde bir film gibi hayal ediyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, dün cenazeye katılanlardan birkaç kişi daha bugün gelmişti. Tecrübelerime göre, genellikle bunun tersi doğrudur. Yine de iç karartıcı derecede az sayıda insan vardı ve Tootie ile Bug'ın benim hizmetlerime ihtiyaç duymalarına şaşmamak gerekirdi.

Yalnızdım ama bu benim için alışılmadık ya da rahatsız edici bir durum değildi. Sadece başımı dik tuttum, uygun zamanlarda burnumu sildim ve rolümü oynadım. Ön taraftaki ama dikkat çekmeyecek şekilde yan tarafa sokulmuş olan görüş noktamdan, iki farklı yas tutan grubun oluştuğunu görebiliyordum.

İlki çoğunlukla uzun boylu, heybetli ve çeşitli tarzlarda iyi dikilmiş takım elbiseler giyen adamlardan oluşuyordu. Dövmelerle kaplı, mürekkebi yakasından ve gömleğinin kollarından dışarı taşan biri bile kendisi için yapılmış gibi görünen bir takım elbise giyiyordu. Çoğu geniş omuzları, uzun düz burunları ve gözlerindeki tehlikeli parıltıyla birbirlerine benziyordu. Birden fazlası kavgaya hazır gibi görünüyordu. Bana kendisini Bug olarak tanıtan kadın onların ortasında duruyordu.

Krallar.

Takım elbise giyen canavarlardan oluşan heybetli çemberin arasında iki genç kadın vardı. Krallardan sadece biri Sullivan'lara doğru hançer fırlatmıyordu. Aksine, kadınlardan biri onlara doğru sinsi bakışlar atıyordu. Özellikle de en yaşlı Sullivan'a. Duke, eğer adını doğru hatırlıyorsam, tamamen ilgisiz görünüyordu.

Çok ilginç.

Yüzümü düzelttim ve topraktaki açık deliğe baktım. Chicago'daki oda arkadaşlarımdan biri bana kuzeninin New York'taki cenaze törenlerinde doğaçlama oyunculuğu yaparak nasıl para kazandığını anlattığında çarklarım dönmeye başlamıştı. Oda arkadaşlarım teker teker New York'a ya da Los Angeles'a taşındı, hatta bazıları tamamen pes edip memleketlerine dönmek için eşyalarını topladı. Hayalimden vazgeçemezdim, henüz değil.

Büyük çıkışım sadece bir ya da iki iş uza ktaydı. Bunu biliyordum. Chicago'da oyunculuk işleri arasında yaptığım geçici ofis işleri iyiydi ama şehirdeki lüks dairemin kirasını karşılamaya yetmiyordu. Ya da maceraya olan açlığımı. Bu yüzden bir yarı profesyonel görünümlü web sitesi Daha sonra, I oldu resmi olarak

Chicagoland ve kıyı Michigan bölgesinde kiralık bir yas tutucu. On beş cenazeden sonra tüm yüzler birbirine karışmaya başlamıştı, ancak hayatıma girip çıkan yabancıları gözlemlemek ve onlar hakkında sonuçlar çıkarmak bu işin en iyi yanlarından biriydi. Doğaçlama oyunculuk hayatı ilginç kılıyordu ve komodininin üzerindeki aşk romanları aklıma gelen müstehcen hikayeler.

Tootie ve uyumsuz, gelişigüzel aile üyelerinden oluşan grubu Kralların tam karşı tarafında duruyordu. Yumuşak, yuvarlak yüzü yanlarına gelenlere gülümsüyor ve isteseler de istemeseler de herkese coşkuyla sarılıyordu. Sullivan erkekleri de aptalca yakışıklıydı.

Ceket giymiş ve kravat takmışlardı; bazıları yeni ütülenmiş kot pantolon giymişti ve Kings'in görüldüğünden biraz daha mavi yakalıydılar. Kendilerine güven ve çekicilik yayıyorlardı. Tootie'nin yanında duran yaşlı adama bir kez baktığınızda, bu adamların klasik yakışıklılıklarını nereden aldıklarını anlayabiliyordunuz. Biraz kaybolmuş gibi görünse de, açık havada sıkı çalışmanın verdiği sert çizgiler yüzünü daha yakışıklı yapıyordu.

İki grup arasındaki farkları ve her ikisinin de diğerine nasıl öfkeli, kin dolu bakışlar fırlattığını fark ettim. İzlemeye devam ederken, birinin meraklı gözleri bir an fazla oyalandığında dudaklarım ağırbaşlı bir gülümsemeyle birbirine yapışıyordu.

Onun dışında herkes.

Sullivan klanının eteklerinde dünkü adam vardı. Bir türlü kurtulamadığım adam. Uzun boylu ve genişti. Çenesi hafifçe yukarı kalkıktı, bu da ona sürekli takındığı çatık kaşları olmasa baştan çıkarıcı olabilecek bir ukalalık havası veriyordu.

Cenaze evinde onun yanından geçerken, sert ve erkeksi kokusundan ve sivri bakışlarından o kadar etkilenmişim ki, yeni topuklu ayakkabılarımla neredeyse tökezliyordum. Unutulmaz viski kahvesi gözleri odadan çıkışımı takip etmişti ve görmezden gelmeye çalışsam da köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onları hissedebiliyordum.

Küçük kız bugün yine onunla birlikteydi. Kız kardeşi olamayacak kadar küçüktü ve dün ve bugün bir tabak kurabiyeyle döndükten sonra bacağına sarılma şekli, onun muhtemelen babası olduğunu gösteriyordu. Güçlü elini kızın omzuna atıp onu kendine çektiğinde kalbim bir anlığına tekledi.

Erkeksi, koruyucu havası seksiydi -bunu inkâr etmek mümkün değildi- ama bana bir iş verilmişti ve sırf gülümseyip gülümsemeyeceğini görmek için bu düşünceli huysuzla yatmanın performansın bir parçası olduğundan şüpheliydim.

Ama cidden, huysuz bir DILF'i kim sevmez ki?

Tootie ve Bug web sitemi bulup beni işe aldıktan sonra özellikle gerçek gözyaşları istemişlerdi. Ayrıca zamanlaması iyi ayarlanmış birkaç soluk alıp verme ve ani hıçkırıklar da serpiştirmem istendi. Çok abartılı değil ama insanları konuşturmaya yetecek kadar. Gözlerim, toplum içinde birbirlerini tamamen görmezden gelmeyi alışkanlık haline getirmiş olan yaşlı kadınlara kaydı.

Kendi kendime güldüm.

Bu ikisi başka bir şey.

Sonra tekrar hissettim, gözlerinin yoğunluğunu, on beş metre öteden tenimi yaktığını. Onun gibi aile üyeleri tehlikeli ve iş için kötü olabilirdi. Genellikle ılık ton balığı güveci için sizi seçerler ve çok fazla soru sorarlardı.

Vaizin ayine başlaması için tam zamanında başımı sallama ve hırıltılı bir nefes verme fırsatını yakaladım.

KALABALIK DAĞILDIKTAN SONRA arabamda saklandığım yerden çıktım ve yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma bakındım. Düz ayakkabıların daha iyi bir seçim olduğunu bildiğim halde cenaze töreninde yüksek topuklu ayakkabı giymek zorunda kaldığım için kendime lanet ederek, topuklarımın yumuşak toprağa batmasını engellemeye çalışarak parmak uçlarımda çimlerin üzerinde yürüdüm. Ani bir kararla satın aldığım, arkasında zarif bir deri fiyonk bulunan yeni ve seksi ayakkabılar, ayağımdaki su toplamasının yeni olduğu ve planladığım düz ayakkabıların artık söz konusu olmadığı anlamına geliyordu.

Çaylak hamlesi.

Kendimi toparlayarak, vaizin gerçekten duygulu bir ayin yaptığı sırada Bay Bowlegs'i yatırdıkları alana doğru yürümeye devam ettim.

Bu bir ilkti.

Outtatownner'ın düşündüğümünden daha fazla tuhaflığı vardı, ama benim favorim kasabalıların çoğunun özel lakapları olmasıydı. Tootie bana bazılarının rastgele, çoğunun ise uygunsuz olduğunu ve bir kez bu lakaplardan birine sahip olduğunuzda ondan kurtulmanın neredeyse imkânsız olduğunu söyledi.

Sandalyeleri istiflemeye ve kaldırmaya çalışan bir saha görevlisinin yanından geçtim. Kafasındaki şapkayı çıkardı ve bana biraz mahremiyet sağlamak için uzaklaşmadan önce başını salladı.

Ayağa kalktım ve toprağa gömülü basit tabuta baktım. Sık sık olduğu gibi, boğazımı temizlerken göğsümde bir duygu kabarması oluştu.

Ona fısıldadım. "Töreninize katılma şerefine nail olduğum için teşekkür ederim Bay Bowlegs. Umarım ailenize huzur ve rahatlık sağlamışımıdır."

Eteğimin cebine uzanıp telefonumu çıkardım. Müzik sıraya girmişti ve tekrar baktım.

Tanrım, umarım Bug bana şaka yapmıyordur.

Başımı sallayarak play tuşuna bastım ve gözlerimi kapattım. "Another One Bites the Dust"ın gümbür gümbür akorları küçük hoparlörden akmaya başladı. Garip bir seçimdi ama kıkırdama baloncuğunun patlamasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sol elim ritme uyarak kalçama vururken parmağım sesi daha da yükseltti. Şarkının çok iyi olduğunu inkâr edemezsiniz ve Bowlegs'in de espri anlayışı olduğunu umarak gülümsedim.

Bildiğim kelimeleri mırıldanmaya ve mırıldanmaya başladığımda, Bowlegs'e sevgi düşüncelerimi gönderdim.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Arkamdan gelen keskin, derin gümbürtü beni ürküttü ve kalbim boğazıma kaçarken kollarımı salladım. Bir anda topuklarım kaymaya başladı ve zemin artık altımda değildi. Bir çatırtıyla ayaklarım sert bir şeye çarptı, yüksek topuklarımdan biri altımda kırıldı. Farkına vardığımda tırnaklarım yeni kürekle kazılmış toprağı tırmıkladı.

"Aman Tanrım. Oh hayır! Aman Tanrım!"

"Ne oluyor lan?" Ses şimdi üstümdeydi, keskin ve öfkeliydi.

Karanlık çevreme bakarken panik derimin altına sıçradı.

Delğin içinde. Lanet delğin içindeyim.

"Yardım edin! Lütfen bana yardım edin!" Etrafıma bakındığımda tabutun yanındaki dar alanda durduğumu fark ettim. Telefonum topraktaydı, Queen hala hoparlörden bağıırıyordu, ben de onu aldım ve Freddie Mercury çenesini kapatana kadar çılgınca ekrana bastım.

Telefonu cebime attım ve elimi nazıkçe tabutun üzerine koydum. "Çok özür dilerim. Kahretsin! Özür dilerim!"

Tekrar yukarı baktığımda öğleden sonra güneşinin pembe çizgileriyle boyanmış masmavi gökyüzünden başka bir şey göremedim. "Yardım edin! Kimse yok mu? Kimse yok mu? Yardım edin!"

Dışarı çıkmak mümkün değildi ve yukarıda bana yardım etmek isteyen kimse yok gibiydi, bu yüzden elimi Bowlegs'in tabutunun üstüne koydum ve üstüne çıkmadan önce tekrar özür diledim. Dizlerim küçük sıyrıklardan dolayı acıyordu ve eteğim düştüğüm için kirlenmişti. Tabutun üzerinde durmanın verdiği kaldıraç gücünü kullanarak kendimi yüzeye doğru ittim.

Karnımın üzerine çöküp kendimi gömülü olduğum yerden dışarı atarken, gözlerim bir çift parlak siyah deri ayakkabıya odaklandı. Boynumu yukarı kaldırdığımda dünkü muhteşem adamın kaşlarının çatıldığını ve kollarını kavuştururken nefes nefese kaldığını gördüm.

"Biraz yardım eder misin?" Kendimi delikten çıkarmaya devam ederken homurdandım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Hiç yardım teklif etmedi.

Ne hıyar ama.

Sonunda nefes nefese kalmış ve çamura bulanmış bir halde topuklarımdan üzerine oturdum ve eteğimi dizlerimin üzerinde düzelttim. "Senden yardım alamayacağım çok açık."

"Kimsin sen? Burada ne yapıyorsun?"

Sert tınısı ensemdeki minik tüyleri diken diken etse de, talepkâr sesi karşısında yüzüm buruştu.

"Saygılarımı sunuyorum. Gerçi"-Geri dönüp çukura baktım, çamurlu iki ayakkabı izi şimdi tepeye damgalanmıştı

- "Genellikle bundan biraz daha sorunsuz ilerler."

Kendimi içine soktuğum durumun gülünçlüğüne güldüm. Şüphesiz Aubergine ve Eagle bunu duyduklarında kışkırlarıyla güleceklerdi.

Kahkahalarım yatıştı ve ona gülümsedim. "Ne kadar bariz bir saygısızlık, uygunsuzluk, düpedüz-" derken üst dudağının kıvrıldığına yemin edebilirim.

Ayağa kalkmak için manevra yaparken elimi havaya kaldırdım. "Seni orada durduracağım."

Onun küstah ve kibirli ses tonundan bıkmıştım. Ellerimi önümde birleştirdim. "Bunda saygısızca bir şey yoktu. Düşme kısmı hariç, ama o benim hatam değildi. Senin suçundu."

Zengin, karamel gözleri öfkeyle parladı. "Benim hatam mı?"

Bir kez başımı salladım. "Beni korkuttun. Terrance'la bir an yaşıyorduk ki-"

"Terrance? Bir dakika?" Yakışıklı adam burnunu parmaklarının arasına sıkıştırdı ve ben bir gülümsemeyi bastırdım. "'Another One Bites the Dust'? Senin saygı anlayışın bu mu?"

Düşmanca ses tonu sadece savaş ya da kaç tepkimin alevlerini körükledi. *Oyuna devam dostum.*

Eteğimi bir kez daha düzelttim ve yüzümü sakinleştirdim; çamur içinde olduğumu, bir topuğumun kırıldığını ve saçlarımın hızla narin topuzundan çıktığını tamamen görmezden geldim. "Bu şarkı onun en sevdiğiydi. Onunla baş başa kaldığımız bir *anda* son bir kez çalmak zorunda hissettim kendimi." Parmağımla onu işaret ettim. "Sözümü kestin. Beni düşürdün ve bana yardım etme zahmetine bile girmedin!"

"Kimsin sen?"

Etkilenmiş gibi davranma zahmetine bile girmedim ama gözlerini tembelce vücudumdan aşağı indirdi, sonra hızla yukarı kaldırıp bakışlarımla buluştu.

Kibirli bir kahkaha attı. "Bir aile dostu."

Adam taş gibiydi. Benim hakkımdaki değerlendirmesinde tereddütsüzdü. Sinirlenerek gözlerimi devirdim ve yanından hışımla geçip gittim, dengesiz ayakkabılarım hala sahip olduğum zarafet kırıntılarını çaldığı için topallayarak. Ona döndüm. "Biliyor musun? Beni istediğin kadar yargıla ama bir cenazeden daha üzücü olan tek şey kimsenin gelmediği bir cenazedir."

Bunun üzerine, çok fazla şey kaçırdığım için kendime lanet etmeme rağmen, hışımla arabama doğru yola koyuldum, ancak bunu

Yakışıklı yüzünün keskin köşelerine yayılan farkındalık.

OceanofPDF.com

WYATT

"BOOGERTOWN?" PENNY'NİN BULAŞICI KIKIRDAMALARI ARABANIN ARKA KOLTUĞUNU DOLDURUYORDU.

Arabayı.

Büyükannem ve büyükbabamın kendi sokaklarına verdikleri bu aptalca isim karşısında gözlerim doldu.

Lee arka koltuktaki Pickle'a bakabilmek için yana kaydı. "Bilmiyor muydun? Tootie Teyze ve Tater Amca Boogertown Yolu'nun aşağısında yaşıyor."

Penny yine güldü. "Kim ona bu ismi verir ki?"

Lee'nin gülümsemesi genişledi. "Onlar yaptı. Bu ıssız yolun sonunda evlerini inşa ettiklerinde, Tater'ın ona bir isim vermesi gerekiyordu. Adını Pic koyacaktı.

."

"Bu kadar yeter." Lee'nin sözünü kestim ve ona sert bir bakış fırlattım. Yedi yaşındaki çocuğuma, amcamızın sırf o çok nefret ettiği postacıyı kızdırmak için yola neredeyse *Pickledick Holler* adını verdiğini söylemesine gerek yoktu.

Lee gözlerini kaçırıp Penny'ye komik bir surat yapmadan önce utangaç bir ifadeyle baktı.

"Kamyonunu neden buraya getiremediğini bana tekrar hatırlatır mısın?" Küçük kardeşime sordum.

Arabamı park ettikten sonra dışarı çıktı ve Penny'nin kapısını açtı. "Ve bu sıçanla bir saniyeni bile kaçırdın mı?" Penny onun kollarına atladı ve gerçek bir kemirgen gibi onu kemiriyormuş gibi yaptı. "Hiç şansın yok."

Göğsüm yine sıkışmıştı.

Lee kendini beğenmiş biriydi. Kibirliydi. Ne de olsa o bir Sullivan'dı ama aynı zamanda iyi huyluydu. Sık sık mutluluğunun denizaşırı ülkelerdeyken gördüğü pislikleri örtbas etmek için olup olmadığını merak

ederdim ama bunu asla kabul etmezdi. Bu

Muhtemelen bu yüzden geri dönmüş ve hemen itfaiyeye iş başvurusunda bulunmuştu. Bu çocuk her zaman bir sonraki adrenalın patlamasının peşindeydi.

Lee'nin teyzemizin çiftlik evi tarzındaki geniş evinin merdivenlerini tırmanışını izlerken nefes nefese kaldım ve kendimi yaşlı hissettim - gerçekten huysuz ve yaşlı.

Öğleden sonra güneşi ufukta kayboluyordu ama ağaçlarla çevrili uzun araba yolundan aşağıya doğru bir araba akını vardı. Tootie saygılarını sunmak için gelenleri ağırlayacaktı. Gerçi insanların çoğunlukla onun yemeklerini yemek ve dedikodu yapmak istediklerini düşündüm.

Evin dış cephesindeki bir zamanlar beyaz olan boya solmuş, kirli bir griye dönüşmüştü. Siyah panjurlar da solmuş ve soyulmuştu. Basamakları tırmanırken, ahşap ağırlığının altında inledi. Bir kez zıpladım ve ayağım çürüyen ahşabın içine düşmediğinde şaşırdım. Eski evin birkaç onarım ihtiyacı olduğunu biliyordum ama baktıkça, yılların ihmali ve boşluğu daha fazla zarar veriyor gibi görünüyordu. Kate ve kardeşlerimle ne yapacağımızı konuşmam gerekecekti. Tootie güvenli olmayan bir evde yaşayamazdı.

"İçeri geliyor musun yoksa öylece dikilip kaybolmuş gibi mi bakacaksın?" Tootie Teyze'nin sesine kahkahalar karışıyordu. Bu kadının yaşama sevinci vardı ve ne kadar darbe alırsa alsın, tozunu alır ve çalışmaya devam ederdi. Dürüst olmak gerekirse, pes etmek istediğim çok zaman oldu, ama kulağımı bükeceğini bildiğim için ilerlemeye devam ettim.

"Buraya gel." Kollarını iki yana açtı ve ben de merdivenlerin geri kalanını tırmanarak onu kucakladım. Yumuşak ve sıcaktı. Bir an için gözlerimi kapadım ve Penny'den başka birine en son ne zaman sarıldığımı hatırlamaya çalıştım.

"Baban içeride. Ziyaret etmek için sabırsızlanıyor." Çenem sıkıştı. "İyi günler mi?"

Onu bıraktığımda Tootie'nin gözleri bahçeye baktı ve gülümsedi. "Bugünlerde olanlar kadar iyi sanırım."

Başka bir şey söylemeden, eve doğru yürüyen insan selini selamlamak ve kucaklamak için yanımdan ayrıldı.

Evin içi hareketlilikle dolup taşıyordu. Taziyeye ya da cenazeye katılma zahmetine katlanmayan pek çok kişi Tootie'nin evini doldurmuş, dedikodu yapıyor ve Outtatown haberlerini takip ediyordu. Konuşmaların çoğu Krallar ve onların kasabadaki işletmeleri nasıl satın almaya devam ettikleri etrafında dönüyordu. Başka bir

bir Kral ve bir Sullivan arasındaki kavga. Outtatowner'ın nasıl değiştiğine ve bunun bir şekilde Kralların suçu olduğuna dair söylentiler.

Kalabalığı yarıp geçtim, hevesli gülümsemeleri ve geniş gözlü tanımları bilerek görmezden geldim. Evin arka tarafına doğru, geniş oturma odasında babam kanepede tek başına oturuyordu. Midem bulandı. Kollarını dizlerine dayamıştı ve odaklanmamış bakışları halıya uzanıyordu.

"Merhaba baba." Boğazımdaki çakıl taşlarını temizledim.

Başını kaldırıp benimle göz göze geldi ama gözlerinin arkasında hiçbir kıvılcım yoktu. Tanıma yoktu.

Güzel bir gün için çok fazla.

"Merhaba." Babam elini yüzünde gezdirdi, birini hatırlamadığını gizlemeye çalışırken yaptığı klasik bir hareketti bu. "Seni gördüğüme sevindim."

"Wyatt," dedim.

"Wyatt. Evet, biliyorum. Seni görmek güzel, Wyatt. Bowlegs'e yazık oldu."

Başımı salladım ve etrafta Penny'yi ya da kardeşlerimi aradım. Babamın önünde beceriksizce durdum.

Odanın öbür ucundan en büyük ağabeyim Duke ile göz göze geldiğimde, konuşmayı kesip bana doğru yürüdü. Sakalı hatırladığımdan daha uzundu ve sinirli görünüyordu. Hatta her zamankinden daha fazla.

Duke, benden daha büyük bir sik olma yeteneğine sahip tanıdığım tek kişiydi.

Aramızdaki mesafeyi kapattığında elimi uzattım ve tokalaştık.

"Vakit bulabildiğine sevindim." "Meşguldüm."

"Elbette." Duke yerine getirmem gereken yükümlülüklerim ve bir sözleşmem olduğunu çok iyi biliyordu. Onunla tartışmak için yemi yutmadığımda, dikkatini babama çevirdi ve elindeki koyu renkli sıvı dolu bardağı ona uzattı. "Bunu senin için aldım, baba."

Babam bardağı aldı ve bir yudum içti. "Ben Kaptan ve Kola istemiştim."

Gözlerim Duke'ünkilerle buluştu. Hepimiz babamın kullandığı ilaçlarla alkol alamayacağını biliyorduk. Duke güven vermek için başını belli belirsiz salladı. "Tootie içki yok dedi."

Babam homurdandı ve içkisini tekrar yudumladı. "Bir gardiyandan daha beter." "Ne kadar kalacaksın?" Duke kollarını kavuşturarak bana sordu.

"Bu gece gidiyoruz."

"Gir ve çık, ha?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Planımız bu." Tekrar evin etrafına baktım. İnsanlar etrafta dolaşıyor, parmak sandviç yiyor ve gülüşüyorlardı. Bilmesem, cenaze sonrası yastan çok mutlu bir buluşma gibi görünecekti.

"Dördüncü çeyreğin bitimine yirmi sekiz saniye kala, on yard çizgisinde dördüncü ve beşinci olduğunu biliyor muydunuz? Bir açıklık bulamayınca topu kaptı ve son bölgeye kadar canını dişine takarak koştu. Oğlum sayesinde ulusal şampiyonluğu kazandık. Bu çok güzel bir şeydi."

Duke ve ben babamıza baktık, gözleri hafifçe odaklanmamıştı ama yüzünde gururlu bir gülümseme vardı. Kariyerimin başlamasına yardımcı olan oyun hakkında konuşuyordu.

Onun yanına oturdum. "Evet, hatırlıyorum. Defans oyuncusu bir canavardı."

Babam bana tiksinti dolu bir bakış fırlattı. "Onun için değil. Benim oğlum korkusuzdur."

"Harika bir oyundu," diye ekledi Duke. Babamın beyninin gizemli bir şekilde çalıştığını uzun zaman önce öğrenmiştik ama onu sevdiği konular ve özellikle de eski anılar hakkında konuşturduğunuzda daha sakin, daha akli başında oluyordu.

İşte o anlarda tanıdığımız babamız gerçekten de hala oradaymış gibi hissederdik. Hiçbir maçı kaçırmayan ve kaybettiğimizde bile beni arayıp moral veren babam. Red Sullivan tanıdığım en güçlü adamdı. Annem öldüğünde, dört küçük çocuğu tek başına büyüttü. Her gün onun adını anmaya özen gösterirdi. Bunun, annemizi ve ona duyduğumuz sevgiyi her zaman hatırlamamız için olduğunu söylerdi.

Son zamanlarda kendi adını hatırlaması iyi bir gün olarak kabul ediliyordu.

"Wyatt." Aniden ayağa kalkan babamın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Seni görmek ne güzel! Geleceğini bilmiyordum."

Beni sımsıkı kucakladı, sonra bana bakmak için bir kol mesafesinde tuttu.

"Hey, baba." Ona gülümsedim.

Kaşları birbirine çarptı. "Bu hafta maçın yok mu senin?"

"Hayır. Takım yaz tatiline giriyor. Önümüzdeki sonbahar sezonu için hazırlanacağız, ancak oyuncular bu hafta finallerle meşgul."

Geniş avucuyla sırtıma vurdu. "Oğlumun finaller için stres yapmasına gerek yok. Seçmeler yaklaşıyor ve sen en iyi seçim olacaksın. Bunu biliyorum. Belki Vikingler? Ya da Bears? Bears. Bu bir şey olmaz mıydı?" Güldü ve sırtıma bir tokat daha attı.

O zaman beni hala bir üniversite oyuncusu, bir NFL umudu olarak gördüğünü fark ettim ve midem bulandı.

Midemde asit yükseldi ve bir adım geri attım. "Penny'yi bulmam gerek."

"Kızlar hakkında endişelenmemelisin, oğlum." Ben uzaklaşırken babamın sert sesi omzumun üzerinden süzülüyordu.

Duke beni kurtardı ve ben onları geride bırakıp kızımı aramak için toplanan kalabalığın arasından geçerken babamla konuşmaya devam etti.

"Beceremedim. Bunu biliyorsun."

"Hiç şansı yok. O kızı hamile bıraktı ve şimdi sıkışıp kaldı."

"Yaşlandı, olan bu. Çok yazık."

Kalabalığın arasında dolaşırken, kulaklarım şüphesiz *benimle ilgili* olan dedikodu parçalarını yakaladı.

NFL'de başarılı bir dönemden sonra biraz saygı görmek için çok fazla.

Uzun zaman önce, küçük bir kasabada yerel dedikodu değirmeni söz konusu olduğunda herkesin adil bir oyun olduğunu öğrenmiştim. Bir zamanlar ünlü bir NFL oyun kurucusu olmanız ya da Outtatown'ın kurucu ailelerinden birine mensup olmanız fark etmezdi. Eğer yayılacak bir dedikodu varsa, dışarıda bir yerlerdeydi.

Bir köşeyi döndüm ve arka bahçede Lee'nin derin kahkahalarını duydum. Avlu boyunca koşarken Penny onun omuzlarında oturuyordu. Kollarını başının üzerine kaldırmış, bulaşıcı kahkahaları yaz rüzgarında süzülüyordu. Kaburgalarımın altında sıcak bir demir yığını vardı.

Oradan hemen uzaklaşmak ve St. Fowler'daki sessiz dairemize geri dönmek istedim. Yapacak işlerim ve kontrol etmem gereken bir takımım vardı ama arka bahçeyi dolduran mutluluk beni duraksattı.

Solumdan gelen yumuşak bir kahkaha beni döndürdü.

"Sevimli çocuk." Outtatown'ın yerel sanatçısı ve Lee'nin en iyi çocukluk arkadaşı, elinde bir tabak parmak yiyeceklerle dengede duruyordu.

Gülümsedim ve selamlamak için çenemi eğdim. "Annette. Seni gördüğüme sevindim."

Gerçek adını kullanmama gülümsedi. Çocukluğundan beri kasabadaki herkes ona Annie derdi. Asi kızıl saçlarıyla talihsiz bir lakap edinmişti: *Yetim Annie*, gerçek bir yetim olduğu düşünülürse daha duyarsız bir lakaptı. Bir noktada, Outtatown'da sık sık olduğu gibi, bu takma ad yapışıp kalmıştı.

"Sen de Wyatt."

Annie eve doğru dönmeden önce bana son bir kez gülümsedi. Merdivenleri tırmanıp eve girmeden önce bakışları bir anlığına Lee'nin üzerinde takılı kaldı. Çok güzel bir kadın olduğu her halinden belliydi. Onun

Bakır rengi saçları arkaya toplanmıştı ve sade siyah gömleği ve elbise pantolonuyla zarif görünüyordu. Lee'nin peşinde dolaşan ve kronik olarak dizleri kirli olan o asi bukleli, küçük kıızıl saçlı kız gitmişti.

Bugünlerde Annie bir afetti ve Lee'nin kafası muhtemelen onu göremeyecek kadar kendi kışının içindeydi.

Aptal.

"Hey, Annette nereye gitti?" Lee nefes nefese Penny'yi yere bıraktı. Başımı kapıya doğru çevirdim. "İçeride, sanırım."

Lee sadece omuz silkti. Sanırım burnunun dibinde iyi bir kadın olduğunu görmedi ya da umursamadı.

Penny bir sandalyeye oturup verandadaki masada içkisini yudumlarken ben arka verandaya baktım. "Tanrım, burası çok kötü durumda."

Lee, "Evet, durum gittikçe kötüleşiyor," diye onayladı.

"Çok mu kötü? Masayı tutan bir kutu var. Bu iyi değil." Masanın ayağını gösterdim, aslında o da ahşap kutulardan oluşan çürük bir yığındı. "Katie'yi aramalıyız."

Lee'nin çenesinde bir kas gerildi ve yumrukları sıkıldı. O da bunu görmüştü. Tootie idare etmeye çalışıyordu ama eski ev hızla etrafında yıkılıyordu. O inatçı kadın asla mantık dinlemezdi. Ama kız kardeşimiz Kate'in yatıştırıcı bir yönü vardı. Tootie'yi bir tamirci çağırmanın kendi fikri olduğuna ve belki de en kötüsünün birkaç hafta içinde tamir edilebileceğine ikna etmek için planlar yapabiliirdi.

En kötü ihtimalle, eğer tamir etmek istemezse, yıktırıp yeni bir şey yaptırabilirdim. Yeni bir başlangıç.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Lee gözlerimin birden fazla kez çıkışa doğru kaydığını fark etmemişti. Sesindeki hüzünlü teslimiyet, içimde bir ağırlık hissetmemi neden oldu.

Avlu kapısından içerideki kalabalığı gördüğümde, bizi oradan çıkarmak için iyi bir bahane bulmaya çalıştım. İş için. Yatma zamanı. *Herhangi bir şey.*

Gözlerim Lee'nin sorusuna kulak misafiri olan Penny'ye kaydı ve hüzünlü bir teslimiyet içimi kemirdi.

"Bence bir gece iyi olabilir, sence de öyle değil mi Pickle?"

Penny'nin gözleri benimkilere kaydı ve tatlı yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi baba? Yapabilir miyiz?"

Sandalyesinden sıçradı ve kendini kollarıma attı.

Lee güldü ve bir eliyle omzumu sıktı. "Tootie'ye kaldığını haber vereceğim."

Avlu kapısına çıkan merdivenleri tırmanırken Penny ortama sarılmaya devam etti. "Sağ ol baba. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Sırtında bir daire çizdim. "Bir gece." Hem ona hem *de* ona Lee.

Lee güldü ve evin içinde kaybolmadan önce omzunun üzerinden bir selam verdi.

OceanofPDF.com

LARK

BILİYOR MUSUN, BİR KIZ OUTTATOWNER, MICHIGAN'A AŞIK OLABILIR. I
Yerel fırın Sugar Bowl'un büyük penceresi boyunca uzanan yüksek bir koltuğa oturdum. Sıcak lattem mükemmel bir şekilde buharda pişirilmişti ve köpüğündeki kurdele tasarımı neredeyse içilemeyecek kadar şirindi.

Neredeyse.

Şehir merkezinin şirin şeridine bakarken mutlu yüzler kaldırımlarda çiftler halinde ilerliyordu. Ana yol şehir merkezine girdiğinde, üzerinde "OUTTATOWNER, MICHIGAN-YABANCILARIN DOST OLDUĞU YER" yazan bir tabela vardı.

Güneş, kasabanın iki yakasını ayıran ana yolun ortasındaki ağaçların arasından süzülürken turistler ve kasabalılar el sallıyor ve gülümsüyordu.

Fırındaki sohbet, ahşap masalardaki kahve fincanlarının hafif takırtılarının eşlik ettiği yumuşak bir gürültüydü. Sunucum Sylvie'yi cenaze hizmetlerinden gelen tek Kral kadın olarak hemen tanıdım. Beni kontrol etmek için birden fazla kez geldi ve misafirperver gülümsemesi beni bir dilim daha limonlu somun ve ikinci bir latte sipariş etmeye ikna etti.

"Oldukça büyüleyici, değil mi?" Benden birkaç sandalye aşağıda oturan kadın dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı ve gülümsedi. Yanık sarı saçları ve koyu yeşil gözleri vardı ve yüzünü bana dönmek için koltuğunda döndü. Kadın dirseklerini arkasındaki uzun yüksek tablaya yasladı ve küçük pastaneye baktı.

Ona gülümsedim ve bakışlarını takip ettim. İnsanlar kalabalık fırına girip çıkıyordu. Tarçın, şeker ve sıcak, kızarmış kahve kokuyordu. Küçük bir grup yaşlı adam kucaklarında gazetelerle toplanmıştı.

görmezden geldiler ve birbirleriyle sohbet ettiler. Kasa sırası neredeyse kapının dışındaydı.

"Öyle," diye kabul ettim.

Kadın öne doğru eğildi ve elini uzattı. "Ben Cass. Hafta sonu için mi geldin?"

"Lark. İş için gelmiştim." Kucağımdaki küçük katlanmış gazeteyi kaldırdım. "Burası çok şirin, o yüzden vakit öldürüyorum. Ya sen?"

Cass dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Ben bir muhabirim. Aslında tam da bu gazete için."

"Yani kasabalı mısınız?"

Gülümsemesi genişledi. "Oh, tamam. Outtatowner'da içeriden konuşulanları zaten biliyorsun. Yani Bowlegs'in hizmetlerinden sonra birkaç şey öğrenmişsin."

Bu kadını ayinlerde gördüğümü hatırlamıyorum. Ona öylece bakınca devam etti. "Küçük bir kasaba. Bizden pek bir şey kaçmaz. Gerçi sen, canım, biraz gizemli biri oldun."

Sırtım dikleşti, işimi gizli tutmak için hangi açığı kullanmam gerektiğinden emin değildim.

Cass elini kaldırdı. "Bir kızın sırları olmalı. Burnumu sokmayacağım. Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, kasaba hayatında yeniyim. Chicago'da doğdum ve büyüdüm. Ama ..." Gözleri tezgâhın arkasına, dev gibi bir adamın elinde bir tepsi taze hamur işiyle girdiği mutfağa doğru kaydı. Yüzüne sıcak bir şefkat yayıldı ve gülümsemesi genişledi. "O adama aşık oldum ve gerisi tarih oldu."

İri yarı fırıncı sanki onu hissetmiş gibi kalabalığa baktı ve hemen onunla göz göze geldi. Dudakları bir gülümsemeyle kalktı ve neredeyse oturduğum yerden bayılacaktım. Ona olan aşkı o kadar açtı ki gözümü kaçırarak zorunda kaldım.

"Şanslı kız."

Gülümsedi ve bana baktı. "Bilmez miyim. Outtatowner'daki suda bir şeyler var. Sana söylüyorum, buradaki erkekler başka bir şey."

Aklıma hemen Bowlegs'in cenazesinde karşılaştığım huysuz kadın geldi. İçimden bir ses ona bu adamı sormak istiyordu. Kim olduğunu ve ne haltlar karıştırdığını anlamak için birazcık araştırmak.

Buna fırsat bulamadan gözlerim caddenin karşısında yürüyen bir hayaletle takıldı. Ağzım bir karışık açık, Bay Bowlegs'i gördüm.

canlı ve iyi, sokakta ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Yavaşça bir parmağımı kaldırdım ve Cass'in gözleri onu takip etti.

"Oh!" Güldü. "Bu Bowlegs'in kardeşi."

"Kardeşi mi?" Şaşkına dönmüştüm.

"Tek yumurta ikizleri."

"Vay canına." Beynim, sistemimdeki şokun yerini alacak kelimeleri bulmakta zorlandı. "Onu hiçbir ayinde görmedim."

"Hiç şaşırmadım. O da en az Bowlegs kadar yalnız biri. Yeterince uzun kalırsan, Outtatowner hakkında her türlü çılgın şeyi öğrenirsin." Cass dizüstü bilgisayarına döndü, onu kapattı ve omuz çantasına yerleştirdi. "Seninle tanışmak güzeldi, Lark."

Vedalaştım ve kalabalığın arasından fırının arka tarafına doğru sessizce ilerleyişini izledim. Kasanın arkasındaki fırıncıya ulaştığında, hızlı bir hareketle bir kolunu beline doladı ve onu sallanan kapılardan geçirip görüş alanından çıkardı. Kahkahası fırının gürültüsünü bastırdı ve sonunda kıskançlığın en ufak bir püskürmesiyle kendimden geçmeme izin verdim.

Aşk şanslı olanlar içindi ve ben *öyle değildim. Hatta bir* keresinde bir Rönesans festivalindeki falcı bana *aşk konusunda lanetli olduğumu* söylemişti. O zamanlar bunu tamamen saçmalık olarak geçiştirmiştim ama yirmi dokuz yaşında ve hâlâ ne yazık ki bekarken, hayal kırıklığı yaratan ayrılıklarımın birleşince, onun haklı olabileceğinden endişelenmeye başlamıştım.

"Baba, lütfen." Dikkatim sevimli çiftten uzaklaştı ve sırada somurtan tanıdık bir küçük kızın mızımız homurdanmalarına yöneldi. Sistemim sıçradı.

"Pickle, hayır dedim." Küçük kız hemen kollarını kavuşturdu ve derin bir surat asmaya başladı.

"Hadi Wyatt. Sadece bir geceliğine buradasın. Ona itfaiye istasyonunu gezdireyim." Tootie'nin yeğeni Lee, bir türlü kaçamadığım huysuz adamın omzunu itti.

Lanet olası küçük kasabalar.

"Lee, hiç yardımcı olmuyorsun." Anlaşılan bu adamın yıpratıcı davrandığı tek kişi ben değildim. Onda ayıyı dürtmek istememe neden olan bir şey vardı - Tanrı aşkına, *bir kez* gülümseyene kadar onu pozitiflikle kızdırmak.

Kahvemi elime aldım ve sandalyemden zıplayarak üçlüye doğru ilerledim. "Selam Sullivans!" Cıvıldadım. Küçük kıza doğru eğildim.

"İtfaiye istasyonunu ziyaret etmek için harika bir gün, sizce de öyle değil mi?"

Lee'nin yüzüne orantısız bir sırıtma yayıldı. "İstediğiniz zaman gelebilirsiniz, Bayan ..."

Wyatt ona sert bir bakış fırlattı ve ben de güldüm. Elimizi uzattım. "Lark Butler. Sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum. Ve bu çok nazik bir davranış. Bunu kabul edebilirim." Kapıya doğru yöneldim ve Wyatt'a bir gülümseme gönderdim. "Sonra görüşürüz, Oscar."

Doğruldu ve kaşlarını çatı, ben de küçük bir kahkaha attım. Adının Wyatt olduğunu çok iyi biliyordum ama bu kadar huysuz olacaksa Oscar olsun.

Onların yanından geçerek kaldırıma çıktım ve sabahın geç saatlerinde güneşin altına girdim. Ciğerlerime kıyı havasından derin bir nefes çektim ve sabahın sıcaklığının üzerimden geçmesine izin verdim.

Bu kasabada ve ilginç sakinlerinde özel bir şeyler vardı. Bunu iliklerime kadar hissettim. Outtatowner kesinlikle bir gün geri dönmeyi umduğum bir yerdi. Sahilde biraz yürüdükten sonra web sitemdeki mesajları kontrol eder, yeni bir iş ve yeni bir kasaba için sıraya girerdim.

"HER ZAMAN KALIFORNIYA'YI TEKRAR DENEYEBİLİRSİN." Annemin Telefonumu kulağıma götürüp gazeteyi bir kez daha tararken sesim yatıştırıcıydı.

Kaliforniya. LOS ANGELES. Kırık hayallerin ve benim gibi umutlu aktrislerin şehri. Düzinelerce seçme kaseti gönderdiğime ve tek bir geri dönüş bile almadığıma hala inanamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, utanç vericiydi.

Hayatta olmaz. "Bilmiyorum..."

"Eminim her an geri aranabilirsin!"

Sarsılmaz inancı sözlerine de yansır. Eğer annem sadece azmiyle bir şeyleri gerçekleştirebilseydi, bunu yapardı.

"Haftalar oldu ve ben hiçbir şey duymadım. Sanırım o gemi çoktan kalktı anne."

"Patlıcan."

Gözlerimi devirmiştım. Bir komüne taşındıklarından beri annem ve üvey babam Larry'ye sadece *ruh isimleriyle* hitap edilmeye başlanmıştı:

Aubergine ve Eagle. "Pardon, doğru.

Aubergine." "Tanrıça sağlayacaktır."

Tüm samimiyetimle söylüyorum ki, genel pozitifliğim dürüstlüğümden kaynaklanıyor. Annem tam anlamıyla bir güneş ışığıydı. Sıkı ebeveynlik becerilerinde eksik olsa da, coşkulu desteğiyle bunu fazlasıyla telafi ederdi.

"Tanrıçanın ilginç bir iş ve kalacak iyi bir yer sağlayacağını umuyorum." Web sitemin trafiği hâlâ şaşırtıcı derecede güçlüydü ama henüz hizmetlerime yönelik yeni bir talep gelmemişti. "Küçük kasaba yas tutanlar piyasasında pek bir şey yok."

"Gelip burada yaşayabilirsiniz. Hepimiz kutsanmış bir barış ve uyum içinde birbirimize bakarız."

Annem ve Larry ile çıplaklar komününde yaşamak mı? Zor pas.

İçime kaçınılmaz olarak şüphe düştüğünde kendime anlattığım hikâyeye başvurdum. "Bu daldırma oyunculuk işleri benim için gerçekten çok iyi. Doğaçlama becerilerimi geliştiriyorum ve özgeçmişimde harika görünüyor, ki bunu yaptığım tüm geçici işler için söyleyemem. Sonbaharda Broadway dışı seçmelere geri döneceğim. Bu sadece geçici bir durum. Bir macera."

Kaldırımda devraldığım küçük banktan Outtatowner şehir merkezindeki uzun şeridi taradım. Turist sezonu açılıyordu ve birkaç dükkânın vitrininde MEVSİMLİK YARDIMCI ARANIYOR ya da buna benzer bir yazı vardı. Sugar Bowl'da bile hafta sonu baristası arayan bir tabela vardı.

Turistlerin mutlu yüzleri yanımdan geçip gidiyordu.

Bir sonraki iş ortaya çıkana kadar küçük, şirin bir kasabaya kapanmanın dünyadaki en kötü şey olmayacağını düşündüm. Gerçi Bowlegs'in gizemli cenaze katılımcısı görüntüsünü sürdürmem gerekecekti ama cenazeye katılanların sayısı çok az olduğu için bu o kadar da zor olmayacaktı.

"Tamam, Aubergine. Güne başlamalıyım ve bilirsin, hayatımın geri kalanını düşünmeliyim. Seni seviyorum."

"Çok şükür," diye cevap verdi ve ben de iç çekerek ve kıkırdayarak telefonu kapattım.

Gözlerimi kapattım, yüzümü gökyüzüne çevirdim ve ılık güneşin içime işlemesine izin verdim. "Tamam, Tanrıça," diye fısıldadım. "Eğer burada kalmam gerekiyorsa, bana bir işaret ver."

Annemin *Tanrıça'ya olan* inancının bir kısmının bana da geçmesini dileyerek düşünceme tutundum. Birkaç derin nefes aldım, bir gözümü açtım, sonra diğerini. Kasaba etrafımda koşuşturmaya devam ediyordu.

Kesinlikle hiçbir şey değişmemişti.

İçimi çektim ve ayağa kalktım. Kararlı adımlarla arabama doğru ilerlerken yerel gazeteyi çöpe attım. Bir şeyler çıkacaktı; hep çıkardı. Şimdilik şehrin karmaşasına geri dönmeden önce yeni bir sahil kasabası bulmak için sahile doğru ilerleyebilirdim.

Beyaz Converse yüksek topuklu ayakkabılarım kaldırımda ve sahile doğru ilerleyen alışverişçi ve aile kalabalığının etrafında kararlı bir çizgi oluşturdu.

İçimden bir ses bu kadar çabuk uzaklaşmanın bir hata olabileceğini söylüyordu.

"Yoo-hoo!"

Başımı çevirdim, sesi takip etmek için kalabalığı taradım.

"Merhaba canım!"

Nazik, yaşlı kadının sıcak gülümsemesini görünce kalbim kabardı ve kendimi sokağın karşısından bana çılgınca el sallayan Tootie'ye sırtırken hissettim.

Elimi kaldırıp el salladım ve karşıya geçmeden önce yolu kontrol ettim.

"Sokağın o tarafında ne yapıyordun?" Tootie gülümsedi ama bakışlarıyla beni olduğum yerde tuttu.

Etrafıma bakındım. Gerçekte amaçsızca etrafta dolaşıyordum. "Um, ben ..."

Tootie yaklaştı ve beni dirseğimden tutup kendine çekti. "Burası kralların tarafı." Aramızda bir el salladı. "Önemli değil. Sanırım Bug ve ben senin için bir çeşit anlaşmaya vardık."

Ne diyeceğimi bilemez halde kaşlarım çatıldı ve ona şaşkın bir gülümseme sundum.

Tootie göz kırptı. "Sen bir Sullivan'sın. Bunu biliyorum."

İçime bir sıcaklık yayıldı ve yeğeninin yakışıklı yüzünün aklıma gelmesine izin verme dürtüsüyle savaştım.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" Tootie kolunu benimkine doladı ve kaldırımdan aşağı doğru yürüdük.

"Sanırım öyle. Bir sonraki işimi ve kalacak bir yer ayarlıyorum." Fısıldamak için eğildim. "Ve küçük sırrımızın ortaya çıkmasına izin veremeyiz."

Tootie'nin kahkahası bulaşıcıydı. "Saçmalık! Bırak merak etsinler. Bu kasabanın biraz eğlenceye ihtiyacı var. Bir iş ve kalacak bir yer?" Tootie elimi okşadı ve sıktı. Bu annece jest alışılmadık ve tatlıydı. Ona daha sıkı sarıldım. "Bırak ben halledeyim."

Oh, evet. Bu kesinlikle benim burcum.

OceanofPDF.com

LARK

TOOTIE BİR ŞEYİ KAFASINA KOYDUĞUNDA, O BİR GÜÇ MERKEZİYDİ.

Üç saat içinde kalacak bir yer ve mevsimlik yaz işi için birkaç iş bulmuştum. Eşikten adımımı attım ve yeni geçici evime baktım. Daire küçüktü, ortasında bir yaşam alanı ve mutfak olacak şekilde basitçe düzenlenmişti. İki küçük yatak odası ve bir banyosu vardı. Dairenin kendisi daha çok dev bir depoya benzeyen büyük bir ahırın üzerindeydi ve arazinin kendisi de devasa boyutlardaydı.

Büyük bir parseli, bakımlı ama boş görünen eski bir çiftlik eviyle paylaşıyordu. Daire mükemmeldi.

Bilinmeyen bir motelde ya da arabamda uyumaktan kesinlikle daha iyi.

Arka yatak odasının penceresinden sıra sıra yaban mersini çalılarına bakabiliyordum ve uzakta, ağaçların hemen üzerinden sahil şeridini zar zor seçebiliyordum.

Yaygara koparmaya çalıştı, ama Tootie'ye bunun fazlasıyla yeterli olduğunu ve ben yerleşirken esintiyi içeri almak için onu açmanın eğlencenin bir parçası olacağını söyledim. El yazısıyla yazdığı telefon numaraları listesine göz attım. Tek yapmam gerekenin onun adını anmak olduğu ve bir işin benim olacağı konusunda temin edilmişim.

Aynen böyle. *Küçük kasabalarda işler böyle yürür*, diye beni temin etti.

Kahve pişirmek mi, garsonluk yapmak mı yoksa turistlere ıvır zıvır satmak mı istediğime karar vermek bana kalmıştı.

Çapraz esintiyi içeri almak için tüm pencereleri açtıktan sonra spor çantamı karıştırdım ve bir çift spor ayakkabısı çıkardım. Geniş bahçenin karşısında, yaban mersini tarlasının ağaçlarla buluştuğu yerde bir yürüyüş yolu vardı.

Macera duygusuyla dolup taşarak saçlarımı atkuyruğu yaptım ve merdivenlerden inip bahçeyi geçerek patikaya doğru ilerledim. Patika başına ulaştığımda ayak parmağım kireç taşına sürtündü. Bir tabela patikanın otuz dört yıllık eski demiryolunun bir parçası olduğunu ve yürüyüşçüler, bisikletçiler ve atlar için bir yola dönüştürüldüğünü gösteriyordu. Otuz dört mil kesinlikle söz konusu olmasa da, bir öğleden sonra keşif yapmak ve kafamı boşaltmak kulağa mükemmel geliyordu.

Telefonumu çıkardım ve patika başına bir iğne bıraktım, böylece beni tanıdığım için kaybolduğumda veya geri döndüğümde en azından dönüş yolumu bulabilirdim. Kendi ileri görüşlülüğümden etkilenerek, patikanın bana yol göstermesine izin verdim.

Yol boştu ama patika boyunca yerel yaban hayatı, eski demiryolu ve Batı Michigan'la ilgili diğer rastgele gerçekler hakkında bilgi veren tabelalar dağılmıştı. Hafif bir esinti yüksek ağaçların yapraklarını salladı ve ben de kendimden geçtim.

Öğleden sonra güneşi gölgelikten süzülüyordu ve günün sıcaklığı henüz geçmemişti. Yalnız olduğum için rahat bir şekilde kapüşonumu çıkardım ve belime bağladım. Üzerimde sadece şort ve sporcu sütyeni vardı ama patikada bulunduğum süre boyunca bırakın bisiklet ya da atı, tek bir yürüyüşçü bile görmemişim.

İlerledikçe yol uzun ve dolambaçlı virajlar alıyordu. Başlangıçta bir konum iğnesi düşürdüğümü düşündüm ve bu kadar sorumlu olduğum için zihinsel olarak sırtımı sıvazladım. Temiz havayı ciğerlerimin derinliklerine çekerek patikada yürümeye devam ettim.

Sonra uzaktan gelen bir ses dikkatimi çekti ve kulaklarım diken diken oldu. Yolun ortasında durdum ve dinledim.

Esinti. Kuş cıvıltıları. Ağaçların arasından geçen rüzgar, ama ... *başka* bir şey.

Aklıma hemen annemin gece geç saatlerde televizyonda izlediği gerçek suç belgeselleri geldi. *İşte bu yüzden insanlardan uzak bir yerde yaşamamız gerektiğini* söylerdi. Etrafıma bakındım ve ne önümde ne de geldiğim yolun aşağısında kimseyi göremedim. Hışırtı sesini tekrar duyduğumda paniğim arttı.

Patikanın küçük bir toprak uzantısı vardı ve hızla dar patikadan aşağıya indi. Bu çok daha küçük bir patikaydı ve ağaçların arasından yuvarlak bir su kütlmesine gidiyor gibi görünüyordu. Patikayı takip ettim ve ağaçlar açıldığında rahat bir nefes aldım.

Bir göl.

Cılız iskelesi ve kenarına dizilmiş büyük kayalarıyla pitoresk ve cazibeli bir yerdi. Kayalar suya doğru çıkıntı yapıyordu ve en sıcak günlerde buranın dersi kırıp takılmak, kayalardan atlamak ve arkadaşlarını etkilemek isteyen liseliler için mükemmel bir yer olacağını hayal ettim.

Sırtımdan boncuk boncuk ter akarken ılık güneş üzerime vuruyordu. Tekrar dinledim ve ormanın sessiz seslerinden başka bir şey duymadım. Düşüncesizce eşofmanımın bağlarını çözerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Tekrar etrafıma bakındım, ayakkabılarımı çıkarıp çırılçıplak soyunurken ormanın tenhaliğı beni rahatlattı.

Mutlu ve çıplak bir halde kollarımı yukarı kaldırdım ve serin bir esintinin tenimde dans ettiğini hissettim.

Hemen arkamda bir dal kırıldı ve ellerim göğsümü örtmek için havalandı. Birden, gölün katıksız yalnızlığı kalbimi küt küt attırdı. Burası bir lise hendek günü *ya da* korkunç, çözülmemiş bir cinayet için mükemmel bir yer olabilirdi.

Tabii ki hayır.

Gözlerim suya doğru uzanan kayalara takıldı. Hızlı hareket edersem, arkalarına saklanabilir ve ormandan geçen her kimse *ya da her neyse onun* geçip gitmesine izin verebilirdim. Giysilerimi gözden geçirdim ve kendimi örtecek zamanım olmadığını fark ettim. Bir dal daha kırıldığında, ayakkabılarımı ve giysilerimi büyük bir kaya yığınının arkasına atarken tüm mantıklı düşünceler uçup gitti.

Göğüslerimi tutarak suya doğru koştum ve bu kadar ürkek olduğum için kendime lanet ederek mümkün olduğunca çabuk kayalıkların arkasına geçmeye çalıştım. Kir ve yapraklar çıplak ayaklarıma yapıştı. Serin su ayak parmaklarıma çarptı ve kendimi beceriksizce ileri attım, biri beni görmeden önce umutsuzca kayaların arkasına geçmeye çalıştım.

Kayalık çıkıntının arkasına saklandım. Kalbim çılgınca atarken nefes alıp veriyordum. Kulaklarım nefes alıp verişlerimden bir şey duymak için zorlanıyordu, bu yüzden kendimi sakinleşmeye zorladım. Ve işte oradaydı. Hışırtı daha yüksekti ve kesinlikle yaklaşıyordu.

Geyik mi? Bir ayı mı? Soğukkanlı bir katil mi?

Ritmik vuruşlar durgun ormanı sarsıyordu. Daha sıkı dinledim ama kayaların güvenli arkasından dışarı bakmaya cesaret edemedim. Sonunda adımlar durdu ve bana ait olmayan nefes alış verişlerini duyabildim.

Elimden geldiğince yumuşak bir şekilde, kayaların üzerinden bakmak için başımı yavaşça kaldırdım.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Suyun kenarında, giysilerimin her parçasını sakladığım yerden çok uzakta olmayan bir yerde Wyatt Sullivan duruyordu.

Elleri ince kalçalarının üzerinde, nefes nefese kalmış ve koşmaktan terlemişti. Hızlı, son derece erkeksi bir hareketle arkasına uzandı ve gömleğini sırtından yırttı. Ter, yontulmuş göğsünden aşağıya doğru süzülüyordu. Daha da aşağıya.

Ağzım kurudu. Gözlerimi ayıramadım.

Wyatt kulaklığındaki kulaklıkları çıkarıp şortunun cebine soktu. Önce sola, sonra sağa dönerek sırt ve kol kaslarını esnetti.

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Git buradan. Lütfen sadece git." Zorlukla duyulabilen fısıltımı serbest bırakırken nefesim kayalara çarparak geri döndü.

Gözlerimi açtığımda Wyatt'ın aslında gitmediğini gördüm. Onun yerine parmaklarını şortunun lastiğine geçirdi ve tek bir hareketle şortunu ve iç çamaşırını çıkardı. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve giysi yığını tekmeledi.

Orada duruyordu. Doğduğu günkü gibi çıplak ve dünyada hiçbir şeyi umursamadan. O suya doğru ilerlerken, daha iyi görebilmek için soluma doğru eğildim. Kahverengi saçlarının uzun tellerini terli alnından geriye doğru itmesini izledim. Gözlerim kalın pazuları ve düz karnı üzerinde bir yol çizdi. Aletin büyüklüğünü gördüğümde baş döndürücü bir lanet olsun çığlığını bastırdım. Daha sertleşmemişti bile ama şimdiden gördüğüm en büyük penislerden biriydi. Kesinlikle ilk üçteydi.

Dudaklarımı birbirine doladım ve tenime yayılan karıncalanmayla savaşıma zahmet etmedim. Beynimi yüzlerce kirli düşünce doldurdu.

Dilimle o ter çizgisini takip etmek istiyorum. Ellerimde sertleştiğini hissetmek istiyorum. Ağzımı onun üzerinde istiyorum. Lanet olsun, kocaman. Böyle bir penis tarafından gerilerek açılmak nasıl bir his olurdu? Belki öğrenmeme izin verirdi. Bahse girerim buraya gelip beni bu kayalara çarptırabilir ve bir daha asla eskisi gibi olamam. Beni parçalara ayırabilir ve ben de buna bayılırım.

Elimin su seviyesinin altına indiğini fark ettim ve onu yakaladım. Benim neyim vardı böyle? Wyatt neredeyse bir yabancıydı ve ben tam bir sürüngen gibi onu gözetliyordum.

Yine de suya girdiğinde ve muhteşem vücudu yüzeyin altına indiğinde, manzarayı kaybettiğim için hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamadım. Wyatt suyun altına daldı, tamamen kayboldu ve beni geri çekti.

gerçeğe dönuştördü. Eğer biraz daha yaklaşırsa, beni *kesinlikle* onu izlerken bulacaktı.

Kahretsin!

Su yüzüne çıktığında etrafıma bakındım. Kayaların diğer tarafından çıkabilirdim ama giysilerim hâlâ onunkilerin yanında bir yığının içinde saklıydı. O beni yakalamadan kaçabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Sadece onu beklemek zorundaydım.

Dudağımı ısırdım ve gizlice bir kez daha baktım. Ayağım ilerledi. Vıcık vıcık gölün dibi çöktü ve ayağımın altında sümüksü bir şey kıpırdandı.

Göğsümden çok yüksek, hiç de hanımefendiye yakışmayan bir çığlık koptu ve huzurlu ormanı çınlattı.

OceanofPDF.com

WYATT

ÇIRILÇIPLAK OLDUĞUNUZDA VE BİR ÇIĞLIK DUYDUĞUNUZDA

Sanki cehennemin derinliklerinden geliyordu. Altınıza işememeniz için size meydan okuyorum. Bölgeyi taradım ve çığlığın kaynağını hemen gördüm.

Kayalık bir çıkıntının arkasından Lark sağa sola savruluyor, her yöne su sıçratıyordu. "Bana dokundu! Bir şey bana dokundu!"

Suyun altında gizlendiğimi fark edene kadar ellerim aletlerime gitti. Lark gölün ortasına doğru ilerledi, çıplak omuzları yüzeyin hemen üzerinde görünüyordu.

Tehlikeli bir şey olmadığını, sadece Lark Butler'ın, teyzemin Bowlegs'in cenazesinde ağlaması için *para ödediği* kadının olduğunu fark ettiğimde kalp atışlarım yavaşladı.

Onu fırında gördükten sonra, Lee'den her türlü bilgiyi almış mıydım? Kesinlikle haklısın. Bana anlatmakta isteksizdi ama konuşmaya başlayınca her şeyi anlattı. Tootie, Sullivan'larla Krallar arasındaki kan davası nedeniyle törene katılımın az olacağından endişe duyduğundan, Bug'la birlikte Lee'nin yasını tutacak birini kiralamak için anlaşmışlardı.

Cenazelerde yalan söylemeyi meslek olarak seçecek bir insan tipini hâlâ aklım almıyordu.

Eğer Lark bir gösterge ise, doğayla bütünleşmemiş biri olduğu açık.

Koşumdan sonra eski Wabash Gölü'ne dalmaya karar verdiğimde, bir seyirci planlamamıştım. Ukala bir yanımda onun ne kadarını gördüğünü ve manzarayı beğenip beğenmediğini merak ediyordu.

Lark'a doğru yalınayak yürüdüm.

"Sakin ol. Ne oldu?"

Bana doğru döndü, yanakları pembeleşmişti. "Suda bir şey var. Bana dokundu. . . bana dokundu."

Bir kahkaha attım. "Muhtemelen bir balık ya da kaplumbağa. Yılın bu zamanı kayaların yanına yuva yaparlar. Hem burada ne işin var senin?"

Yanaklarındaki pembelik derinleşerek kıpkırmızı oldu.

Oh, evet. Kesinlikle gözlerini aldı.

"Şey, um . . . Yürüyüşe çıkmıştım ve bir şey duydum ve biraz korktum."

Lark ıslak bir saç telini kulağının arkasına attı ve çenesini kaldırdı.

Kıyı şeridini işaret ettim. "Elbette. Madem tehlikeyi atlattınız."

Gözlerini devirdi ve nefesini bir hışımla dışarı verdi. "Sadece çık dışarı." "Çıkmayacağım." Bundan zevk almaya başlamıştım.

Biliyordum ki

Fırında beni kızdırmaya çalışıyordu, ben de aynısını ona yapabilecektim. Küçük burun delikleri bir kez alevlendi.

Lark kollarını kavuşturarak göğüslerinin üst kısmını suyun yüzeyine doğru itti.

Hassiktir. Çıplak mı?

Gözlerimi ona diktiğimde açıkça bir meydan okumanın farkındaydı.

"Sen çık dışarı." Kollarımı kavuşturdum. "Oh, çıkmıyorum."

"Şey, ben Yapamam. Ben ...

çıplağım." Çenem kaydı. *Bunu*

biliyordum.

Su damlacıkları omzunun yamacından aşağı tembelce yuvarlanıyordu ve ben sadece yüzeyin hemen altındaki küçük, sıkı vücudu hayal edebiliyordum. Aletim dikleşmeye başladıktan sonra arzularımı dizginledim.

"Yani korktunuz ve ilk tepkiniz *soyunup* suya girmek mi oldu?"

Ağzı bir anda açıldı ve hemen kapattı. "Zaten çıplaktım, tamam mı?" Hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Dışarısı çok sıcak. Burada olacağını düşünmemiştim. Ayrıca, senin de aklına aynı fikir gelmişti!" Bana doğru eliyle işaret ettiğinde, küçük bir su duvarı önüme sıçradı, ama ben ondan kaçmak için yan tarafa geçtim.

Çenemi kaldırdım ama Lark sadece meydan okuyan bakışlarımı tuttu. "Tamam. Bakmayacağım. Ama unutma, beni ürküttün. Bence bu adil." Başımı kıyı şeridine doğru çevirdim. "Önce bayanlar."

Çenesi büküldü ama sonra hınzır bir sırıtış yavaşça yüzüne yayıldı. Aslında cesaret edeceğini düşünmemiştim ve onu çıplakken sudan çıkmaya zorlayacak kadar hıyar değildim. Sadece şaka yapıyordum.

Çoğunlukla.

Tek kaşını kaldırdığında işimin bittiğini anladım.

Oh adamım. Sanırım sıçtım.

Suyun içinde ilerleyen Lark, hareket etmek için koca bir göle sahip olmasına rağmen beni omuzlayarak geçti. Suyun kenarına doğru ilerlerken pürüzsüz sırtından aşağı su akıyordu. Gözlerim, akan su çizgilerinin beline doğru kıvrılmasını ve çıplak poposunun ortaya çıkmasıyla genişlemesini takip etti. Kaslı ve yuvarlaktı.

Mükemmel.

Eğer aletim daha önce dikkat etmediyse, şimdi tam selam durmuş ve dünyanın en mükemmel kışını selamlıyordu.

Lark omzunun üzerinden bana bir bakış attı ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı, sonra yana kaydı. Çok geç kalmıştım. Tam da istediği gibi onu süzerken yakalamıştı beni.

Utanmadan, yavaşça gölün kenarına doğru yürüdü, bir deniz tanrıçası gibi sudan hafifçe yükseldi ve ben de aşağılık bir köylü gibi ona baktım. Onu görünce göğsüm sıkışmıştı. Acaba görüldüğü kadar yumuşak mı hissediyordu?

Sikeyim. Neredeyse bir yıldır kimseyle yatmamıştım ve vücudumun Lark'ı gördüğümde verdiği tepkiler bana pratik yapmadığımı söylüyordu.

Kıyı şeridine vardığımda, alçak bir kayanın arkasına geçip eğilirken saygıyla başka tarafa baktım. Görünüşe göre kıyafetlerini saklamıştı ve bu, koşu sonrası soğumaya karar vermeden önce onları neden görmediğimi açıklıyordu.

Çevremden, giyinmek için benden uzaklaşırken yaptığı her hareketi takip ettim. Ağaçları taradım. Onu çıplak görebilecek herhangi birine karşı göğsümde koruyucu bir dalgalanma oluştu.

Benden başka herkes, sanırım.

Bu kadın tam bir baş belasıydı - planlarımı bozuyor ve memleketimde dedikoduların uçuşmasına neden oluyordu, ama kahretsiz.

İlgi çekiciydi.

Şortunu, spor sütyenini ve ayakkabılarını giydikten sonra kapüşonlu tişörtünün kollarını kalçalarına doladı. Tekrar yüzümü ona döndüm. Beni ormanda yalnız bırakmadan önce Lark döndü, meydan okuyan küçük çenesi hâlâ havadaydı. Kollarını iki yana açarak reverans yaptı ve patikadan yukarı çıkıp gözden kayboldu.

Göğsümde gürlemekle tehdit eden şakacı kahkahayla savaştım.

"BURADA KALAMAYIZ." Parmak uçlarımı göz çukurlarıma bastırdım ve bir gram sabır için elimden geldiğince derine uzandım.

"Neden?" Penny kollarını kavuşturmuş, yüzünde tanıdık bir kızgınlık ifadesi vardı.

"Çünkü kampüse dönmek zorundayım."

"Neden?"

"Çünkü ben baş antrenörüm. Hazırlanmam gereken bir sezon, gözden geçirmem gereken oyun kasetleri, geliştirmem gereken oyunlar var. Oyuncuların ve diğer antrenörlerin bana ihtiyacı var."

"Neden?"

"Sezon dışında bile yapılacak işler var."

"Neden?"

Lanet olsun. Yine neden oyununa girmiştin.

"Yeter. Burada kalmıyoruz." Kesik ses tonum Penny'nin alt dudağının daha da dışarı çıkmasına neden oldu. Kendimi bir pislik gibi hissediyordum ama işin gerçeği geri dönmemiz gerekiyordu. Şimdiden gelecek sezon, yaz tatili ve akademik gözetim altındaki oyuncularla ilgili ne yapacağıma dair telefonlar almaya başlamıştım.

Başarılı oyun kuruculuktan koçluğa geçtiğimde, bunun kolej oyuncularına akıl hocalığı yapmak, sahada zihinsel güç ve çeviklik için ipuçlarını aktarmak kadar basit olacağını düşünmüştüm.

Evet, haklısın.

Çoğunluğu politika, strateji toplantıları ve yıldız oyuncuların kendilerini takımdan attırmalarını engellemekti.

Telefonum çaldı ve üniversitenin atletizm direktörü Gary Whitman'ın adı ekranda belirdi.

Örnek olarak.

Penny'ye bir parmak kaldırdım ama o sadece gözlerini devirdi ve Tootie'nin yıpranmış kanepesine yığıldı.

Cevap verdiğimde, spor direktörü selamlaşmak için zaman kaybetmedi ve hızla ilerledi. "Sullivan. Uygun olmayanların listesi elimde."

"Uygunsuzlar mı?" Tarihi kontrol etmek için saatime baktım.

"Şimdiden mi?" "Biri kesin, ama bir diğeri eşikte."

Derin bir iç geçirdim ve başımın ağrımaya başladığını hissettim. "Pekâlâ. Duyalım bakalım."

"Kevin Williams akademik gözetim altında. Finallerini geçemedi."

"Evet." Kalbim Kevin için çarpıyordu. İyi, akıllı bir çocuktı. Çok iyi bir top oyuncusuydu ama üniversite için gerekli disiplinden yoksundu. Yani, lanet olası derse gelmek.

"Ayrıca, Michael Thompson."

Bu beni şaşırttı. Michael dürüst ve çalışkan biriydi. Rüzgar gibi koşardı ve şimdiye kadar onunla ilgili hiçbir sorun duymamıştım.

"Gidecek hiçbir yeri yok. Hâlâ kampüste kalacak yer bulmayı bekliyoruz ama Oklahoma'da kalacak yeri olmadığını söylüyor."

İçgüdülerim harekete geçti. Oyuncularımı henüz ev durumları hakkında fikir sahibi olacak kadar iyi tanımıyordum ama geri dönecek bir evi olduğunu bilmeden bir çocuğu öylece gönderemezdim. "Ben hallederim."

"Öyle olsa iyi olur." Whitman güldü ama gerçek bir mizahtan yoksundu. "Seninle anlaştığımız için hepimiz çok heyecanlıydık ama işin aslına bakarsan senin de en az bizim kadar kazanmaya ihtiyacın var. Bu çocukları kontrol altına alın ve umarım uzun vadeli konuşabiliriz."

Sözleşmemin şartlarını hatırlatmama gerek yoktu. Birinci Lig futbol koçu için üniversitenin medya ve sponsorluk sözleşmelerini yerine getirmek işin sadece küçük bir kısmıydı. Eğer her şeyin sonunda kazanan bir sezon yaratamazsam, sözleşmem uzatılmayacaktı. Koçluk yapmayı kabul ettiğim takımla, en iyi ihtimalle sallantılı bir zemindeydim. Gözlerim hâlâ kanepede somurtmakta olan ve muhtemelen Gelmiş Geçmiş *En Kötü Baba'yı düşünen* Penny'ye kaydı.

"Anladım." Telefonu kapattım ve bir kenara fırlattım. İçimi çektim ve gerginliğin boynuma ve omuzlarıma yayıldığını hissettim. "Lee Amca'yı itfaiye istasyonunda ziyaret etmeye ne dersin, Pickle?"

Penny hemen neşelendi. "Gerçekten mi? Şimdi mi?"

Gülümsedim, onu mutlu etmenin en kolay kazanç olduğunu biliyordum ve bugün bir kazanca ihtiyacım vardı. "Hemen şimdi. Hadi yüklenelim."

İtfaiye istasyonunda tam bir tur attıktan sonra, Penny amcası için zaten havalara uçmamışsa bile, şimdi kesinlikle uçmuştu. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler ve başı itfaiyeci kaskının ağırlığı altında sallanırken ona gülümsedi.

Elini kırmızı itfaiye aracının üzerinde gezdirdi.

"Atla bakalım." Lee ona bir destek verdi ve Penny heyecanla kamyonun karanlığında kayboldu.

"Sadece hiçbir şeye dokunma," diye uyardım.

Başı kapı aralığına geri döndü ve kaşlarını çattı.

Lee güldü ve bir elini kaldırdı. "İstedğin tüm düğmelere bas. Sadece aletlerle uğraşma. Özellikle de baltayla. Temiz kamyonuma kan bulaştırmanı istemiyorum."

Lee bana bir kutu kola uzatırken Penny kıkırdadı ve tekrar ortadan kayboldu. "Geri dönmene sevindim, dostum."

Başımı salladım ve kaşlarımı kaldırdım. "Geri dönmedim."

Lee'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi ama o buna izin vermedi. "En azından aynı durumdasınız. Bu da bir başlangıç. Ama sen de benim kadar biliyorsun ki bir saatlik yol hiçbir şey değil."

"Bunu işte uyuyan ve sonra iki gün izin yapan adam söylüyor." Lee'yi itfaiyedeki hayatı hakkında sıkıştırmak, son kararlarımdan duyduğum şüphelerin içime sızmasına izin vermekten daha kolaydı. İşime odaklanmam gerekiyordu. Penny için herhangi bir istikrar istiyorsam bunu gözden kaçıramazdım.

"Her şeyi yapamazsın. Babama baksana. Annem öldükten sonra herkes için her şey olmaya çalıştı ve bunun onu nereye getirdiğini biliyorsun." Lee'nin genellikle neşeli olan tavrı azaldı. İkimiz de babamın hastalığının kötü bir şans olduğunu biliyorduk ama bunu bilmek daha az acı vermiyordu. "Belki biraz yardıma ihtiyacın vardır."

"Yardıma ihtiyacım yok." Küçük kardeşimin kıcıma binmesine ve bana zaten bildiğim şeyleri söylemesine de ihtiyacım yoktu. Onun da benim için endişelenmesine gerek yoktu. İçkimi yudumladım ve ayağa kalktım.

Artık iş hakkında konuşmak istemiyordum. Nedense ona Lark'la olan ilişkiyi anlatmak istiyordum. Belki de ona karşı bir şeyler hissediyorsa biraz geri çekilmesini söyleyecektim. Kadınlar için kavga etmek daha önce hiç sorun olmamıştı, ama ona itfaiye istasyonunu gezdirmeyi hevesle teklif ettikten sonra, garip bir şekilde hak iddia etme ihtiyacı hissettim.

"Yani, uh. Şu Lark denen kadın hâlâ şehirde."

Lee kendi içkisini yudumlarken kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Evet, dün koşarken ona rastladım. Wabash Gölü'nün aşağısında."

"Mindy gibi kayalıklardan atlamadan önce McAllister lisede mi?"

Güldüm ve omzunu ittim. Penny'nin sesini duydum ama o hâlâ kamyonette meşguldü.

"Hayır, ama başka bir şey gördüm." Yüzüme sinsi bir sırıtma yayıldı. "Çıplak yüzüyordu ve ben de bir göz attım."

"Kıçını gördün mü?" Penny'nin kafası aramıza girdi ve Lee kahkahayı boğulurken kola neredeyse burnundan fırlayacaktı.

Ona döndüm, yüz hatlarımı düzelttim ve kahkahamın göğsümde gömülü kalmasını istedim. "*Kıç deme*. Bu kabalık."

"Ama sen söylüyorsun." Küçük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve sen her şeyi gördün."

"Bu bir kazaydı." *Sayılır*. "Bunun hakkında konuşmamıza gerek yok. Ayrıca neden ona kalça ya da sevimli bir şey demiyorsun?"

Penny omuz silkti. "Popolar komiktir." Lee'ye baktı ve ikisi de yeni bir kahkaha krizine girdi.

Başımı salladım ve yüzümü ona dönerek elimdeki tenekeyi kamyonetin kenarına bıraktım. Penny'yi belinden öne doğru çektim ve kapı aralığından uzaklaştırmak için omzuma aldım. Sevinçle ciyakladı ve bacaklarını arkamdan uzattı.

"Lee Amca'ya hoşça kal de. Yola çıkmalıyız." Lee'nin Lark'a karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini anlamak ve bu konuda bir şeyler yapıp yapmamam gerektiğine karar vermek için başka bir yol bulmalıyım.

Penny omzumda gevşedi. "Hoşça kal Lee Amca." Küçük sesi asık suratlı ve dramatikti.

"Sonra görüşürüz, Sıçan." Lee onun yanlarını gıdıkladı, o da kıpırdandı ve güldü. "Bu PICKLE!" diye kıkırdayarak bağırdı.

Gülümsedim ve küçük kardeşime *teşekkür ettim*. O iyi bir çocuktı ve daha da iyi bir amcaydı. İçimi kemiren o sızı tüm şiddetiyle geri geldi. Penny'yi Outtatown'dan ve ailemden bu kadar erken ayırmakla belki de hata yaptığımı söyleyen aynı ağrı.

LARK

ÜÇ GÜN İÇİNDE İKİNCİ KEZ WYATT SULLIVAN'I GÖZETLİYORDUM.

Bu sefer, ikimiz de cırılçıplakken kayaların arkasında olmak yerine, kendi kiraladığım mutfağın rahatlığında oldu. Ve ne yazık ki o tamamen giyinikti.

Tüllü, beyaz mutfak perdelerini araladım ve geniş çimlerin üzerinden eski eve doğru baktım. Wyatt kollarını kavuşturmuş, yüzünde o kendine özgü çatık kaşlarıyla boş eve bakıyordu.

O ne yapıyor? Neden burada?

Sanki baktığımı hissetmiş gibi başını bana doğru çevirdi. Bir hırıltıyı bastırdım ve tezgahın altına eğildim. Bu adamı anlamamıştım. Onu Google'da araştırmıştım elbette. Her fotoğrafında ya sahada bir tanrı gibi görünüyordu ya da kameraya sırtıyordu ve lanet olsun, keşke daha fazla futbol izleseydim.

O adam hangi cehennemdeydi ve neden onun yerine Bay Çamura Yapışmış'ı alıyorum?

Tanıştığım Wyatt huysuz ve çabuk sinirlenen biriydi. Belki de artık NFL'de olmadığı içindi, ancak gece yarısından sonra taradığım makalelere dayanarak, hala oyununun zirvesindeyken ayrılmış gibi görünüyordu.

Bazı makaleler kariyer yolundaki değişikliğin kızıyla ilgili olduğunu ima ediyordu, ancak küçük kızı hakkında ağzını sıkı tutmasıyla ünlüydü. Muhabirler çoğunlukla onun kızını korumasına saygı duyuyor ve ailevi durumundan çok istatistiklerine ve gülünç derecede zengin olduğu gerçeğine odaklanıyordu.

Yine de merak etmeden duramadım.

Yüzük takmıyordu ve şu ana kadar kimse bir eşten bahsetmemişti. Süper trajik bir acıklı hikâyesi olan bir dul muydu? Belki de bu yüzden kışında bir sopa vardı. Gerçi Penny annesinin yanında olmamasından en azından dışarıdan oldukça memnun görünüyordu.

Birkaç dakika sonra, uzun araba yolundan aşağı inen tekerleklerin sesini duydum. Yavaşça ayağa kalktım ve tekrar pencereden dışarı baktım.

Wyatt gitmişti.

En iyisi buydu. Bir dakika önce bana ateşli bakışlar atan ama ertesi gün kaşlarını çatan eski NFL oyuncular hakkında hayal kuracak vaktim yoktu. Wyatt gibi adamların tek bir anlamı vardı.

Kalp ağrısı.

Sinirlendiğinde kaşlarının çatılması ya da gözlerinin daha koyu bir karamel tonuna dönüşmesinin beni tahrik etmesi önemli değildi. Bu gece bir randevum vardı.

Wyatt'ın kendi teyzesi Tootie ile bir randevu, elbette, ama yine de bir randevuydu.

Kendimi kontrol etmek ve saçlarımı kabartmak için küçük banyoya doğru yürüdüm, ardından ışığı kapattım ve ahırın dışındaki çürük basamakları dikkatlice çıktım. Basamaklar dik ve biraz tehlikeliydi ama daireye gitmek için ahırın *içine girmek* zorunda kalmaktan daha iyiydi. Karanlık ve ürkütücüydü ve ben bununla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Arabamı çalıştırdım, tüm camları indirdim ve radyoyu sonuna kadar açtım. Seyahatlerimde, uzun köy yollarında müzik açıkken ve saçlarımda rüzgâr varken gezinmenin ruhuma iyi geldiğini keşfetmiştim.

Outtatowner şehir merkezine geldiğimde canlanmışım. Yoğun bir Perşembe gecesiydi. Sahilden uzaklaşan bir aileye gülümsedim. Yanakları güneşten kızarmıştı ve iki küçük oğlanın göz kapakları suda geçirdikleri bir gün yüzünden ağırlaşmıştı. Outtatowner'ın yerel kitapçısı Bluebird Books'un önüne geldiğimde doğru adreste olduğumdan emin olmak için mesajlarımı tekrar kontrol ettim.

Bana dairenin anahtarlarını verdikten sonra Tootie beni haftalık kitap kulübüne davet etmişti. Okumayı seviyordum, ama peri masallarına olan gizli aşkımın neden onun ilgi alanına girdiğinden şüpheliydim. Ama önemli değildi. Hiç planım yoktu ve o da teklifini reddedemeyeceğim kadar tatlıydı. Tootie kitabı okumamış olmamın önemli olmadığını söyledi, ben de birkaç saatlik kibar kitap sohbetine katlanabileceğimi ve belki bir ya da iki arkadaşla tanışabileceğimi düşündüm.

Dairede yalnız bir gece geçirip ürkütücü eski ahırdan gelen sesleri merak etmekten iyidir.

Bluebird Books'un önüne geldiğimde tahta bir tabelada MAVİ KUŞLAR İÇİN KAPALI yazıyordu. Pencereden baktığımda etrafta dolaşan birkaç kadın gördüm, bu yüzden içeri girmek yerine kapıyı çaldım. Başlarını bana doğru çevirdiler ve Tootie beni görünce yüzü aydınlandı. Elleriyle heyecanla işaret etti ve "İçeri gel, içeri gel" diye bağırdı. Gülümsedim ve kapıyı ittim.

Sürpriz bir şekilde, Bluebird Club hayal ettiğimden çok daha eğlenceliydi. Şirin kitapçının arka tarafındaydı ve toplanan kadınların hepsinin elinde içki vardı. Rahat bir köşede uyumsuz sandalyeler, rahat bir aşk koltuğu ve gelişigüzel yayılmış büyük püsküllü sedir koltuklar vardı. Mumlar yakılmış ve arka planda yumuşak bir müzik çalıyordu. Sanki şık ve gizli bir kulübe girmiş gibiydim.

Büyük bir yan masada hem alkollü hem de alkolsüz bir dizi içecek vardı ve görünüşe göre herkes paylaşmak için bir çeşit meze getirmişti. Ben hariç herkes.

Tootie'ye doğru eğildim. "Çok özür dilerim. Hiçbir şey getirmedi."

Gülümsedi ve elimi okşadı. "Saçmalama! Sen benim misafirimsin. Şimdi hanımlarla tanışalım."

Tootie beni her kadının yanından geçirerek dikkatlice tanıştırdı. Kadınların yaş aralığı Tootie'nin altmışlı yaşlarının başından yirmili yaşlarının ortasındaki birkaç kadına kadar uzanıyordu. Etrafta dolanıp birbirleriyle gülüşürken yaş farkı kimseyi rahatsız etmiyor gibiydi.

"Ve tabii ki," dedi Tootie gülümseyerek, "Bug'ı tanıyorsun."

"Seni tekrar görmek güzel." Gülümsedim ve Bug'ın Tootie'ye doğru fırlattığı temkinli bakışları görmezden gelmeye çalıştım.

O da yakaladı. "Kes şunu, seni yaşlı suratsız. O artık bizden biri." Bug uzun, düz burnuyla bana baktı. "Biz derken bir Sullivan ya da Kral mı?"

Kitap kulübünün dikkati bana ve yanımda garip bir şekilde sahiplenici bir çekişme içinde olan iki kadına yöneldiğinden etrafımdaki konuşmalar yavaş yavaş azaldı.

Tootie'nin mutlu kahkahası rahatsız edici sessizliği bozdu. "Kitap kulübünde buna yer olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun." Elini sallayarak beni Bug'ın değerlendiren gözlerinin etrafından dolaştırdı ve içeceklerin olduğu küçük masaya doğru yönlendirdi.

"Ona aldırmayın," diye fısıldadı. "Bütün o palavraların altında iyi bir kalbi var. Ama sakın ona bunu söylediğimi söyleme."

Alçak sesle mırıldanırken, kasabanın çok önemli bir sırrını öğreniyormuşum gibi hissettim - kasabadaki onlarca yıllık kan davasına rağmen, kitap sevgisi için bir araya gelmiş kadınlar topluluğu.

Sadece ... raflardaki kitaplar dışında, kitap kulübünde gerçek kitaplar yoktu.

Sadece birkaç dakika sonra, Bluebird Kitap Kulübü'nün Outtatowner kadınlarının dedikodu yapmak, sorunları çözmek ve hatta belki de sadece kendileri olmak için gizlice bir araya geldikleri bir paravan olduğu anlaşıldı.

Hemen aşık oldum.

Kapının zili çaldı ve dikkatimizi keke benzeyen bir şeyle dolu bir tepsi ve dirseğinin kıvrımından sarkan kanvas bir çantayla hokkabazlık yapan genç bir kadın çekti.

Onu tanıyamadım ama genişçe gülümsedi ve tatlı tepsisini masaya bırakıp oflaya puflaya boş bir sandalyeye çöktü.

"Uzun bir gün mü?" diye sordu Mabel adında biri. "Uzun bir hafta," diye yanıtladı.

"Ya Red?" Tootie'nin gözleri hüznüydü.

Kadın dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırdı ve başını salladı. "Harika bir gün değil."

Bir el rahatlamak için Tootie'nin sırtına gitti. Kadının gözleri bana kaydı ve doğrulup oturdu. "Oh, merhaba."

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Merhaba. Ben Lark."

"MJ." Elim sıkı ve Bug'a gizlice bir bakış atmadan önce saçlarını düzeltti.

Bug başını başka bir konuşmanın içinde kaybolmuş olan Tootie'ye doğru eğdi. "Lark bir Sullivan."

MJ'in dudağı büküldü ve omuzları biraz çöktü, neredeyse ... hayal kırıklığı içinde, belki?

"Dürüst olmak gerekirse, ben ne bir Kral ne de bir Sullivan'ım. Sadece yeni kızım." Bir kez daha gülümsedim, o da bana karşılık verdi ve sandalyesine oturdu.

MJ daha yakına eğildi, gülümsemesi sıcak ve dostçaydı. "Eğer Tootie seni sahiplendiyse, bu kesinlikle bir Sullivan olduğun anlamına gelir." Elini uzattı. "Julep King, ama çoğu insan bana MJ der."

Elini kendi elime aldım. "MJ?"

Gözleri kırıştı ve omuz silkti. "Naneli Julep."

Ben itiraz edemeden Tootie küçük bir çan kaldırdı ve çaldı. Bug da öne çıkınca yan konuşmalar kesildi.

"Hanımlar. Gördüğünüz gibi yeni bir misafirimiz var. Lark, herkesle tanış.

Herkes, Lark."

Grupta mırıldanarak selamlaşanlar oldu ve ben de gülümseyerek beceriksizce elimi kaldırdım.

"Şimdi her şey hallolduğuna göre" -Bug ellerini birbirine vurdu- "hadi bir şeyler içelim."

Solumdaki bir kadın daha yakına eğildi. "Bowlegs ile gizli bir ilişki yaşadığınız doğru mu?"

Ben daha bu öneriye gülemeden başka bir kadın araya girdi. "Onun uzun süredir kayıp olan kızı olduğunuzu duydum." Gözleri geniş ve umut doluydu.

Etrafıma bakındım ve ağzım açık kaldı.

Yalan mı söylüyorsunuz?

Tootie hemen imdadıma yetişti. "Bug ve ben onun törene katılmasını ayarladık. Tanrı biliyor ya, bu kasabadaki erkekler yeterince dram yaratıyor ve onun yasını tutmak için kimsenin orada olmaması düşüncesine dayanamadık. Lark'ı tuttuk. Kendisi ailenin bir dostu, hepsi bu kadar." Sesi tatlıydı ama sözleri kesindi.

İki kadın arkalarına yaslandılar ama ben aralarında sıkışıp kaldığım için ikisi de beni süzdü. Eminim *gizli sevgili* ve *uzun süredir kayıp olan kızım*, kasabada hakkımda dönen dedikodular söz konusu olduğunda buzdağının sadece görünen kısmıydı.

"Yemin ederim casus değilim!" Grup beni iri gözlerle süzerken rahatsız edici bir şekilde güldüm. Etrafımda konuşmalar azaldı ve ben bir deliğe girip ölmek istedim.

Yanımdaki kızıl saçlı güzel kız ağzına bir lokma attı ve kahkahayı patlatacakmış gibi baktı. "Ben Annie. Teknik olarak bir Sullivan. Bütün bu casusluk meselesi biraz hassas bir konu."

Daha yakına eğildim. "Ciddi misin sen?"

Gülümsedi ve bir omzunu kaldırdı. "Sullivan-King rekabetinin birçok efsanesinden biri. Karşı tarafların askeri casusları. Kumda çizilmiş çizgiler." Gözlerini devirdi ve elini havada gezdirdi. "Küçük kasaba efsanesi, gerçekten."

Son derece gülünçtü ama aynı zamanda biraz büyüleyici ve çokça çekiciydi. "Ve kimse bunun hala kızgın olmak için biraz aptalca olduğunu düşünmüyor mu?"

Annie güldü. "Bu kasabadaki aptal erkekler şakaları ve güvensizlikleriyle bunu canlı ve iyi tutarken olmaz."

MJ, Annie'ye doğru bir meyve kebabı işaret ederek söze girdi. "Lafı açılmışken, duyduğuma göre Lee'den intikam alacaklarmış. Lise buluşmasında üzerlerinde bir ve üç rakamları olan domuzların serbest bırakılmasına yardım edenin o olduğunu biliyorlar."

Annie çenesini kaldırdı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Göz kırptı ve ikisi birden kahkahalara boğuldular.

"Bütün gece iki numaralı domuzu aradılar."

Kadınlarla gülmek kolay ve doğaldı. Kings ve Sullivan'lar arasındaki gerilim erkeklerin omuzlarına yüklenmiş gibiydi ve Mavi Kuşlar'a yer yoktu.

"Lee. İtfaiyeci, değil mi?" Beni itfaiye istasyonuna davet eden en küçük Sullivan kardeşi sevgiyle hatırlıyordum ama bunun sadece Wyatt'ı kızdırmak için olduğundan emindim.

"Artık eve döndü. Uzun süredir ordu ile birlikte denizaşırı ülkelerdeydi. Döndüğü için hepimiz rahatladık." Annie'nin sesinde bir şeyler vardı. Daha derin bir şeylere işaret eden hüzünlü bir geçmiş, ama daha fazlasını açıklamadan konuyu değiştirdi. "MJ, Red'in hafıza bakım koğuşunda kaldığı Haven Pines'ta bir hemşire. Bizim için ona göz kulak oluyor."

MJ utangaç bir gülümseme daha sundu. "Sullivan ya da Kral olması fark etmez. Hiç kimse onun yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmamalı." Annie başını salladı ve mırıldanarak onayladı, gerçi herkesin aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Kaşların çatıldı. Red Sullivan o kadar da yaşlı görünmüyordu, özellikle de destekli bir yaşam tesisinde yaşadığına göre. Eğer hafıza bakım koğuşunda kalıyorsa, muhtemelen bunama ya da başka bir tür beyin hasarı geçiriyordu. Bu, ayinlerde fark ettiğim küçük kayıp bakışları açıklıyordu.

Annie eğildi ve elini MJ'in elinin üzerine koydu. "Sana sahip olduğu için çok şanslı. Bunu hepimiz biliyoruz."

MJ gülümsedi ama gözlerini kaçırdı ve kadınların yumuşak ve rahatlatıcı konuşmaları karşısında kalbim göğsümde sıkıştı. Yaşam tarzım ömür boyu sürecek bağlar ya da yakın arkadaşlıklar kurmaya elverişli değildi. Liseden birkaç kız arkadaşım olsa da, bunların çoğu zaman ve mesafe içinde kaybolup gitmişti. Yeni insanlarla tanışmayı ve yeni yerler keşfetmeyi seviyordum ama bir yere bağlı olmanın da güzel bir yanı vardı. Bir geçmişe ve onu sadece bir bakışla anlayan insanlara sahip olmak.

"Highfield House'da mı kalıyorsunuz? Tek kişi için biraz büyük." MJ hemen konuyu değiştirdi.

"Sayılır. Ahır dairesi mi?" İki kadın da başını salladı. "Gerçi bugün Wyatt'ı ana evi kontrol ederken gördüm." Sesimi kayıtsız tutmaya çalıştım ama içimden, Sullivan'ın ortanca kardeşi hakkında başka bir bilgi paylaşıp paylaşmayacaklarını merak ediyordum.

"Bu çok garip." Annie yemeğinden bir ısırık daha aldı ve yüzünü buruşturdu. "Buraya gelirken onu Penny ile birlikte kasabadan ayrılırken gördüm ve St. Fowler'a geri döndüğünü düşündüm."

Garip bir şekilde, kalbim biraz kırıldı.

OceanofPDF.com

WYATT

"BURASI BERBAT BİR YER."

Penny'nin sözlerine kaşlarımı çattım, yedi yaşında olduğu ve böyle şeyler söylememesi gerektiği için değil, söylediklerine karşı çıkamadığım için. "Dil, Pickle."

Gözleri büyüdü. "Ne? 'Burası berbat bir yer' diyebilirdim ama demedim!"

Kahkahamı bastırmak için başımı salladım ve yorganı çenesinin altına sıkıştırdım. "Beni yaşlandırıyorsun ve ağartıyorsun."

"Baba, *gerçekten* berbat." Surat asması derinleşti. "Lee Amca'yı ve Tootie Teyze'yi özledim. Duke Amca bile bir dahaki sefere eve gittiğimizde beni traktöre bindireceğini söyledi."

Home.

Outtatown'da birkaç gün geçiren Penny şimdiden burayı evinden daha çok sevmeye başlamıştı.

Ellerimi kollarında gezdirdim. "Zor olduğunu biliyorum ama burada hâlâ yeniyiz. Burayı kendimize ait hale getirmeliyiz. Bu iş bizde. İkimiz dünyaya karşı, değil mi?" Burnumun ucunu onunkine dokundurdum.

Homurdanırken taze nane kokulu nefesi üzerimde dolaştı. "Dünyaya karşı iki kişi."

Başımı kaldırdım ve saçlarını düzelttim. Penny her şeyim olmuştu. Büyük ve rahat bir NFL maaşından daha önemliydi. Asla takamayacağım bir Super Bowl yüzüğünden daha önemliydi. Düşünebildiğim her şeyden daha önemliydi. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

"Yarın annemi arayabilir miyim?"

"Elbette, bebeğim. İstersen ilk işim bu olsun." Düşüncelerim eski sevgilim Bethany'ye kaydı. Çok ateşli ve parlak bir ilişkimiz vardı ama çabuk alevlenmişti. Keşke işleri yoluna koymaya çalıştığımızı söyleyebilseydim ama gerçek şu ki, üçüncü randevumuzdan sonra hamile kalıp benden ve *diğer iki takım arkadaşından* babalık testi istediğinde, işler hızla bozuldu. Hiçbir zaman uzun vadeli bir şey konuşmamış olsak da, yanlışlıkla münhasırlığın anlaşmanın bir parçası olduğunu varsaymıştım. O zamandan beri çok şey öğrendim.

Hamilelik boyunca Bethany'yi desteklemek için elimden geleni yaptım, ama o pek bir şey istemiyor gibiydi. Evlat edinme de dahil olmak üzere seçenekler hakkında konuştuk ama sonunda bunu kabul edemedim. Bethany çocuk sahibi olmayı hiç düşünmediğini ve sorumluluk almak istemediğini söyledi ki buna saygı duyabilirdim. Ebeveynlik haklarını devretti ve ben de gezegendeki en harika çocuğun bekar babası oldum.

Ve bu seçimi gözümü kırpmadan tekrar yapardım.

Penny annesiyle sık sık konuşurdu ve her ikisi de istediğinde düzenli ziyaretler ve uçuşlar için ödeme yapardım. Bir çocuğumuz olacağı gerçeğini kafama yerleştirdiğimde, Penny'nin annesi hakkında asla kötü konuşmayacağıma yemin ettim ve anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdiğim için gurur duyuyordum.

Penny'den daha önemli bir şey yoktu.

"Burada kalmak zorunda mıyız?" Yumuşak fısıltısı yatak odasının loş ışığında çok hüzünlüydü.

Sesim paslanmış gibiydi. Yedi yaşındaki bir çocuğun kalbini nasıl kırarsınız? "Bilmiyorum, Pickle, ama bir yolunu bulacağım."

Kızıma iyi geceler öpücüğü verdim, gece lambasını yaktım ve durmadan önce kapıya doğru yürüdüm. Zaten beklentiyle bana bakıyordu.

Gülümsemem genişledi ve göğsüm sıkışmaya başladı. "Bir tane daha. Bir tane daha." Bir kez daha sarılmadan asla gitmezdim ve o da bunu biliyordu.

Eğildim ve Penny'nin kolları boynuma dolandı. "Teşekkür ederim baba."

Bana ne için teşekkür ettiğinden henüz emin değildim. St. Fowler'dan ayrılmak ve memleketimde kalmak bana odaklanma ve bunun kariyerimi nasıl etkileyebileceği açısından neredeyse her şeye mal olacaktı, ama onun babası olmak her şeydi.

Yatak odasının kapısı arkamdan tıklanırken cebimden telefonumu çıkardım ve arama yapmaya başladım.

"KRALIÇE MEMNUN MU?" Bir başka yatak odasının kapısını iterek açarken dramatik bir şekilde eğildim.

"Bu mükemmel!" Penny'nin çılgılığı camları kırabilirdi. Saçmalıyordu; evin kendisi kirliydi ve ciddi bir temizliğe ihtiyacı vardı ama o aşıktı.

"Sonsuza dek bizim mi?" Penny döndü ve küçük ayakları döşeme tahtalarının üzerinde yarım daire şeklinde bir toz bulutu oluşturdu.

"Kesinlikle olmaz. Bu geçici bir durum. Bakalım yaz nasıl geçecek." Tutamayacağım sözler vermek istemiyordum ama birkaç gün önceki somurtkan ve kalp hastası sözlerinden sonra, yazı Outtatowner'da geçirmek için hemen ayarlamalar yapmaya başladım. Üniversiteden sadece kırk mil uzakta olduğum için kendimi ve bağlı olduğum kurulu mükemmel bir baba ve başarılı bir baş antrenör olabileceğime ikna etmeyi başarmıştım.

Telefonum Gary Whitman'dan gelen başka bir sesli mesajla çaldı ve endişe sırtıma tırmandı.

Ne halt ettim ben?

"Alo?" Teyzem Tootie'nin şakıyan sesi koridorda yankılandı.

"Buradayım," diye seslendim ve telefonumu cebime attım.

Penny koridordan aşağı koştu ve teyzemin kollarına atıldı. Birbirlerine sarıldılar ve daire şeklinde sallandılar. Tootie bana gülümsedi. "İşe yarar mı?"

Başımı salladım. Ev, Sullivan ailesinin çiftliğinin bir parçası olduğu için Kralların henüz el koymadığı birkaç mülkten biriydi. Tootie ve babamın büyüdüğü eski çiftlik evine taşınmaya kalkarlarsa hayatları boyunca mücadele etmek zorunda kalacaklardı. Çiftliğin ana parseli olmamasına rağmen Tootie, babamın sağlığı bozulduktan sonra bile satmayı reddetti ve ben onu bu yüzden sevdim.

Kızımı duygusal olarak hayat boyu yaralamadan kariyerimi nasıl sürdüreceğimi düşünürken, kalabilirdik.

"Ah, söylemeyi unuttuğum küçük bir şey var. Ahırın üstündeki daire bir süreliğine kiralandı."

Kaşlarım aşağı doğru eğildi. "Bunu söylemeyi unuttun mu?" Penny dışarıda oynarken bir yabancıнын etrafta dolanmasına ya da bir fincan şeker için bizi rahatsız etmesine ya da aynı derecede can sıkıcı bir şey yapmasına ihtiyacım yoktu.

Tootie elini havaya doğru salladı. "Önemli değil. Lark bir arkadaş. Onun orada olduğunu bile anlamayacaksın." Tootie Penny'nin burnuna vurdu. "İzin almadan onu rahatsız etme yeter."

Lark.

Mükemmel kalp şeklindeki poposu hafızama kalıcı olarak kazınan kadın. Kasabaya giren ve herkesin konuşmasını sağlayan gizemli kadın. Düşünmeden duramadığım kadın. Sanki başımda yeterince dert yokmuş gibi.

Bu bir sorun.

Bunu söylediğimde Tootie sadece güldü ve Penny'yi arabasına bindirerek bana resmi olarak taşınmadan önce evi derinlemesine temizlemem için zaman verdi.

Kızlar günü demişti.

Araba garaj yolunda gözden kaybolurken, gözlerim eskimiş ahırın üstündeki küçük pencereye kayd. Sıkışık ve karanlıktı ve yalıtım inceydi, bu yüzden hava karardıktan sonra etrafta gizlenen ahır kedilerini sık sık duyabiliyordunuz. Lisedeyken birkaç arkadaşı gizlice alıp parti vermek için mükemmel bir yerdi ama bu çok çok uzun zaman önceydi.

Penny ve ben evi yaz boyunca evimiz yapacaksak, evi temizlemek için işe koyulmalıydım. Zamanın evin üzerine yerleştirdiği kir ve toz katmanlarını temizlemek şaşırtıcı derecede tatmin ediciydi. Günlük hayatımın stresinden uzaklaşmak için verdiğim zihin yorucu moladan nefret etmiyordum. Ne yazık ki, telefonum çaldığında ve arayan yine Gary Whitman olduğunda, omuzlarımin arasında yaşayan gerginlik bir intikamla geri geldi.

"Hey, Gary."

"Şehirde misin?" Sesi sinirli geliyordu. Kızgın. Bu hiç iyi değildi.

Tozlu oturma odasına baktım, telefonu omzumla kulağımın arasına aldım ve pencereyi açtım. "Kalmayacağım. Yaz boyunca burada kalmayacağım." İtiraz etmeye başladı ama yönetim kurulu tarafından desteklendiğim için devam ettim. "Programım değişmeyecek. Müsait olmak ve yapılması gerekenlerle ilgilenmek için bir planım var."

"Umarım bu büyük plana üç asi üniversite öğrencisini de dahil etmişsinizdir."

"Üç mü?" Hâlâ Michael ve Kevin ile ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum.

"Joey Lupo. Serçe parmağını kırdı."

Açık pencere pervazına çöktüm ve sinirli bir şekilde iç çektim. "Şimdi ne yaptı?"

"Ultimate Frisbee."

"Tanrım." Joey bir jokerdi. Bir gösteriş budalası. Pervasız. Doğuştan yetenekliydi ama bu aynı zamanda aç olmadığı anlamına da geliyordu. Her şeyin

kolay gelirdi ve -nasıl baktığınıza bağlı olarak neyse ki ya da ne yazık ki- genellikle gelirdi.

"O, Kevin ve Michael arasında eliniz kolunuz dolu. Bu çocuklara sezon boyunca tam kapasite ihtiyacımız var. Onlara göz kulak ol. Beladan uzak durmalarına yardımcı olun. Kazanan bir sezon geçireceksek onların zinde ve uygun olmalarını bekliyorum."

Kazanan bir sezon. Her şey lanet olası bir sezonun kazanılmasına bağlıydı. "Ben hallederim." Aramayı aniden sonlandırdım ve telefonumu fırlattım.

kanepede yanımda.

Siyah aynalı ekrana baktım ve bundan sonra ne halt edeceğimi düşündüm. Tüm hayatım çöküyordu. İç çekerek telefonuma uzandım ve en iyi arkadaşlarımdan biri olan, son oynadığım takımın uzun topçusu Mitch'i aradım.

Neyse ki ikinci zil sesinde telefonu açtı. "Geri dönmeye hazır mısınız?"

Alay ettim. "Yok artık. Kolay bir hayat yaşıyorum." Yalanın bu kadar kolay ağızından kaçmasından duyduğum suçluluk duygusuyla yutkundum. "Sadece sezon dışında başını belaya sokmadığından emin olmaya çalışıyorum."

"Beni bilirsin; her zaman sorun vardır, bebeğim!"

Küstahlığına güldüm ve rahat bir sohbet ritmine girdik. Penny hakkında sorular sordu ve Steelers'la sözleşme imzalama konusundaki endişelerini paylaştı.

"Bilmiyorum dostum. Bazen tam zamanında çıktığını düşünüyorum. İlk kez kendimi yaşlı hissetmeye başlıyorum, biliyor musun?"

Mırıldanarak onayladım. Birlikte oynadığımız her yıl, yeni oyuncuların kendilerini daha genç ve aç hissettiklerinden yakınırdık. Yirmili yaşların sonundan sonra oynamaya devam edecek kadar şanslıysanız, neredeyse yaşlı sayılırdınız.

"Bu bir alışma süreci oldu," diye itiraf ettim. "Bazen ortaya çıkıp topu atmanın ve eve gitmenin daha kolay olduğunu düşünüyorum. Şimdi omuzlarımda koca bir program var."

"Bununla başa çıkabilecek biri varsa, o da sensin."

"Sağ ol dostum. Dinle, gitmeliyim. Tüm yaz boyunca kışlarını tekmeleyeceğimi bildirmek için uygun olmayanlarımı aramadan önce bir görüşmek istedim."

Mitch kıkırdadı. "Canlarına oku, Koç."

Telefonu kapattım ve kirli eski çiftlik evine bakıp üç çocuğu daha yaz boyunca beladan uzak ve top oynamaya hazır nasıl tutacağımı düşündüm.
Tekrar iç çektiğimde küçük toz parçacıkları havalandı.
Görünüşe göre temizlik ekibimi buldum.

OceanofPDF.com

WYATT

LARK'IN APARTMANIN PENCERESINDEN BIZE DOĞRU YAKLAŞTIĞINI GÖREBİLİYORDUM.

mutfak penceresi garaj yoluna ve ana eve bakıyordu. Gizlendiğini düşünüyor olabilirdi ama ince, firfırlı perdelerin her çırpınışında gözüm üst kata kayıyordu.

Arabayı boşaltma işini çabucak hallettim. Penny, üzerinde çiçekler olan açık mavi bavulunu ön verandanın merdivenlerinden yukarı taşıdı ve Kevin'la sohbet etti, o da sessiz kaldı ve her ne hakkında konuşuyorsa başını salladı.

Eşyaları boşaltırken çocuklara eve doğru gitmelerini işaret ettim ve sessizce bu yazın beklendiği gibi boktan geçmemesini diledim. Kevin, Michael ve Joey içeri girerken, Lark'ın eski ahır dairesinin çürük merdivenlerinden mutlu bir şekilde indiğini fark etmeden edemedim. Dik ve neredeyse çürümüş tahtaların üzerinde tökezlediğini görünce omuzlarım dikleşti. En kötü noktaları o fark etmeden düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım.

Tootie'ye dava açmasını istemeyiz.

Başka bir koşu için giyinmişti ve ön kollarımdan aşağıya doğru bir farkındalık sızısı süzüldü. Dar siyah taytı hayal gücüne hiç yer bırakmıyordu ve tehlikeli kıvrımlarının her birini sarıyordu. Çenem büküldü. Üstü bile göğüs kafesinin üzerinde yükseliyordu. Bugün hava o kadar sıcaktı ki başka bir kapüşonla uğraşmamıştı. Joey kendi bakışını atmak için durduğunda, bir elimi omzuna atıp hafifçe iterek ilerlemesine yardım ettim.

"İçeri gir."

Joey başını salladı ve ben de arkasından gittim, ancak gözlerim Lark'ın patikanın küçük açıklığına doğru ilerlediği süre boyunca ondan ayrılmadı

arazinin arka tarafında. Gözlerim ağaçların üzerini taradı. Yaza giriyorduk ama vakit geç oluyordu ve akşam güneşi ağaçların üzerinden alçalmaya başlamıştı bile. İçimdeki küçük endişe dalgasını bastırıp başımı salladım ve beklenmedik dörtlümü eve kadar takip ettim.

Umarım kadın bu sefer kıyafetlerini çıkarmaz.

Lark'ın hâlâ dışarıda koşuyor olması için hava çok karanlıktı.

Pickle ve çocuklar, spor çantalarını zeminin ortasına bırakarak odalarına yerleşmişlerdi. Penny benimkine en yakın odayı tutacaktı ve çocuklar eski çiftlik evinin en üst katındaki bitmiş çatı katını paylaşmayı tercih etmişlerdi.

O lanet çatı katının en hafif ayak seslerinde bile gıcırdayıp inlediğini bilmiyorlardı. Akıllarından bile geçse gizlice dışarı çıkıp bela bulamazlardı. Onları birkaç ay boyunca sağlıklı ve beladan uzak tutmak benim işimdi, böylece kariyerlerini daha başlamadan çöpe atma fırsatına sahip olmayacaklardı ve bunu ciddiye alıyordum - isteseler de istemeseler de.

Onları kilit altında tutacak kadar sert biri değildim ama ne yazık ki onlar için bu aynı zamanda kontroller ve sokağa çıkma yasakları anlamına geliyordu. Bu gece erken saatlerde Michael'ın külüstür arabasına doluşup şehre doğru yola çıktılar. Turizm sezonunun henüz açılmadığını ve iş yerlerini açık tutan insan akını olmadan Outtatowner'da yapacak çok az şey olduğunu biliyordum. Bir saat içinde döneceklerine bahse girmiştim. En fazla iki.

Verandaya adımımı attığımda gözlerim Lark'ın dairesinin karanlık penceresine kaydı ve endişe boynuma yerleşti. Penny'yi yatağına yatırdıktan sonra buzdolabından bir bira aldım ve en üst basamağa oturdum. Sırtımı direğe yasladım ve bahçeden dışarıya, patika başı olarak kullanılan ağaçların arasındaki küçük açıklığa doğru baktım.

Eğer çocuklar dönene kadar evde olmazsa, onu aramaya çıkacaktım. Kırılmış kireçtaşı patikayı gündüz takip etmek kolaydı ama yön bulma becerisi hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ihtiyacım olan son şey kaybolması ya da boynunu kırmasıydı. Ay dolunaydı ama ağaçların gölgesi patikaya çok az ışık girmesine izin veriyordu.

Biramdan bir yudum aldım ve aklıma gelen aşırı korumacı, müdahaleci düşünceleri bastırmaya çalıştım. Normalde bunlar sadece Penny uzaktayken ya da bensiz yeni bir yere gittiğinde başımın etini yerdı.

Onları birayla boğacağım.

İşe yaramayınca şişeyi bir kenara bıraktım. Ayağa kalkmak üzereyken, "Neon Moon "un akortsuz bir yorumunun sesi avluda süzüldü. Gözlerimi kıstım ve yoğun karanlığın içinden görmeye çalıştım.

Şarkı içime işledi ve babamın eski püskü kamyonetinin ön koltuğunda zıpladığım puslu, uzak bir anı beynime doldu. Babamın eski Ford'unda ön koltukta oturmaya bayılırdım. O George Strait, Tim McGraw ya da Brooks & Dunn'ın bir kasetini açarken ben camdan dışarı sarkar ve kollarımla bir uçak yapardım.

Bu anı bir çürük gibiydi ve Lark'ın tenis ayakkabılarının sarı rengi koyu çimenlerle kontrast oluşturduğunda onu bir kenara attım. Hâlâ şarkı söyleyerek avluya doğru ilerliyordu.

Yüksek sesle.

Karanlık yerime geri döndüm ve çimlerin üzerinden geçip ahırla evin arasındaki çakılların üzerinde dururken onu izledim.

Derin bir iç çekti ve nefes almak için belinden eğildi.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım. "Yürüyüş için biraz karanlık." Kendi sözlerimden içten içe irkildim, istemediğim kadar hıyar gibi konuşmuştum.

Lark'ın irkilerek attığı çığlık gece havasında çınladı ve geriye sıçrayıp göğsünü tuttu.

"Whoa. Özür dilerim." Elimi kaldırdım. "Benim. Wyatt."

Gerçekten pürüzsüz.

"Kahretsin. Hey." Lark'ın nefesi kesilmişti ve ben kendimi gömleğinin her nefes alışında göğsünü nasıl gerdiğine değil, yüzüne odaklanmaya zorladım.

"Burada ne yapıyorsun?"

Lark sesli bir of çekti. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Yatma vaktin geçmedi mi?"

Azarlaması karşısında çenem karıncalandı. "Sadece yalnız kalmak istedim."

Bana baktı ama sessiz kaldı. Onun yanıdayken varsayılan modumun sürekli olarak *sik çantasında takılı kalmasından* nefret ediyordum ve nedenini tam olarak anlayamıyordum. Özellikle de solan ışığın ela gözlerini nasıl yosun ve sedirin zengin bir tonuna dönüştürdüğünü düşünmek için çok fazla zaman harcadığımı düşünürsek.

Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Brooks & Dunn partiyi basana kadar huzurlu bir country gecesinde tadını çıkarıyordum."

Loş ışıkta bile utangaç gülümsemesini görebiliyordum, koyu kahverengi saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırırken. Uzanıp saç tellerinin yumuşaklığını parmak uçlarımda hissetmek istedim. Bunun yerine parmaklarımı büktüm.

"Oh. Evet." Güldü. "Gün batımını yanlış değerlendirdim ve son yirmi dakikayı karanlıkta yürüyerek geçirdim. Kendimi tamamen korkutmamak için kulaklıklarımın sesini sonuna kadar açtım ve avazım çıktığı kadar şarkı söyledim. Bunun bana bulaşabilecek yaratıkları korkutup kaçırabileceğini düşündüm."

"Yaptığınız şey komşuları korkutup kaçırmak."

"Komşularımız mı var?" Lark sanki bir evi ya da başka bir şeyi gözden kaçırmış gibi etrafına bakındı. Karanlıkta gömülmüştük.

Bir kahkaha attım ve biramdan son yudumu aldım. "Sadece sen."

Ahır da gölgeler içinde belirdi ve Lark karanlık merdivenlere baktı.

Benim de o ampulü değiştirmem lazım.

Tam yalnızlığıma geri dönmek üzereydim ki

Be

n. "Bunlardan başka var mı?"

Elimle boş şişemi işaret ettim. "Bira mı?" "Evet.

Hava sıcak. Çok susadım."

Sözleri havada asılı kaldı. Bu sözlerle bir şey kastetmediğinden emindim, Ama vücudum birlikte nasıl susuzluk çekebileceğimize dair bir sürü sinsi düşünceye sahipti. Daha genç ve vahşi günlerimde, yarım biradan daha kısa bir sürede onu kucağıma alabilirdim.

"Fazladan bir tane var." Kendimi açtım ve Lark beklerken içeri girdim. Ön kapıdan içeri süzüldüm ve boş şişemi gürültülü bir şangırtıyla geri dönüşüme attım.

Penny'yi dinlerken kaskatı kesildim. Ev sessizdi, ben de buzdolabının kapağını açtım. Çocukları almaktan dönerken küçük yerel markette durmuş ve birkaç erzak almıştık. Altılı paket ani bir kararla alınmıştı ama şimdi Lark kapımın önünde beklerken, onu kaptığım için yarı yarıya mutluydum.

Dışarı çıkmadan önce iki şişeyi de bir elimde tuttum ve koridorun sonunda durup tekrar dinledim. Arka taraftan hiçbir kıpırtı

Eve. Kendimi azarlamadan önce saçlarımın dağılmamış olmasını umarak bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Saçının nasıl görüldüğü kimin umurunda?

Kendime Lark'ın peşinde olduğum bir kadın olmadığını hatırlattım. O Tootie'nin bir arkadaşıydı, hayır, o bile değildi. Bir çalışanıydı. Ayrıca cesur ve öngörülemez biriydi. Fazla neşeliydi. Baş belasıydı.

Sağlıklı düşünebildiğim ve aletimle karar vermediğim için kendime kafa sallayarak ön kapıya doğru yöneldim. İhtiyacım olan son şey, bu gemiyi zar zor ayakta tutarken bir kadınla drama yaşamaktı.

Onu tanıdığım kısa süre içinde bile, Lark bir şekilde uyanırken her düşüncemi işgal etmeye başlamıştı ve bu bir sorundu.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem kadın olsa bile ve hatta beni neredeyse öldüren kıyafetlerinin altında da bir o kadar muhteşem olduğunu ilk elden bildiğim gerçeğini göz önünde bulundurduğumda bile.

Wabash Gölü'nden yükselen ve sırtından sular akan Lark'ın görüntüsü, onu düşünerek mastürbasyon yaptığımda ve mümkün olduğunca hızlı ve sessizce bitirmeye çalıştığımda ilginç bir duş almamı sağlamıştı. Burada Penny ve çocuklarla kalmak bana kendimi yeniden genç bir kız gibi hissettirdi.

Verandaya çıktığımda Lark en üst basamakta, benim oturduğum yerin tam karşısında oturuyordu.

"Dostum, burası çok *karanlık*."

"Evet." Ona bir şişe bira uzattım ve gömleğinin kenarını kullanarak biranın kapağını açıp bir yudum aldığı anda neredeyse gülümseyecektim.

"Mmm." Gırtlaktan gelen iniltisi bana hiç iyi gelmiyordu. "Teşekkür ederim." Etiketini çevirdi ve okurken güldü. "Bira Otuz-Her *zaman doğru zamandır*."

"Sahip oldukları tek şey buydu."

"Bu, içinden bir kol çıkan ve bira tutan bir dağ mı?" "Evet."

Kahkahası üzerime süzüldü ve neredeyse karanlığın güvenliğinde, içime işlemesine izin verdim. Küçük, memnun bir gülümsemeyle önce bahçeye, sonra da çiftlik evinin eski ön verandasına baktı. "Görünüşe göre burası tıklım tıklım dolu. Ailenin her zaman yanında olması eminim rahatlatıcıdır."

Yanıt olarak homurdandım. "Şaşıracaksın. Bu çocuklarla ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bütün gün yaşadığım ilk sessiz an bu."

Lark'ın gözleri bana gülümserken kırıştı. "Peki o zaman, şerefesessizliğe."

Yanıt olarak sadece omuz silktim ama verandanın basamaklarında karşısına oturduğumda mutlu bir şekilde şişesini benimkiyle tokuşturdu. Uzun bir süre boyunca ikimiz de konuşmadık, bunun yerine karanlık kır gecesinin seslerini dinledik.

"Hissediyor musun?" Lark fısıldadı. Ben sadece ona bakınca devam etti. "Yalnızlık mı? Bazen bu konuda yetenekli olduğumu düşünüyorum... kalabalık bir odada, birinin hemen yanında bile yalnız hissetmek." Hüzünlü sözlerini parlak bir gülümsemeyle gizledi ama onu ele veren gözleri oldu.

Yer değiştirdim ve kollarımı dizlerimin üzerine koydum. Onunla otururken kendimi yalnız hissetmiyordum. Aslında, Lark'tan birkaç adım ötede bile çocuklarla olan durumumun ya da iş ve Penny'ye bakmanın o kadar da içinden çıkılmaz görünmemesi hoşuma gidiyordu. Onun varlığında kendimi ürkütücü derecede sakin hissediyordum ve bu boğazımı kaşındırıyordu.

Belki de 30'luk biraydı.

"Benimki gibi bir aileyle, böyle bir kasabada? Asla yalnız değilim."

Yanıt olarak mırıldandı, gözlerini kapattı ve yüzünü yıldızlı gökyüzüne doğru eğdi.

Onu kaygısız ve tamamen memnun bir şekilde gördüğümde içimi kemiren açlığı görmezden geldim.

Yalnız olmadığımı fark ettim ama kendimi *yalnız* hissettiğim zamanlar da oldu. Yalnızlığa alışmışım. Onunla yaşadım ve yalnızlığın benim için olduğu gerçeğiyle barıştım.

Boğazımı temizlerken çıkardığım ses dikkatini çekti ve tek gözünü açıp bana baktı.

"Ayrıca," diye başladım, bunu ona nasıl söyleyeceğimden emin değildim. "Eğer buralarda olacaksan, Penny'nin seni çıplak gördüğümüzü bildiğini söylemeliyim."

Tükürdü ve iki gözü birden açıldı. "Ona söyledin mi?"

"Hayır. Sayılır. Pek sayılmaz." Yenilgiyle iç çektim. Her şeyi ortaya dökmek en iyisiydi. "Dinleyin. Hikayeyi Lee'ye anlatıyordum ve o da kulak misafiri oldu."

"Demek kardeşine söyledin?" Kızgın görünmüyordu. Daha çok ilgileniyordu belki.

Gülümsememi saklamaya çalıştım ve omuz silktim. "İyi kısımları atladım. Ama Penny'nin filtresi yok, bu yüzden ortaya çıkarsa şaşırırmam."

"Not edildi." Lark'ın fokurdayan kahkahası kaburgalarımın altını ısıttı. Hoşuma gitmişti. Hem de *çok*.

"İyi bir çocuğa benziyor."

"En iyisi," diye kabul ettim ve Lark bana gülümsedi. Titrediğinde gözlerim giydiği tişörtlü kaydı. Meme uçları hâlâ ince kumaşın üzerindeydi ve neredeyse inleyecektim. Onun yerine biramı bir yudum daha aldım ve çimenlere baktım.

Üzerimdeki fanilayı silkerek çıkardım ve dizlerinin üzerine attım.

İtiraz etmedi ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Kollarını gömleğimin içine sokarken gözleri benimkilere takıldı.

Boğazımı temizledim ve konuyu değiştirdim. Sonraki birkaç dakikayı her şey ve hiçbir şey hakkında konuşarak geçirdik. Lark güneşliydi. Kaygısız ve gezgindi. Bana profesyonel bir yas tutucu olmak için dolambaçlı yollardan nasıl geçtiğini anlattı ve bu o kadar basitti ki neredeyse mantıklı görünüyordu.

Neredeyse.

Bir an için bekar ebeveynliğin, koçluğun, oyuncularımın, takımımın, ailemin stresi ... hepsi eriyip gitti. Lark güldü, hem de çok. Neredeyse her şeyde bir mizah ve zevk bulurdu. Ailemin ya da takımımın bana güvenmesinin baskısını hissetmediğim bir zaman hatırlamıyorum. Lider olmak ve bunun getirdiği sorumluluk omuzlarımdaydı ve bu yükü taşımaktan gurur duyuyordum. Ancak son zamanlarda bu yükün giderek daha fazla yönetilemez olduğunu hissetmeye başlamıştım.

Ama Lark tamamen yüksüzdü. Biraz uçarı olmasa da coşkuluydu.

Açıkça konuştu ve sorularımı yanıtladı, Penny ve annesiyle ilgili üstü kapalı sorularımı geçiştirdiğimde hiç şaşırmadı. Bu çok yakındı. Çok kişiseldi. Ayrıca, onun konuşmasını ve komik olduğunu düşündüğü bir hikâyeyi anlatırken sesinin müzikal kalitesini dinlemek hoşuma gidiyordu.

Ayrıca alıngandı. Bazen öne doğru eğilip güldüğünde parmak uçları dizime değiyor ya da elleriyle çılgınca hareketler yapıyordu ve ben de birini havada yakalayıp sırf şaşkın küçük ciyaklamasını duymak için kucağıma çektiğimi hayal ediyordum.

Ona bu kadar yakın oturmak bir hataydı. Ben bir enkazdım. İki yanımla birbiriyle savaş halindeydi; biri kontrolü sağlamanın tek yolunun asla savunmasız olmamak olduğunu iliklerime kadar biliyordu. Diğerisi ise... benim için tamamen yabancı ve rahatsız edici olan bir şekilde ona doğru eğilmek, ona açılmak isteyen küçük, gizli yanımla.

Lark birasından bir yudum aldı ve ben de ağır çekimde şişedeki buğunun damlayıp dizine düşmesini izledim. Ne zaman

Tek düşünebildiğim ağzımı oraya yerleştirmek, kalp atışlarının dudaklarımın altında uzun ve lezzetli dakikalar boyunca attığını hissetmekti.

Ondan çıkarabileceğim iniltileri sadece duymak değil, hissetmek de istiyordum.

Sohbetimiz kayboldu ve biz otururken gecenin sesi üzerimizi örttü. Bakıyorduk.

"Geç oluyor." Sesim çakıllı ve sertti. Başka koşullar altında bu sözler bir davet olabilirdi ama bu gece değil. Sorumluluklarım vardı. Çenemi esneterek gerginliğimi biraz olsun gidermeye çalıştım.

Lark direğe yaslandı ve etrafından tekrar yıldızlı gökyüzüne baktı. Bakışlarımın göğüslerinin üst kısımlarında dolaşmasına izin verme fırsatını değerlendirdim. Daha aşağıda göğüs kafesine ve kalçalarına doğru genişlemeden önce küçük belinin kıvrıldığı yere kadar. Taytının altında tamamen kadın olduğu gerçeğini gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Tanrım, iç çamaşırı giymiyor mu?

Sıkı kalçalarının arasındaki ince kumaşın altındaki amının belli belirsiz hatlarını görmezden gelmeye çalışırken bu tekil düşünce kafamın içinde dönüp duruyordu.

Gözleri her zamanki gibi muziplikle dans ederek bana döndü. Omuz silkti. "O kadar da geç değil."

Tenim karıncalandı. Bir kadının geceyi sonlandırmaya tam olarak hazır olmadığı zamanki boğucu, alçak sesini tanıyordum. Kahretsin, eğer teklif etseydi, onu memnuniyetle savurur ve birbirimizi ne kadar yıpratabileceğimizi gösterirdim.

Ama artık o adam değildim, değil mi? Hayat, hızlı bir sevişmeyle içinizden atabileceğiniz kadar kolay değildi ve Lark'la ilgili bir şey bana onun yapışkan olduğunu söylüyordu. Siz gittikten sonra da sizinle kalan türden bir kadın, tıpkı bir sığır damgası gibi.

Kafamı karıştıracak böyle bir karmaşaya ihtiyacım yoktu. Odaklanmam gereken bir kızım ve bir takımım vardı. Bunu tek başıma halledebilirdim. Ama aynı zamanda Lark'ın altımda sıkışıp kaldığına dair karanlık düşüncelere de engel olamıyordum. Ayağa kalktım ve ona baktım.

Siktir et.

"İçeri." Başımı ön kapıya doğru eğdim. Kulağa daha çok talep gibi gelen bir davetti bu.

Kaşlarımı çatmamdan etkilenmedi, aksine birasının son damlasını da içti, ayağa kalktı ve şişeyi bana doğru uzattı.

Kehribar rengi bardak parmaklarının ucunda sallanıyordu. Almak için uzandığımda, parmak uçlarımın onun parmaklarının arkasına sürtünmesine izin verdim. Uzun ve pürüzsüzdü. Daha fazlası için can atıyordum.

Lark alt dudağını ağzına götürdü, dişleri o esnek ete bastırdı ve gözleri kapıyı taradı. Eğer kapıdan içeri adım atarsa, oyun biterdi. O *benim olacaktı*.

Ayağa kalkarken dili alt dudağının üzerinde kayıyordu. Bir adım öne çıktı ve benim alanımdaydı, yumuşak tarçın ve narenciye kokusu üzerimde dolaşıyor ve ciğerlerimi dolduruyordu.

Yüzüm onunkine doğru eğildiğinde Lark parmak uçlarında yükseldi, dudaklarını dudaklarımda yakalamaya hazırdı. Ellerim kalçalarını kavradı.

"İyi geceler." Burnundan yumuşak bir nefes verdi ve gülümsedi. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Ağızlarımızı ayıran en ufak bir boşluk vardı ve eğer o mesafeyi kapatırsa, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede onun üzerinde olurum.

Bunun yerine Lark döndü ve verandanın basamaklarından aşağı zıpladı. Dibe ulaştığında, bana gülümsemeden önce dönüp durdu.

Serin yaz esintisine karşı kendini kucaklarken kolları ona verdiğim fanilaya sarıldı.

Muhteşem yüzüne bir sırtış yayıldı. "Gömlek bende kalacak, Oscar."

Onun uzaklaşmasını izledim. *Beni geri çevirdi*.

Hayal kırıklığına uğramalıyım. Bunun yerine, kahkahalarımın içimden patlamasına izin verdim ve güneşli, çekici komşumun cılız eski ahırın üstündeki dairede kaybolmasını hayranlıkla izledim.

Şişeleri toplayıp içeri girmeden önce göğsümün ortasında onun yokluğunu protesto eden ağrıyan küçük noktayı ovuşturdum.

Lanet olsun, içimden bir ses Lark Butler'ın benim olmasını istiyordu.

LARK

O GECE NASIL UYUDUĞUMU HAYAL ETTİĞİM HUZURSUZ BİR UYKU ÇEKTİM. Wyatt'ın davetini kabul etseydim her şey çok daha farklı olurdu. *"İçeride"* derkenki sesinin tehlikeli gürültüsü hâlâ içimi ürpertiyordu.

Aptal. Aptal, Lark.

Bluebird Books'tan çıkıp öğleden sonra güneşinin altına girdim. Seyahat ettiğim onca yer arasında hiçbiri Outtatownner kadar güzel değildi. Sıcak, nemli havayı içime çektim ve yüzümü güneşe doğru çevirdim.

Kimin aklına gelirdi ki?

Arabamda durduktan sonra, içinde bikinim, bir örtü ve bir havlu bulunan küçük çantayı omzuma attım. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım. Sahilde tembel bir öğleden sonra beni çağırıyordu.

Orada bulunduğum kısa süre içinde, küçük kasabaya her geçen gün daha fazla turist akın etmişti. Mutlu aileler ve gençlerden oluşan gruplar marinanın, kafelerin ve diğer küçük dükkânların yanından geçerek suya inen kaldırım boyunca yürüyordu. Kot şortumu ve atletimi çıkarmak için tuvalet ve büfe olarak hizmet veren Sand Dollar adlı küçük binaya girdim.

Bikinin çok şirindi, parlak sarı üst kısmı göğüslerimi sarıyor ve onları olduklarından daha büyük gösteriyordu. Arkadan aşağıya doğru iniyor ve bağları büyük bir fiyonk şeklinde çaprazlanıyordu. Alt kısım en sevdiğim kısımdı; limon ve yapraklarla süslü lacivert arka plan mükemmel, mutlu bir yaz havası veriyordu. Kalçalarımındaki yüksek yanlar ve bağlar, arkadaki peekaboo kesimi ile birleştiğinde, tüm kıcımları ortaya çıkarmadan seksiydi. Bu

Ayrıca iyi paketlenmişti ve ne zaman bir sahil kasabasına gitsem bavuldan çıkarıp giyebiliyordum.

Üstüne, daha çok dev bir uzun kollu gömleğe benzeyen örme bir örtü giydim. Büyük boho örgüsü esintinin süzülmesine izin veriyordu ve ayrıca tuhaf bronzluk çizgileri oluşturmuyordu. Parmak arası terliklerimi unutmuştum, bu yüzden dolu park alanından geçerken ayaklarımın altının yanmasını önlemek için parmak uçlarımda koşmak zorunda kaldım.

Böylesine muhteşem bir günde, hafta ortası olmasına rağmen plajın insanlarla dolu olması hiç de şaşırtıcı değildi. Soğutucular, büyük şemsiyeler ve kumdan kaleler yapan ve hendekler kazın küçük çocuklar arasında dolaştım. Küçük sarı saçlı bir çocuğa gülümsediğimde bana kumlu, aralık dişli bir sırıtış verdi ve kendimi günlerdir hissetmediğim kadar hafiflemiş hissettim.

Ayak parmaklarım Michigan Gölü'nün serin sularına daldı ve nefes aldım. Stresim eriyip gitti ve dalgaların ayaklarımın üzerinde gezinmesine izin verdim. Bir an için yaz ve onun sonsuz olasılıkları yeni başlıyormuş gibi hissettim. Sağ tarafta, ucunda bir deniz feneri olan uzun bir beton iskele vardı. Diğer tarafta, görebildiğim kadarıyla, kumsal uzayıp gidiyordu. Kayalık çıkıntılar, karanın uçsuz bucaksız Büyük Göl tarafından alınmayı reddettiği yerlerde suya doğru çıkıntı yapıyordu. Arkamda devasa kum tepeleri yükseliyordu. Suyun yüzlerce metre yukarısı, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Kıyı şeridini süsleyen devrilmiş ağaçlardan birinin etrafında yürüdüm. Devasa kökleri havaya uzanıyordu, su ve zaman onu kabuklarından, yapraklarından ve yaşamından arındırmıştı. Gölde gelen dalgalar yer yer toprağı kesmişti ve elimin bir fırçasıyla kum damlayıp düşerek kumsalın bir parçası haline geldi.

Bir yıl sonra geri gelsem eminim hiçbir şey eskisi gibi olmazdı.

Zamanın her şeyi, hatta dünyanın kendisi gibi sabit görünen şeyleri bile ne kadar değiştirdiği inanılmazdı.

Kum tepelerinin üzerinde insanlar uzun otların arasında yürüyor, keşfe çıkıyor ve sahile yukarıdan bakıyorlardı. Daha büyük çocuklar kollarını ve bacaklarını sallayarak devasa kum yığınlarından aşağı koşuyor ve kahkahalar atarak aşağıdaki suya atlıyorlardı.

Kum tepelerine doğru ilerledim ve yukarı, yukarı, yukarı, kum tepelerinden birinin tepesine tırmanan küçük, yıpranmış bir patika buldum. Baldırlarım yanıyor ve ayak parmaklarım yumuşak, değişken kuma gömülüyordu.

Vay anasını. Daha çok çalışmalıyım.

Nefesimi tutmak ve aşırı yorulan kalbimi sakinleştirmek için belimden eğildim. Kumsaldaki cılız otların kökleri yer yer ayaklarıma batıyor, güneş kumu ısıtıyordu. Kurak kumun içinde çok az besin maddesi varmış gibi görünen bir yerde herhangi bir şeyin yetişebilmesi mucizeydi. Sonunda kumulun tepesinde Michigan Gölü'ne baktım.

Nefes kesiciydi.

Su sonsuza kadar uzanıyor, ufukta kayboluyordu. Altımdaki insanlar sahilde dans eden ve hareket eden küçük karıncalardan başka bir şey değildi. Bu noktadan, plajın ana şeridinin aileler, şemsiyeler ve voleybol oyunları ile tıka basa dolu olduğunu görebiliyordum, ancak daha aşağılar çok daha az kalabalıktı. Uzakta, apartman daireleri ya da *gerçekten* pahalı tatil evleri gibi görünen büyük binalar kıyı şeridini süslüyordu. İkisi arasında, halka açık plaj alanının kaosundan kozalanmış gibi görünen sessiz sahil şeritleri vardı.

Merakla o yöne doğru ilerledim ve kıyı şeridine dönmek için bir yol aradım. Yürüyüş yapan bir çiftte gülümsedim ve daha fazla çocuğun kendilerini kum tepelerinden aşağı atmalarını izlemek için durdum. Dik yamaçtan aşağı doğru teker teker koşarken birbirlerine gülüyor ve alay ediyorlardı.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Sahilin daha sakin bölümüne geldiğimde, suya inmek için net bir yol yoktu. Çok daha ileride bir dizi ahşap merdiven kum tepesinden aşağı zikzaklar çizerek iniyordu ama burası özel mülk gibi görünüyordu ve şehirde bu kadar yeniyken başımı belaya sokmak isteyeceğim son şeydi.

Devasa bir uçurum gibi hissettiren şeyin kenarından baktım. Küçük bir sıçrayışla ayağımı test ettim. Suyu inebilirsem biraz keşif yapabilir, sonra da sahilde kasabaya doğru yürüyebilirdim. Kum tepesinin o kadar da dik olmadığı bir yer bulana kadar biraz daha aradım. Yeterince sağlam görünüyordu, bu yüzden son bir derin nefes alarak dikkatlice aşağı indim.

Kum beklediğimden daha kuru ve bataklık gibiydi.

"Kahretsin!" Kırımın üstüne düştüm ve kum tepesinden aşağıya doğru beceriksizce kaydım. Yüzüstü düşmemek için elimden geleni yaparken çantam arkamda zıpladı. Omzumdan kaydı ve kum tepesinden aşağıya doğru kayarak altıma düştü. Sonunda topuklarım hareket halindeki kuma saplandı ve kum tepesinden aşağıya inen yolun yaklaşık üçte ikisinde beni yavaşlatarak durdurdu.

Utanç içinde, kendimi aptal durumuna düşürdüğümü gören biri var mı diye etrafıma bakındım ve şükürler olsun ki yakınlarda kimse yoktu. Nefesimi tuttum ve

sahile gitmek için daha güvenli bir yol aradım. Tercihen boynumu kırmayı içermeyen bir yol. Her zaman sahile kadar yürüyebilir ve çantamı alabilirdim.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama toprak altımdan kaydı.

Lanet olsun.

Yukarı çıkmak bir seçenek değildi ve hemen altımda kesinlikle bir ya da iki bacağın kırılmasıyla sonuçlanacak sert bir iniş vardı.

Dizlerime sarıldım ve çimlere tutunarak kendimi içine attığım bir başka karmaşadan nasıl çıkaracağımı bulmaya çalıştım. Devrilmiş bir ağacın etrafından sesler yükseldi. Uzun otların arkasına saklandım.

Ağacın gövdesine tırmanan küçük Penny görüş alanıma girdi. Babasını ararken kalp atışlarım hızlandı.

Sonra onu görmeden önce derin, emredici sesini duydum. "Dikkatli ol, Pickle."

Aşağıya saklandım, yanımdan geçip gitmeleri ve beni öldürmeye kararlı bir kum tepesinin kenarında mahsur kaldığımı itiraf etmek zorunda kalmamam için dua ettim.

Wyatt koyu renk güneş gözlükleri ve gülünç vücudunu gizlemek için hiçbir şey yapmayan bir mayo giymişti. Durgun hareketleri gözümün önüne geldi ve nefesim kesildi. Saçları dağınıktı ve esintiyle havalanıyordu. *Sevimli olmaktan çok daha* fazlasıydı - kesinlikle, gülünç derecede muhteşemdi. Kardeşi Lee yanında yürüyordu ve kitap kulübündeki güzel kızıl saçlı

-Annie, hatırladım- Penny'nin kumda bulduğu bir şeye bakmak için eğilmişti.

Çömelmekten kalçalarım yanıyordu ve kumun sıcaklığı dayanılmaz hale gelmeye başlamıştı.

"Lütfen yürümeye devam et. Sadece git," diye fısıldadım kendi kendime.

Sessiz bir sahil şeridiydi ama hiçbirinin çantamı fark etmemesini ya da kafasını kaldırıp çimlerin üzerinde hayata tutunmaya çalışan çaresiz ve aptal halimi görmemesini umuyordum.

Ölmeyi tercih ederim.

Grup yaklaştı ve ben gözlerimi kapattım. Belki görünmezmişim gibi davranırsam yürümeye devam ederler ve ben de huzur içinde ölüme teslim olabilirdim.

"Bütün gün orada kalmayı mı planlıyorsun?"

Gözlerimi açtığımda Wyatt'ı tam altımda, elleri kalçalarında ve aptal suratında çatık kaşlarla gördüm. Huysuz bir babaya benziyordu - aslında Penny'nin inanılmaz seksi, huysuz babasına.

"Ben iyiyim." Sesime aşlamaya çalıştığım sahte neşe kulaklarıma cılgınca geliyordu.

"Bana sikilmişsin gibi geldi."

Ayaklarımı düzelttim ve uçurumdan daha fazla kum aktı. Wyatt düşen moloz perdesinden sıyrıldı ve ağır, sinirli bir iç çekti.

Kollarını kaldırdı. "Haydi."

"Ne?" Kum tepesinden düşmemi engelleyen tek şey olan otlara tutunurken ona baktım.

Wyatt bileğine hafifçe vurdu. "Hadi dedim. Seni yakalayacağım." Başımı salladım. "Hayatta olmaz."

Bir omzunu kaldırdı. "Güzel. Bir bacağını kır. Sadece yardım için topallayarak gelme yoksa çocuğumu korkutursun." Arkasını döndü.

"Dur!" Altımda daha fazla kum kaymaya başladı ve paniğe kapıldım.

"Tamam, peki. Lütfen."

Döndü ve yüzünde hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Hadi o zaman."

Gözlerimi ona diktim. İlerlemeye devam edersem Wyatt uzanıp beni aşağı çekebilirdi ama göğüslerim tam yüzüne gelecekti. Eğer arkamı dönersem, yüzünü kıcımla dolduracaktı. Kararsızlık içimi kemirdi.

"Ne bekliyorsun?"

Etrafıma bakındım ve Lee, Annie ve Penny'nin dikkatini çektiğimizi fark ettim, onlar da şu anda tüm bu sahneyi izliyorlardı.

Tabii ki yaptık.

"Bana bir dakika ver!" Çimlere tutunuşumu ayarlamaya çalıştım ve küçük bir gıcırta duydum.

"Ne yapıyorsun? Aşağı gel."

Sertçe yutkundum. Dudaklarının sert çizgisi içimi yapış yapış yapıyordu ve beni saran iri ellerinin görüntüsünü aptal kafamdan çıkaramıyordum.

"Göğüsler mi popo mu?"

"Ne?"

"Yüzün bir şeyle dolmak üzere. Bu manevrayı yapmanın zarif bir yolu yok, bu yüzden ... göğüsler mi popo mu?"

Bu sefer bana doğru sırtıyordu. "Şey, ben bir çeşit kık adamıyım."

Gözlerimi devirdim. Wyatt kesinlikle benim rahatsızlığımdan ve kendimi bir kez daha aptal yerine koymuş olmamdan zevk alıyordu.

Hâlâ kuma ve çimlere tutunarak, beceriksizce karnımın üzerine yuvarlandım. "Sen en kötüsüsün."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Biliyorum. Sadece buraya doğru kay."

Ona omzumun üzerinden bir bakış fırlattım ve kuma döndüm. Gözlerim sıkıca kapandı. "Lütfen beni düşürme."

"Seni tuttum, Lark. Söz veriyorum." Sesindeki güven rahatlatıcıydı. Wyatt'ın düşmeme izin vermeyeceğine inanıyordum.

Kalçalarımı oynattım ve kendimi alçaltmaya başladım. Aşağı inerken örtüm yukarı kalktı ve bacaklarım uçuşumun üzerinde sallanmaya başladı.

"Neredesin? Seni hissetmiyorum!" Ayağımı oynattım ve yüzünün yan tarafına ve burnuna değdi. "Kahretsin! Özür dilerim!"

Wyatt etkilenmeden tükürdü. "Sen iyisin. Devam et. Neredeyse vardın." Elleri baldırlarımda birleşti ve içime bir sıcaklık yayıldı.

Elleri bacaklarımı daha da yukarı kaldırdı. Başka bir durumda olsa bu çok hoş bir günah olurdu. Avuç içleri kalçalarımın ulaştığında beni sıkıca kavradı, parmakları içime girdi. Popom yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı. Güçlü kolları işi devraldı ve ben çimenleri ve kumu bıraktığımda, yere dikilene kadar beni zahmetsizce kaldırdı.

Gözlerimi kapadım ve tekrar sağlam bir zeminde olduğum için şükrederek nefesimi sabitledim. Wyatt'ın iri gövdesi kıpırdamamıştı ve beni hâlâ kum tepesiyle kendi arasına hapsediyordu.

Bir el sırtımdan aşağı indi. "Gördün mü? İyisin."

Zar zor nefes alabiliyordum. Döndüm ve gözlerinin içine bakabilmek için neredeyse geriye doğru eğilmek zorunda kaldım. Güneş gözlüklerinin yansımada ne kadar baykuş gözlü ve nefessiz göründüğümü görebiliyordum.

"Teşekkür ederim." Ellerim kollarının üzerinde duruyordu.

Ona baktım ve etrafımızdaki her şey kayboldu. Hava ciğerlerimde sıkışıp kaldı. Bir an için nerede olduğumuzu, hangi günde olduğumuzu ve bir seyircimiz olduğunu unuttum. Bir şekilde elleri tekrar kalçalarımıdaydı.

Wyatt'ın çenesi aşağı eğildi. Gülümseyerek yukarı kalkan dudaklarına baktım.

"Baba, sen bir kahramansın!"

Ayak parmaklarım sert zemine doğru kıvrıldı.

Penny koşarak babasına arkadan sarılıp onu bir adım öne iterken geri çekildim.

"Evet, Coppertone zırhlı bir şövalye." Lee bize doğru sırtıttı ve kollarını kavuşturdu.

Annie bize katıldı ve ben de bana aklımı kaçırmışım gibi bakan Sullivan grubundan iki adım daha uzaklaştım.

"Tamam. Teşekkürler. Bunun için üzgünüm." Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve karnımdaki ve kalçalarımdaki kalın kum tabakasını fırçaladım.

Ne büyük bir felaket.

"Hey, Lark," diye seslendi Annie. "Bir ara öğle yemeği yiyelim, tamam mı?"

Elimi kaldırdım ve aceleyle uzaklaşırken başımı salladım. "Evet, öğle yemeği kulağa harika geliyor. Güle güle!"

Penny kahkahalarla dalgaları tekmelerken ve Lee ile Annie sahilde konuşup gezinirken Wyatt hâlâ bana bakıyordu.

Beceriksizce çıkışımı yaparken bile hâlâ bana baktığını biliyordum; sahildeki yürüyüşüm boyunca ateşli bakışlarını sırtımda hissettim.

Neden bu kadar çok sevdim?

OceanofPDF.com

LARK

WYATT'I GERÇEKTEN ÖPMELİYDİM.

O gece verandada onu öpmek *istedim*. Onun kaba, huysuz dış görünüşündeki bir şey benim için işe yarıyordu. *Gerçekten işe yarıyordu* ve o anda bacaklarımı ona dolamaktan ve *beni yutmasına* izin vermekten başka bir şey istememiştim. Belki de sevimli kızının yanında her zaman biraz daha hafif görünmesindendi. Ya da üç asi kolej futbolcusuna bakma şeklinden. Ya da memleketine dönmüş olmasına rağmen *gerçekten* çok yalnız görünüyordu. Geniş omuzları ve keskin çenesi kesinlikle *Bu Korkunç Bir Fikir* sütununa herhangi bir işaret koymuyordu.

İçimden inledim. Onu kesinlikle öpmeliydim. "Hey, şuradaki masayı temizleyebilir misin?"

Düşüncelerimden sıyrılıp Sylvie'ye utangaç bir gülümseme verdim.

"Tamamdır."

Tootie bir iyilik yapıp bana Sugar Bowl'da bir yaz işi ayarlamıştı ve şu ana kadar pek iyi gitmiyordu. Bana gerçekten ihtiyaçları yoktu. Acınası bir işe alımdı. Bunu biliyordum, onlar da biliyordu.

Sylvie kasanın arkasında çalışıyor ve fırını bir tür genel müdür gibi yönetiyor gibiydi, iriyarı sahibi ve fırıncı Huck Benton ise çoğunlukla arka tarafta kendi halindeydi. Huck kaba bir selamla başını salladı ve mutfağa doğru gözden kayboldu.

Outtatown'daki ilk günümde nişanlısıyla nasıl tanıştığımı hatırlayarak gülümsedim. Birbirlerine bakışları çok tatlıydı ve kaburgalarımın altında küçük bir kıskançlık sızısı hissettim. Sylvie çoktan fırının günlük spezialleri hakkında gevezelik etmeye başlamış ve ticari kahve makinesinin nasıl kullanılacağını hızlıca anlatmaya çalışmıştı.

Bir barista değildim.

Makinenin bir Keurig kadar basit olmadığını çabucak öğrendim ve mocha pompaları, espresso shotları ve her yere uçuşan buharlı süt arasında, çabucak masa taşıma görevine düştüm.

Sylvie nazik ve sabırlıydı ama aynı zamanda sinirliydi, bu yüzden barista önlüğünü sessizce boynumdan çıkardım ve bir bez aldım.

Kalabalık pastanede manevra yaparken küçük tabakları, fincanları ve tabakları üst üste yığdım.

Sugar Bowl, birçok Outtatowner yerlisi için bir buluşma yeri idi. Hızla yaklaşan "yoğun sezon" ve turist akınına yönelik planlar hakkındaki konuşmalara kulak misafiri olmak büyüleyiciydi. Birkaç kez konuşmalara kendimi kaptırdım, yüzümde bir gülümsemeyle dinlemek için durakladım, ta ki burunları buruşturup meraklı bakışlar beni gezinen kulaklarımdan ayırana kadar. Kibarca gülümsedim ama yoluma devam ettim.

Ama elimde değildi. Kasaba ilgi çekiciydi. Birçok insanın tuhaf takma adları vardı ve herkesi bir arada tutmaya çalışmak başımı döndürüyordu.

Bowlegs'in ikiz kardeşi içeri girdi ve birisi ona sade bir kahve ve çikolatalı kek aldı. Yaşlı adamlardan oluşan küçük gruba katıldı ve bir tuzakçı şapkası takmasına ve birkaç dişinin eksik olmasına rağmen, kimse gözünü kırpmadı veya bunu hiç de alışılmadık bir durum gibi göstermedi.

Yoldan geçerken yakalayabildiğim birkaç konuşmaya bakılırsa, Bowlegs ve kardeşi ne Sullivan ne de Kings'ti - çizgiyi aşmayı başaran birkaç kişiden biriydiler. Yerel bar Grudge Holder herkese açıktı. Huck'ın fırını da taraf seçmeyi reddeden üç işletmeden biriydi. Sylvie bir Kral'dı ve ne zaman çok fazla Sullivan gelse kurnazca arka tarafa geçmesini özlemiyor değildim. İçerideki müşterilerle birlikte Krallar, Sullivanlar ve turistler arasında da gözle görülür bir ayırım vardı, eğer aramayı bilerseniz.

Kapıdaki zilin sesi hiç kesilmiyordu ve ben daha saat 10:00 olmadan terlemeye başlamıştım bile. Yüksek bir masadaki son tabak yığınının kollarıma yerleştirmiş ve onları arkaya taşımak için dönmüştüm ki, sırada bekleyen yaşlı bir kadının sırtına çarptım.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı kadın.

İrkilerek tabaklar kollarımdan kaydı ve yere düştü. Dizlerimin üzerine çöküp çılgınca kırılan tabakları ve dökülen kahveyi temizlemeye çalışırken fırındaki tüm gözler bu kargaşaya çevrildi.

Isı yanaklarımı yaktı. "Kahretsin! Çok özür dilerim. Özür dilerim."

Sylvie büyük bir plastik küvet ve bir bezle yanıma diz çökerek dağınıklığı toplamama yardım etti.

"Özür dilerim Sylvie. Onu görmedim."

"Sorun yok." Nazik gülümsemesi sinirlerimi yatıştırdı ve Sylvie başını kaldırıp kadına baktı. "Bugünkü siparişiniz müesseseden, Bayan Tiny."

"Teşekkür ederim." Sylvie'ye bakarken burnu kalktı ama sonra ekledi: "Sanırım kazalar olur." Tiny adındaki kadın bana gülümsedi ve ben de sonunda nefesimi verdim.

Sylvie'ye doğru eğildim. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok üzgünüm."

Sylvie kırık bir fincanın son parçalarını da atarken bana göz kırptı. Fısıldamak için daha yakına eğildi. "Ona çarpanın ben olmadığımı şükret. Bayan Tiny biraz zor biri olabilir ama sen bir Sullivan olduğun için bunu görmezden gelmeye hazır."

Sullivan'larla aynı kefeye konulduğum için yanaklarım tekrar alevlendi. Bir yanıma bunu gerçekten sevdi. Şiddetle sadık aile üyelerinden oluşan bir kabile tarafından sahiplenilmek.

"Sanırım kimsenin değilim."

Sylvie'nin omzu benimkine yaslandı. "Bunu ona söyleme."

İkimiz de ayağa kalkıp mutfağa doğru ilerledik. Kare şeklindeki kovayı ondan aldım. "Ben bununla ilgilenirim. Yardımınız için teşekkürler."

"Hey, o tarafa değil!"

Tam arka mutfağa açılan kapıdan geçerken Huck'a ve taşıdığı hamur işi tepsisine çarptım.

Kekler yuvarlandı.

Çörekler uçtu.

Onun derin kaşlarına bakarken gözlerim kocaman oldu ve boğazımda kalın bir duygu kuyusu tıkanı.

İşsiz aktrislerin iyi sunucular olması gerekmiyor muydu? Bu işte nasıl bu kadar kötüyüm?

Suratımı astım, yenildim ve yüzümü tavana doğru kaldırırken "Sadece bir klişe olmak istiyorum!" diye bağırdım.

Huck'ın derin, gürleyen kahkahası beklenmedikti ama beni kendime acıma duygusundan tamamen kurtardı. Nazik eli omzuma indi.

"İnan bana, senin de öyle olmanı isterdim. Bulaşık yıkamak kulağa nasıl geliyor?"

Onun nazik tepkisine ve ilk günümün ne kadar trajik ve kısa sürdüğüne gülmekten kendimi alamadım. Kesinlikle kovulmuştum.

"Beni buraya kilitleyin. Belki insanlar daha güvende olur." Başını iki yana salladı. "En azından çörekler güvende olur." Şaşırtıcı bir şekilde, Huck beni kovmadı.

Bunun yerine, bana kalmamı ve kimsenin yapmaktan hoşlanmadığı işleri -bulaşık yıkama, genel temizlik ve arka tarafta düzenleme- yapmamı teklif etti. Yıllarca geçici olarak çalıştıktan sonra, garsonluk dışında bana verilen her türlü görevi organize etmek, temizlemek ve düşünceli bir şekilde yapmak için kayabilirdim.

Anlaşıldığı kadarıyla Huck *çok* dağınık bir fırıncıydı ve Sylvie ile birlikte arka mutfakta bıraktığı felaketleri anlatıp durdular. *Lark'ın Başka Nelerde Kötü Olduğunu Görelim'in* bir başka aşağılayıcı günü için Sugar Bowl'a dönme düşüncesi ürkütücüydü, ancak Huck, felaket kileriyle başa çıkma azmimin beni burada tutmaya yeteceğine dair beni temin etti.

Öğleden sonramı her rafı ve malzemeyi son kullanma tarihlerine ve ne sıklıkla kullanıldıklarına göre düzenleyerek geçirdim. Hangi malzemelerin sipariş edilmesi gerektiğini takip etmek için bir hesap tablosu bile hazırlamıştım. Etiketler için planlarım vardı. Çok fazla etiket. Vardiyam sona erdiğinde yorgundum ve un içindeydim, ayakkabımın altında yapışkan bir şey olduğundan bahsetmiyorum bile.

Caddenin karşısına geçip arabama doğru ilerlerken, bir adamın banktan kaldırırma uzattığı çok uzun bacakların yanından manevra yaparak geçtim.

Etrafında dolanırken, "Biraz daha kalacak mısın?" diye seslendiğini duydum. Sözleri beni durdurdu ve başımı kaldırıp baktım. *Bir kral.*

Bowlegs'in cenazesindeki adamı tanıdım; dövmeli, gergin bir adamdı. Benimle konuştuğundan emin olmak için etrafıma bakındım ve sözleri karşısında başka kimse duraksamayınca başımı salladım.

Onunla konuşmam mı gerekiyor? Bir Sullivan casusu köşeyi dönüp Bayan Tiny'yi üzerime mi salacak?

Tuhaftı, sadakatimin tamamen Sullivan bölgesinde olduğunu hissediyordum ve açık kaldırırma bir Kral'la konuşmak bana küstahça, neredeyse yanlış geliyordu. Kafamı kaldırdığımda King Tattoo adlı bir dükkânın hemen dışında oturuyordu. Dövmeleri her iki kolunu da kaplıyordu ve pazularından ellerinin üst kısmına kadar iniyordu. Keskin yüz hatları vahşiydi ve düşüncelerim hemen Wyatt'a kayarken içimde bir endişe ateşi dans etti.

"Hımm," diye gülümseyerek cevap vermeye çalıştım. "Şehirde yeniyim sanırım. Kıyı yazının tadını çıkarıyorum."

Gözleri tembel ve kendinden emin bir şekilde üzerimde geziniyordu. Kadınların bu her şeyi kapsayan, dikkatli bakışlardan *çok etkilendiğinden* emindim.

"Cuma geceleri buralarda iyi vakit geçirilir. Belki seni dışarıda görürüm ve bana bir dans ayırabilirsin."

Kibarca güldüm. "Evet, belki." *Belki de değil.*

Bacaklarının etrafından dolandım ve arabama doğru hızımı artırdım. İçimden bir ses, yeni gelen biri için bile olsa bir Kral'la uğraşmanın çok kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

"MERHABA, MS. LARK!"

Garaj yolundan Wyatt'ın çiftlik evine bakarken gözlerimi güneşe karşı kısmıştım. Penny'nin yüzü paravan kapının ağına sıkışmıştı.

Açık mutfak pencereinden ona seslendim. "Hey, Penny! Ne yapıyorsun?"

"Can sıkıntısından ölmek."

Onun asık suratına kıkırdadım.

"Pickle, komşuyu rahatsız etmeyi bırak." Wyatt'ın derin gürleyen sesi bana doğru yükseldi.

Gülümseyerek daireden çıktım ve merdivenlerden aşağı indim. "Zahmet olmaz," diye seslendim.

Penny kapıdan içeri daldı. "Gördün mü! Meşgul değil! Oynamak ister misin? Babam meşgul olduğunu söyledi ama değilsin." Bana doğru işaret etti.

Güldüm ve ellerimi açtım. "Hayır. Meşgul değilim."

"Mükemmel! Takla atabilir, resim yapabilir ya da yürüyüşe çıkabiliriz. Film izleyemeyiz çünkü babamın *sıkıcı* futbol videolarına bakması gerekiyor."

"Turşu." Ben gülümsememi bastırırken Wyatt paravan kapıyı itti ve üstü kapalı verandaya çıktı. "Onu rahat bırak."

Kot pantolon ve tişört giymiş, yalınayak Wyatt'ı gördüğümde dilim tutuldu. Penny'nin omuzları düştü. "Eğleneceğimizi söylediğini sanıyordum."

Kalbim onun için çarptı ve burnumu kısıtım. "Futbol videoları kulağa pek eğlenceli gelmiyor."

Wyatt yenilgiyle başını sallarken dudakları sert bir çizgi halinde birbirine yapıştı. "Bu bir iş."

"Yürüyüşe ne dersin? Onu patikanın etrafına götürebilirim ve sana çalışmak için biraz zaman veririm. Sorun olur mu?"

Wyatt bana bakarken Penny önerimle aydınlandı. Onun değerlendirci bakışları altında çenemi dik tuttum ve gülümsememin bozulmamasını umdum. Çocukları severdim ve Penny çok komikti.

"Lütfen, baba! Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen."

"Bir şeyi bölmediğine emin misin?"

Zavallı babasını yıprattığını anladığında Penny'nin yumruğu havaya kalktı.

"Dünya kadar zamanım var. Harika vakit geçireceğiz." Penny verandanın merdivenlerinden atlayıp yanıma gelirken ona elimi uzattım.

Tam uzaklaşmak için dönmüştüm ki Wyatt'ın huysuz sesi duyuldu.

"Karanlık çökmeden dön."

Eğilip Penny ile kıkırdamadan önce onu selamlamak için döndüğümde benden bir kahkaha patladı. "Evet, patron."

CUMA GECESİ merakıma yenik düştüm ve Outtatowner'daki gece hayatını keşfetmeye karar verdim. İlk birkaç günümde fırında başımı eğmeyi, arka tarafta kalmayı ve daha fazla tabak kırmamaya çalışmayı başarmıştım.

Çoğunlukla başarılıyım.

Günler ilerledikçe şehre daha fazla turist gelmeye başladı ve tembel günlerden tam teşekküllü turizm sezonunun kontrollü kaosuna geçişi görebiliyordum.

The Grudge Holder, ana yol şeridinin en ucundaki yerel Outtatowner bar ve dans salonu olarak ortaya çıktı. Hoparlörlerden müzik yayını yapılıyor, dışarıdaki tabelalarda YAZ ÖZELLERİ ve tüm yaz boyunca programda olan gruplar övülüyordu.

Seyahatlerimde, rastgele şehir barlarının insanları izlemek ve bir sonraki işimde kullanabileceğim ilginç tavırları toplamak için olgunlaştığını gördüm. Ayrıca bu bana, Wyatt'ı garaj yolundan bir anlığına görebilmek için mutfak pencereinden pek de tesadüfi olmayan bir şekilde bakmaktan başka yapacak bir şey verdi.

Saat 20:00'de grup çalmaya başlamıştı, dans pisti doluydu ve neon ışıklarının aydınlattığı mekânı mutlu tezahüratlar dolduruyordu. Arkama yaslandım ve ana bardaki bir tabureden manzaranın tadını çıkardım. Grup rock-and-roll klasiklerinin yanı sıra birkaç country şarkısı da çalıyordu. Bir şarkıda yüksek sesle güldüm.

Harry Styles'ın twangy versiyonu ve neredeyse beni ayağa kaldıracak kadar iyiydi.

Sylvie'yi gördüm, dostça el salladı ama derin bir sohbete dalmıştı, ben de barın yakınındaki yüksek bir tabureye yerleştim. Barmen eğildiğinde, müziğin üzerinde "Otuzluk biranız var mı?" diye bağırdım.

Adam bana şaşkın bir bakış fırlattı, ben de gülümsedim ve elimi havada salladım. "Taslakta ne varsa o iyidir."

Başını salladı ve uzaklaştı.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Solumdaki derin sese doğru döndüm.

Ağzımı açtığımda kaldırımdaki kot pantolon ve formda siyah bir tişört giymiş adamın ağır dövme kolunu uzattığını gördüm. Gülümsedi ve gözlerinin kenarları kırışarak onu görüldüğünden çok daha dost canlısı yaptı. "Ben Royal."

Beynim kekeleydi. "Royal? Kraliyet . . . Kral. Ailen sana *Kraliyet Kralı* mı?"

Güldü ve elini geri çekerek tam boyuna ulaştı. "Hayır, hanımefendi.

Aslında benden hoşlanıyorlar."

Gülmekten kendimi alamadım. Doğrudan, biraz agresif bir şekilde çekiciydi.

"Böyle bir yerde, lakapların yapışıp kalmasının bir yolu vardır."

"Ah." Gülümsedim ve önümde beliren biradan bir yudum aldım ama taburemden inmek gibi bir harekette bulunmadım. "Bu iyi haber o zaman."

"Biraz daha kalırsan belki gerçek adımı öğrenmene izin veririm." Göz kırptı ve nemli tenimden garip bir his geçti. "Peki ne diyorsun? Bir dans?"

Kalabalık dans pistine baktım, onu kibarca reddetmek için bir bahane bulmaya çalışıyordum ki barın öbür ucundan Wyatt Sullivan'ın gözlerinde cinayet ifadesiyle yıpranmış parkenin üzerinde tepindiğini gördüm.

WYATT

SIFIR. SIKEYİM. ŞANS.

Dans pistinde Lark ve lanet olası Royal King'e doğru ilerlerken nabzım hızla atıyordu.

Grudge'a girdiği andan itibaren gözlerimi ondan alamadım. Düzgün, biçimli bacaklarını gösteren kot şortu ve rahat, yüksek topuklu spor ayakkabıları vardı ama beni çeken bunlar değildi. Gömleğimdi. Benim fanılamı giymişti, kısa kesilmiş ve düğümlenmişti. Onun için kanım ısındı ve o gece verandada beni vururkenki sırtışı gözümün önünden geçti. Ayrıca onu kum tepesinden kurtardığımda yüzümün önünde kayan mükemmel kıcının görüntüsüyle utanç verici sayıda otuz bir çekmiştim.

Lark bara yalnız gelmişti ve mutlu bir gözlemci olmaktan memnun görünüyordu. Muhtemelen farkında değildi ama kendini tam olarak barın doğu tarafına, Kral bölgesine yerleştirmişti.

Birlikte uzaklaşırlarken çocuğuma gülümsediğini hayal ettim ve vücudumdaki her hücre buna karşı çıktı.

Royal tembel sırtışıyla ona yaklaşıp kadar kanım kaynamaya başladı. Lark şehirde yeniydi. Bizimle arkadaş olduğu için Sullivan olarak kabul edildiğini bilmiyordu.

Sullivan olmak, nesiller boyu süren kan davasının kumda belirgin çizgiler çizmesi anlamına geliyordu. Bu aptalca şakalardan daha fazlasıydı. Yıllar süren el altından anlaşmalar ve çamurlu bir geçmiş, Krallara güvenilemeyeceği ve Lark'ın bizim olduğu anlamına geliyordu.

Ben mağara adamı değildim. Onlara doğru tepinmek, göğsümü yumruklamak ve onu omzuma almak niyetinde değildim. Gerçi onun mükemmel kıcının düşüncesi

Yüzümün hemen yanında yine avucumu kaşındırdı.

Elimi yüzümden aşağı çektim ve ayaklarım hareket etmeye başladı.
Tanrım.

Ne halt ediyorum ben?

Daha bir plan bile yapamadan kendimi Royal ve Lark'ın tam önüne atmıştım. Lee ve Duke tam arkamda, kollarını kavuşturmuş ve bacaklarını açmış bekliyorlardı. İşler sarpa sarar ve Grudge'ın ortasında yeniden *kavgaya* tutuşursak arkamı kollayacaklarını bilerek sııttım.

"İlgilenmiyor."

Royal sadece bir kaşını bana doğru kaldırdı ve gülerek beni başından savdı. Lark oturduğu yerden kaydı ama küçük gövdesi omuzlarımıza ancak geldi. Sidik yarışı yapan iki yetişkin adamın tam ortasıındaydı.

"Hey, Wyatt. N'aber?"

Çenemdeki kaslar çalıştı ve yumruğumu sıktım. Çenemi kaldırdım. "Oh, ne olduğunu biliyor."

Lark aramıza girdi ve içimdeki ateşin bir kısmı söndü. İşler fiziksel bir hal alırsa bu kadar yakın olamazdı. Bu güvenli olmazdı. Sullivan'lar ve Krallar geçmişte yüzlerce kez itişip kakışmış, çoğu da morarmış gözler ve bazen bir iki kırık kemikle sonuçlanmıştı. Yumruğumu sıktım.

"Evet, GB. Ne var ne yok?" Royal, futbol kariyerim başladıktan sonra kasabanın *Altın Çocuk'tan* başka bir şey bulacak kadar yaratıcı olmaması umurumdaymış gibi lisedeki lakabımı ortaya attı.

Gözlerimi devirdim ve omuzlarımı ona doğru dikleştirdim. "Lark bizimle birlikte."

Sadece o kendini beğenmiş suratıyla başını salladı. "Öyle mi? Bizim tarafımızda oturuyor gibi görünüyor. Belki de bizimle birlikte'dir."

"Tam burada olduğumu biliyorsun, değil mi?" Lark, tam aramızda durmuyormuş gibi davranarak başının üstünden konuşmamıza açıkça sinirlenmişti. Eğer Royal'in Lark'ı Kral ilan etmeye çalışmasına karşı içimde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalışmıyor olsaydım, yüzündeki çatık kaşlar neredeyse şirindi.

Etrafımızdaki gerilim artıyor, Royal'in arkasında onu desteklemek için biri dururken havada çatırdıyordu. Daha fazla göz bize doğru çevrildi ve bar kalabalığı arasında mırıltılar dolaşmaya başladı.

Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

Lark ellerini havaya kaldırdı. "Biliyor musunuz? Ben yokum."

İkimizi de göğsümüzden iterek ön girişe doğru yelken açtı. Onun uzaklaşmasını izlemek yelkenlerimi suya indirdi.

Royal'e doğru çenemi kaldırdım. "Ondan uzak dur."

Royal sadece alay etti ve bara yaslandı, ardından barmene bir içki daha getirmesini işaret etti. "Bir Kral'ın dikkatini çektiğini anladığında koşarak gelecektir."

Lanet olsun, yumruğumu çenesine indirmek istedim. Sadece bir kere.

Duke'un eli omzuma kenetlendi. "Bitti artık. Hadi gidelim."

Duke ve Lee beni oturduğumuz masaya doğru yönlendirdiler. İkisi de tekrar oturdular ama ben ayakta kaldım, gözlerim Lark'ın içeri girip girmeyeceğini görmek için girişe dikilmişti.

Bir oyuncak için kavga eden bir çocuk gibi davrandığım için ona bir özür borçluydum. Bundan daha iyisini hak ediyordu.

"Bu çok utanç verici." Lee bira şişesini masadan alıp derin bir nefes çekmeden önce başını salladı. "Küçük, eğlenceli bir mücadele olabilirdi."

Duke sırttan küçük kardeşimize başını salladı. "Sen bir aptalsın."

Lee'nin sırtışı daha da genişledi. Bir kavgayı desteklemeye ya da bitirmeye her zaman hazır ve istekliydi - özellikle de Krallarla olan bir kavgayı.

"Peki bu neyle ilgiliydi?" Duke kapıya doğru işaret ederek sordu.

Elimi yüzümde gezdirdim. Girişe doğru baktım. Lark çoktan gitmişti. "Gitmem gerek. Çocukları kontrol etmem gerek ve Tootie sabah erkenden Pickle'la dönecek."

Duke sorusunun havada asılı kalmasına izin verdi. Cevabı zaten biliyordu. Birlikte barın karşısındaki Krallara baktık. Bizi izliyor gibi görünmüyorlardı, bu yüzden çıkarken üzerime atlama olasılığı zayıftı.

Vedalaşıp barın ön kapısından çıkarken Duke sadece başını salladı.

Haziran sıcaklıkları gittikçe yükselirken yaz havası daha yapışkan bir hal almıştı. Göl esintisi bile durgundu. Gecenin içinde kaybolmadan önce Lark'ı bir an olsun görebilmek umuduyla kaldırımın her iki tarafına da baktım.

Gitmişti ama onu nerede bulacağımı biliyordum.

Kendimi açıklamam gerekiyordu. Bir pislik gibi davranıp gecesini mahvettiğim için özür dilemeliydim.

Eve dönüş hızlı oldu ve dairesinin ışığı hâlâ yanıyordu. Çürük merdivenleri çıktım ve bileğini kırmadan önce bunları tamir etmek için çalışmaya başlamayı aklıma not ettim.

Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırmıştım ki kapı açıldı.

Lark ayağa kalktı, ellerini kalçalarına dayadı ve kaşlarını kaldırdı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Tanrım, kızgınken çok etkileyiciydi. Bunu beklemiyordum. Kızarmış yanaklarını ve gözlerindeki vahşi bakışı görünce ağzım kurudu.

Elimi enseme ovuşturdum. "Sana bir özür borçluyum."

Lark'ın kaşları aşağı doğru kıvrıldı ve ellerini bırakıp yenilgiyle iç çekti. "Bu hiç eğlenceli değil."

Kafam karışmıştı, sadece ona baktım.

"İyi bir dövüşe hazırdım, ama sonra sen geldin" -Lark'ın eli aramızda gezindi- "üzgün ve kederli görünüyordun. Artık seninle dövüşmem."

Lark kollarını kavuşturdu ve suratını astı. Gülmekten kendimi alamadım. Bu kadın çok gülünçtü.

Büyüleyici.

Tehlikeli.

"Bak, bana ne oldu bilmiyorum."

Tabii ki biliyorum. Royal bana ait olan bir şeyin üzerine yürüyordu ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Boğazımı ve serseri, tamamen saçma düşüncelerimi temizledim. "Royal tam bir baş belası olabilir. Seni rahatsız etmesine gerek yoktu ama belki de seninle konuşmasına aldırmadığın gerçeğini düşünmemiştim."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Kıskanmıştın."

Ona boş bir bakış fırlattım, her şeyi görmemesini umuyordum.

Ben.

"Peki." O iç çekti. "Gel içeride önce biri sürücüler tarafından,

Kazara bana doğru bakıyor ve seni kıskanç bir öfkeye sürüklüyor." Dalga geçmeyi severdi ve ben tamamen çıldırmış olmasam da Royal'in onun dairesine gittiği düşüncesi ruh halimi daha da bozmaya yetmişti.

Ona vurmalıydım.

Lark kapı aralığından çekildi ve ben de garaj yolunun karşısındaki eve baktım. Oturma odasının pencerelerinden televizyonun donuk ışıltısı, çocukların hâlâ uyanık olduğunu, muhtemelen gece geç saatlerde bir şeyler izlediklerini gösteriyordu.

Şov. Bu geceden sonra Lark'la aramızın bozulmasını istemiyordum, bu yüzden doğru şeyi yapmak yerine -iyi geceler dileyip uzaklaşmak- onun küçük dairesine girdim.

Zamanda geri adım atmak gibiydi. Küçük alanda hiçbir şey değişmemişti. Lee'nin bekâretini kaybettiği eski avcı yeşili koltuk bile oradaydı. Onu işaret ettim. "Hey, Lark?"

Bana bakmak için döndü. "O sandalyeye oturma."

Gülmeden önce kaşları alnına doğru süzüldü. "Ooo . . . tamam."

Başını sallayan Lark buzdolabına doğru yürüdü ve içeri eğildiğinde yüzü kayboldu. Bir şeye uzanmak için eğildiğinde kışını bir kez daha mükemmel bir şekilde görebildim. Doğrulduğunda, gözlerim tavana doğru uçtu.

"Bira yok Thirty, ama bir günlük fıstık ezme kurabiyelerim var."

"Alice?" Alice, Remington County'deki en iyi fıstık ezme kurabiyeleri yapardı.

"Büyük Barb, sanırım?" Lark başını salladı. "Yemin ederim bu kasabaya ayak uyduramıyorum."

Güldüm. "Zamanla kolaylaşıyor. Ama sizi uyarayım. Koca Barb pişirirken sigara içmeyi seviyor, bu yüzden bazen içinde pişmiş güzel bir kül tadı alıyorsunuz."

Lark göz temasını kesmeden çöp kutusuna doğru iki adım attı ve tabağı eğerek içindekilerin tamamını çöpe attı. "Not edildi."

Kahkahalarım özgürce ve kolayca geliyordu. Göğsümü rahatsız ediyordu ve kulağa biraz paslı geliyordu ama hemen arkasında garip bir şekilde özgürleştirici bir his de vardı.

"Güldüğünde çok daha az huysuz görünüyorsun." Bir adım öne çıktı. "Gözlerinin etrafındaki küçük kırışık çizgiler ortaya çıkıyor ve ben bunu çok yakışıklı buluyorum."

Lark benim alanımdaydı, aynı havayı soluyordu ve ellerim onun kalçalarını buldu.

"Buna yaşlı olmak denir."

Gülümsemesi genişledi. "Debonair. Şık. Yıpranmış." Her kelimeyle birlikte küçük bir onay işareti yaptı.

Nefesi üzerimde gezinirken düşünmeyi bıraktım. Uzandım, bir elimi ensesine doladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu kendime çektim.

Onu yutarken dudaklarının arasından çıkan küçük şok iniltisini yuttum. Ağzı benim için açıldı ve öpücüğe doğru eğildiğimde sırtı kavislendi. Lark'ın kolları boynuma dolandı ve bir bacağı havaya kalktı.

Tanrım, parlak, şaşırtıcı ve tamamen karşı konulmaz bir tadı vardı.

Elim kalçamdaki çıplak uyluğunu buldu ve sıktım. Elimi sırtında gezdirdim, kendimi o öpücüğe bırakırken kıvrımlarının pürüzsüz tenini hissettim. Aşağı uzandım, her iki kalçasının arkasından tuttum ve bacaklarını kalçalarımın etrafına sararken onu kendime çektim. Ellerim kışını buldu, kot şortunun kotu gerilirken onu sikime doğru sürttü. Öne doğru bir adım attım, ağzım onunkinin üzerinde hareket ederken onu tezgâha doğru bastırdım.

Kendini sabitlemek için elini geri çektiğinde, bir bardak devrildi, tezgahın üzerine su yayıldı ve yere düşmeden önce şortunu ıslattı.

Parçalandı ve ben bir adım geri attım. "Lanet olsun. Özür dilerim."

Lark zıplamadan önce elini şişmiş dudaklarında gezdirdi. "Hayır, sorun değil." Lavabonun yanında asılı duran mutfak havlusunu çekip suyun üzerine bıraktı.

Şok olmuş bir halde etrafına bakındı. Sonra ben eğilip kırık camları havluyla toplarken ve suyun bir kısmını emerken o ellerini kot pantolonunun arkasına götürdü.

O dağınıklığın geri kalanını hızla toplarken ben bardağı silkeleyerek çöp kutusuna attım.

"Özür dilerim," dedim tekrar.

Hafif şaşkın bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır, her şey yolunda. Sadece kırık bir cam ve ıslak bir kış." "

Göğsüm inip kalkıyor ve nefesimi tutamıyor gibiydim. Gitmem gerekiyordu. Eğer gitmezsem, aramızdaki mesafeyi kapatıp ağzımı tekrar ona dayamaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olacaktım.

Her yerinde.

"İyi geceler, Lark." Küçülen daireden hızla uzaklaştım ve merdivenlerden hızla indim.

Garaj yolundan hışımla geçip eve girmeden önce ona dönüp bakacak cesareti kendimde bulamadım. Oturma odasında video oyunu oynayan üç çocuğa selam vermek için sadece elimi kaldırdım ve kendimi yatak odamın kapısının arkasına kapattım.

Bu da neydi böyle? Ne düşünüyordum ki? Sanki yeterince işim yokmuş gibi.

Grudge'da kıskanç bir aptal gibi davranıp sonra da Lark'ı kendi mutfağında hırpalayarak durumu milyonlarca kez daha garip bir hale getirmeye hiç hakkım yoktu. Bana göre, onu evime davet ettiğimde ve o beni reddettiğinde seksle ilgilenmediği açıktı.

Muhakeme yeteneğimi tamamen kaybettiğim için kendime kızmıştım. Ya çok ileri gittiysem? Planım sadece üç üniversiteli çocuk yakınımdayken onu tezgâha doğru itmek miydi?

Elimi yüzümde gezdirdim. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Odaklanmam gerekiyordu. Kafamı oyuna vermeliydim.

Lark sadece buradan geçiyordu ve ben de Penny'nin kök salması için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Tüm bunlar MMU'nun kazanacağı bir sezona bağlıydı, bu da şu anda oturma odamda FIFA Dünya Kupası için yarışan üç çocuğun da benim sorumluluğumda olduğu anlamına geliyordu.

Soğuk duş damarlarımda dolaşan kanı soğutmak için hiçbir şey yapmadı. Kendimi, onun ince bedeninin benimkine oturuşuna bakarak otuz bir çekmenin diğer seçenekten daha iyi olduğuna ikna etsem ne olurdu? Lark Butler kaos ve karışıklık demekti.

Sorun şu ki, vücudunun benimkinin altında sıkışmış görüntüsüne geldikten sonra bile, onu hala sarsamıyordum.

Bir şeyler yapılması gerekiyordu.

OceanofPDF.com

LARK

"BUNLAR PAMMIE VE BUCK." ANNIE LOKANTADA KARŞIMA OTURDU, gizlice odanın etrafındaki müşterileri işaret ediyordu. "Ve şuradaki de Lefty, ama biz ona Sissy Teyze diyoruz."

Kocaman gülümsedim ve başımı salladım. "Ve herkes onları takma adlarıyla mı çağırıyor? Sanki devletteki isimleri buymuş gibi?"

Annie omuz silkti. "Elbette. Dürüst olmak gerekirse, buradaki insanların yarısının doğuştan gelen isimlerini bilmiyorum." Sanki bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini o anda fark etmiş gibi güldü.

"Gerçek dışı." Ağzıma bir patates kızartması attım ve küçük kafenin etrafına bakmaya devam ettim. "Peki ya onlar?"

Arka taraftaki küçük bir kabini işaret ettikten sonra Annie görüş alanımı takip etti. "PawPaw Rabbit ve Soapy." Annie'nin gözleri parladı. "*Sanırım* bir zamanlar sabun satıyordu? Belki de? Oh! Ve soldaki de Brother, ama gerçek adı Terry."

"Ve bir kez takma ad aldığınızda . . . ?"

Annie'nin yüzü ciddileşti. "Ona takılıp kaldım. İyi ya da kötü." Tekrar gülümsedi ve eğildi. "Tootie Teyze'nin bir zamanlar Bumper adında bir adamla evli olduğunu biliyor musun? Bumper. Bir ay önce adının Jim olduğunu öğrendim. Çocukken hep 'Bumper Amca nerede' diye sorardım, kimse sorgulamazdı bile." Şimdi bir yuvarlanıştaydı ve gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Oh! İlçe seçimleri sırasında mı? Kampanya tabelalarına insanların takma adlarını yazmak zorundaydık" - vurgulamak için öne eğildi - "*aynı zamanda oy pusulalarına da* çünkü kimse Itchy'nin gerçek adını bilmiyor."

Birlikte güldük ve Annie ile öğle yemeğini ve kahkahaları paylaşmak çok kolay, çok doğal geldi.

Bir arkadaşım olmayalı ne kadar oldu? Bir yerde gerçek bir dostluk kuracak kadar uzun zaman geçirmeyeli?

"Yeterince uzun kalırsan görürsün." Annie bana doğru göz kırptı.

Garip bir duygu boğazımda düğümlendi. *Burada görecektir kadar uzun kalacak mıydım?*

"Eğer gerçekten çalışmak istiyorsan kütüphanede bir kitap var," diyerek hafifçe omuz silkti ve öğle yemeğine geri döndü.

"Bir kitap mı?"

"Evet. Bug 1970'lerden beri orada çalışıyor ve bunu sürdürüyor."

Bir an için bunu düşündüm. "Peki ya sen? Nasıl oldu da şansın yaver gitti ve talihsiz bir lakabın olmadı?"

Bilen gözlerle beni kıstırdı ve tekrar öne eğildi. "Benim gerçek adım Annie değil."

Sırtışım genişledi. "Ciddi misin?"

Bir elini kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse. Benim adım Annette, ama herkes bana "Yetim Annie" demeyi tercih etti."

Komplo kurup sandviçlerimizin üzerine birlikte eğilirken yüzümü buruşturdum.

Yuvarlanan kırmızı buklelerini işaret etti. "Her zaman en yaratıcı takma adlar değiller. Çocukken bir keresinde Lee bana Annette demeye başlamıştı, ama sadece *Annie kaldı*."

"Yani kimse sana Annette demiyor mu? Ama sen başarılı, profesyonel, yetişkin bir kadınsın..." Buna inanamadım.

Omuz silkti ama gözlerini tabağından ayırmadı. "Çoğunlukla sadece Lee."

Mavi gözleri benimkilere kaydıda ama sonra hızla uzaklaştı. Orada *kesinlikle* bir şey vardı, ama meraklı görünmeden nasıl soracağımı bilmiyordum.

"Artık alıştım. Ama Kate? Oğlanların küçük kız kardeşi mi? İnsanlar ona Kedi Balığı Kate diyor. İşte *bu* talihsizlik. Eşyalarını toplayıp Montana'ya taşınmasına şaşmamalı."

"Vay be." Söyleyecek söz bulamadım.

Michigan'ın bir sahil kasabasındaki hayat, beni buraya getiren farklı oyunculuk işleri ve annemin çıplak bir hippie olarak yeni hayatı hakkında sohbet etmeye devam ettik. Annie ile arkadaş olmak basitti. Kolay ve canlandırıcıydı.

Annie ağzına bir patates kızartması attı. "Yeni komşunla işler nasıl gidiyor?"

Yanaklarımda renklerin açıldığını hissedebiliyordum. Gözlerimi devirerek Wyatt'a olan ilgimi küçümsemeye çalıştım ama Annie'nin gülümsemesine bakılırsa onu kandırdığımdan şüpheliydim. "O iyi biri. Moody."

Alay etti. "Evet, o Wyatt."

Daha yakına eğildim. "Ciddiyim. Zamanın yarısında benden nefret ettiğini düşünüyorum; diğer yarısında kıyafetlerimi yırtmak istediğini düşünüyorum ve geri kalan zamanda ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Bu hesap tutmuyor," diye espri yaptı.

"Aynen öyle! Bu sabah ona el salladım ve yüzünü buruşturup *beni görmezden* geldi."

Başımı salladım ve saate baktığımda Sugar Bowl'daki vardiyamın neredeyse bitmek üzere olduğunu görerek üzüldüm. Sinirli bir inilti çıkardım. "Gitmem gerek. Geç kalırsam *ve bir* felakete yol açarsam Huck çok kızar."

Annie başıyla onayladı. "Bunu yiyecek misin?" Son birkaç patates kızartmamı işaret etti. Gülümsedim ve tabağı ona doğru ittim.

Belki de Outtatowner'da kalmak o kadar da kötü olmazdı.

"LÜTFEN AŞAĞI IN. Lütfen. *Lütfen aşağı in . . .*" Çelik mutfak lavabolarından birindeki su seviyesinin yükselmesini dehşet içinde izledim. Tehlikeli bir şekilde.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Çılgınca etrafıma bakındım, ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum. Lavabosunu yine tıkarsam *ve* her yer su içinde kalırsa Huck beni öldürecekti.

Lavabonun destek ayağına tekme attım. Tek bir baloncuk patlarken hüznü, fokurdayan bir inilti yüzeye çıktı.

Siktir!

Huck'ın cenneti olan mutfağı yoğun fırın servis alanından ayıran döner kapılara baktım. Huck'ın vitrini doldurmaktan dönmesi ve benim de yakalanmam an meselesiydi.

Su seviyesi giderek yükseldi. "Hayır, hayır. Sen nereden geliyorsun?" Etrafıma bakındım ama lavabodaki su seviyesinin nasıl ve neden yükseldiğini göremedim.

Hızla uzaklaştım, bir şey yapmazsam daha büyük bir karmaşa yaratacaktım ve o zaman gerçekten boka batacaktım. Hızlı adımlarla

Sallanan salon tarzı kapılar. Huck'a çarptıktan sonra *her zaman* sağ tarafı kullanmam gerektiğini biliyordum. Küçük açıklıktan baktım.

Fırın her zamanki gibi doluydu. Tekrar lavaboya baktım ve tabii ki su seviyesi hâlâ yükselmeye devam ediyordu.

Boğazımı temizledim. Sylvie başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Benim saçmalıklarımın gerçekten sıkılmaya başlamıştı.

"Sylvie, Huck. Burada yardıma ihtiyacım var. Çabuk ol."

Huck'ın çenesindeki kaslar hareket etti ve Sylvie'ye baktı. "Ben hallederim." Beni kapıya kadar takip etti ve ben de onu lavaboya götürdüm.

"Lanet olsun! Şu düğmeye bas. Duvardaki." Yakındaki küçük bir düğmeyi işaret etti ve ben de hemen yukarı çevirdim.

Su çalkalandıkça lavabonun altından motorlu bir vızıltı yükseldi ve sonunda çekilmeye başladı. Su çekilmeye başladıktan sonra vınlama yerini kulağa hiç de hoş gelmeyen öfkeli bir çiğneme sesine bıraktı.

"Öldür onu."

İtaat ettim, düğmeyi kapattım ve ellerim arkamda öylece durdum.

Huck içini çekti ve ellerini bulaşık havlusuna sürdükten sonra bir elinin topuğunu gözüne bastırdı. "Bulaşık makinesinin su hattı bu lavaboya bağlı. Bulaşık makinesini çalıştırmadan lavaboya pislik atamazsın. Tıkanır ve bulaşık suyunun gideceği bir yer kalmaz. Ayrıca"-lavabonun derinliklerine uzandı ve parçalanmış plastik bir spatula çıkardı-"bu yemek hazırlama lavabosu, bu da bulaşık lavabosu. Ayrı olmaları gerekiyor." Mutfaktaki her bir lavaboyu işaret etti.

"Anladım. Özür dilerim, Huck."

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Sorun değil." O gerçekten iyi bir adamdı ve ben her şeyi berbat ediyordum.

Kendimi kötü hissederek arka taraftaki temizliği sessizce bitirdim ve Huck'ın yolundan çekilmek için Sylvie'ye masaları toplamada ya da başka bir konuda yardım edip edemeyeceğimi görmek üzere fırının önüne doğru kaydım.

Masaları silmek kazasız belasız halledebileceğim bir şeydi, bu yüzden o beyaz üstlerin parladığından emin oldum. Bowlegs'in ikizi, kırmızı bir tişört ve yıpranmış Moon Boots giymiş, geniş ön pencerenin yanındaki taburelerden birinde oturuyordu. "İyi günler."

Bana baktı, şaşkınlığı görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"Ben Lark." Elimi kurulamak için önlüğümü kullandım ve sonra elimi uzattım.

Buruşuk eli benimkinin içine girdi. "Bowlegs için ağlayan kız sen misin?"

İkiz kardeşinin bile ona Bowlegs demesi karşısında sırtımamı bastırdım. Haziran ayında giydiği kabarık kayak botlarına bakınca kendi lakabı olan Bootsy'yi nasıl almış olabileceğini anladım. "Ben aldım."

"Çok minnettarım." Bana sırttı ve ben de ona gülümsedim. "Size bir şey getireyim mi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece bacaklarımı dinlendiriyorum. GB'nin eriyip gitmesini izlemenin keyfini çıkarıyorum."

Gözlerim nereye baktığını takip etti ve Wyatt'ı fırının hemen dışında gördüm. Kaldırımında volta atıyordu. Saçları dağınıktı ve ellerini binlerce kez taramış gibi görünüyordu. Penny beton bir çiçek saksısının üzerine oturmuş, saksıdan taş alıp babasına fark ettirmeden fırlatmaya çalışırken sinirli görünüyordu.

Wyatt ona döndü ve kaşlarını daha da çatmasına neden olan bir şey söyledi. Bootsy ve ben önümüzde cereyan eden sahnenin kaosundan büyülenmiş bir halde ona bakıyorduk.

"Sence neler oluyor?" Yaşlı adama fısıldadım.

"Kanunla başım belada." Bunu o kadar kesin söyledi ki. "Ya da belki NFL onu geri istiyordur. Sonunda Super Bowl yüzüğünü alacağı gerçek bir geri dönüş numarası." Wyatt'ın çılgınca adımlarını ve hareketlerini izlemeye devam ederken Bootsy başıyla onayladı. "Sanırım bir keresinde böyle bir film görmüştüm."

Mırıldanarak onayladım. Sanırım bunu ben de gördüm.

Tam o sırada Wyatt döndü ve bizi bakışırken yakaladı. Hızla yer değiştirdim, ona arkamı döndüm ve Bootsy ile derin bir sohbeta dalmış gibi davrandım.

Kapı vınlayarak açıldı ve zil cama çarparak tıngırdadı. Dondum kaldım.

"Kimseyi göndermeyin. Ben hallederim." Ondan kaçmak için fırının derinliklerine doğru ilerlerken Wyatt'ın huysuz sesi tüylerimi diken diken etti. "Lark."

Sesi, lezzetli ve huysuz bir heceyle ismimin üzerinde gürledi.

Yavaşça döndüm ve gülümsedim, fırındaki tüm gözler üzerimizdeyken gülümsememin bozulmaması için dua ettim.

"Seni işe alıyorum." "Ne yapıyorsun?"

"Seni işe alıyorum. Hadi gidelim." Çıkışa doğru eliyle işaret etti, benim de onu takip etmemi bekliyordu.

"Bekle, nereye gidiyoruz?"

Sinirli bir iç geçirdi. "Bak. Herkes senin berbat bir sunucu olduğunu biliyor. Huck'ın daha fazla tabak kaybetmeye tahammülü yok ve yardımına ihtiyacım var. İnan bana, başka birinden isteyebilseydim, isterdim."

Ahh. Tamam, bu acıttı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Senin için çalışmak isteyeceğimi kim söyledi?" Kollarımı iki yana açtım. "Burada gayet iyi bir işim var."

"Huck!" Wyatt kalabalık pastanenin içinden, taze hamur işlerini vitrine dizmekte olan patronuma doğru bağırdı. "Lütfen onu kovar mısınız?"

Huck'ın aptal yüzüne sinsi bir sırıtma yayıldı. "Lark, kovuldun."

Gözlerimi devirdim.

"Gördün mü?" Wyatt kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Bir işe ihtiyacın var. Senin için bir işim var. İşe alındın."

Huck şaşkınlığını gizleme zahmetine bile girmeden yanlarına geldi. "Üzgünüm, ufaklık. Bu işte biraz kötüsün."

Ona burnumu kıvırdım. "Hiç hoş değil."

Wyatt omuzlarımdan tuttu ve beni nazıkçe çıkışa doğru yönlendirdi.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," diye seslendi Huck, "kileri düzenlemek için yaptığın onca iş için günde bir latte hediye edeceğim. O elektronik tablo hayat kurtarıcı. Bunu bir kıdem tazminatı paketi olarak düşün."

Ona kaşlarımı çattım. "Bir latte" - parmağımı kaldırıp yönünü gösterdim - "artı yaptığınızda limonlu yaban mersinli çörek."

Wyatt beni kalabalığın arasından geçirip öğle güneşine çıkarırken Huck karmasının hâlâ bozulmamış olmasından memnun bir şekilde başını salladı.

Dışarı çıkar çıkmaz ona döndüm. "Ne oluyor Wyatt?" "Hey, Lark!"

Penny çimentonun üstünde yürürken seslendi ekici.

"Pickle, eğil." Wyatt elini uzattı ve Penny saksıdan atlayıp kaldırımı bağdaş kurarak oturdu.

Ona ters ters baktım. "Beni öpüyorsun ve sonra beni görmezden geliyorsun ve ben-" "Sesini alçalt." Wyatt benim alanıma tecavüz etti ve kavga

Beni kaldırımdan uzaklaştırıp Sugar Bowl'un tuğlalarına bastırırken ciğerlerimden ölüp gitti.

"Bak. Seni öpmek"

Bir hata olduğunu söyleme. Lütfen hata olduğunu söyleme.

"Oldu, tamam mı?" Ellerini bıraktı, yenilmişti. "Biliyorum. Üzgünüm ama çaresizim. Yönetim kurulunun nefesini ensemden hissediyorum."

Boynum, bu çocuklar beni öldürecek, Penny vahşileşiyor ... Sanırım yardıma ihtiyacım var."

"Neden ben?"

Çenesi sıkıştı. "Biliyorsam ne olayım. Sen neden bilmiyorsun?"

Gözlerimi ona diktim. Sorumdan kaçtığından oldukça emindim ama içimden bir ses katmanlarını soyup altında saklanan adamı görmek istiyordu.

Dakik, çok iyi bir oyuncu ve pokerde harika olabilirim ama gerçekten *berbat bir* sunucuydum. Çok, çok kötüydüm.

Wyatt burnunun kenarını sıkı ve yenilgiyle iç çekti. "Neden bilmiyorum ama sanırım sana güveniyorum. Ve sana ihtiyacım var."

Onun filtrelenmemiş çaresizliği beni etkiledi. "Tamam. Haftada iki yüz elli dolar istiyorum."

"İşin ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Beş yüz." Blöfümü görmemesini umarak çenemi kaldırdım.

"Bin. Tek ihtiyacım olan takvimimi idare etmen, Penny ile birlikte olacak birini bulamazsam onunla takılman ve raydan çıkmadıklarından emin olmak için çocukları kontrol etmen. Bunu yapabilir misin?"

Haftada bin dolar mı? O kadar paraya çamaşır yıkarım, yemek yaparım ve sakso çekerim.

Wyatt'ı ve onun büyük aletini düşününce sertçe yutkundum. Mutfakta beni yerken ona sürtündüğümde bunu gün gibi hissetmiştim. Her yerimin sıcak olduğunu hissediyordum ve bu kesinlikle Haziran güneşi değildi.

Lanet olsun.

Elimi ona doğru uzattım. "Anlaştık."

WYATT

"YÖNETİM KURULU UZAKLAŞTIĞINIZI HISSEDİYOR. GERGINLEŞİYORLAR, BU YÜZDEN Anlaşmayı tatlandırmak istiyorlar. Sizin için bir asistan tutmak istiyorlar. Takviminizi, oyuncularla olan sorumluluklarınızı ve çocuğunuzu yönetecek birini." Atletizm direktörü benimle bir rahatsızlıkmışım gibi konuşurken boynumun doğrama tahtasında olduğunu hissedebiliyordum. Sessiz kalmak için dişlerimi sıktım.

Penny'nin bu öncelikler listesinde son sırada yer alması, yönetim kurulunun beni başarılı bir koç olmaktan ziyade bir insan olarak ne kadar az önemsediyini gösteriyordu. Onlar sorunu çözmeye çalışıyorlardı. Yani *beni*.

Whitman devam etti. "Yaz boyunca açık saatleri olan birkaç idari asistan var," diye geveledi. "Size bir tane atayacağız-"

"Buna gerek kalmayacak."

"Yükümlülüklerinizi yerine getirebilmeniz için kişisel bir asistana ihtiyacınız var." "Farkındayım. Dün yönetim kurulunun birkaç üyesiyle konuştum ve

kendi asistanımı işe almak için onay. Halledildi."

İşten çıkarılmama biraz bozulan ama sakinleşen Whitman görüşmeyi sonlandırdı ve ben de parmak uçlarımı göz çukurlarıma bastırdım. Bir anlık panikle Lark'ı asistanım olarak işe almıştım.

Kendisi için bu kadar düşük bir maaş önerdiğinde neredeyse yüzüne gülüyordum. Yönetim kurulu haftada birkaç yüz doları karşılayabilirdi ve bu sorunun ortadan kalkması anlamına geliyorsa geri kalanını vermekten çok mutluydum.

Hayatımı zorlaştırmasına ihtiyaç duyduğum son kişiydi, ama Bootsy'nin yanındaki tatlı yüzünü gördüğümde, saf bir eğlence bakışıyla pastanenin penceresinden dışarı bakarken, sadece yaptım.

Ayrıca Lark'ı çalışmam olarak işe almam, onu kesinlikle beceremeyeceğim anlamına geliyordu.

Bu iyi bir şeydi.

Öyle değil mi?

Kapının hafifçe çalınması beni kendime getirdi. Bu Lark olmalıydı.

Maç saati.

"Günaydın!" Lark günün bu erken saati için taze yüzlü ve güneşliydi. Pickle daha yeni kalkmıştı ve çocuklar muhtemelen birkaç saat daha uyuyacaklardı.

Kestane rengi saçlarının kabarıklığını ve pürüzsüzlüğünü fark ettim. Parmaklarım saçlarında gezinmek ve yumuşaklığını hissetmek için can atıyordu. Ellerimi yumruk yapıp kenara çekildim ve onu eve buyur ettim.

Lark beni mutfığa kadar takip etti. Uzanıp bir fincan aldım ve demlediğim taze cezveden kahve doldurdum. Bardağı kaldırdım. "Krema ve şeker?"

Lark ona kahve yaptığım için şaşırmış görünüyordu ve gözlerini kırıştırdı. "Oh, um ... ikisi de, lütfen. Teşekkürler."

Başımı salladım ve fincanı aramızdaki masaya koydum. Şekerliği ve krema kutusunu masaya bıraktım ve ona doğru ittim.

Kahvesini hazırladıktan sonra üstünü üfledi ve belli belirsiz bir yudum aldı. Gözlerim dudaklarının şeklini ve tadına bakarken dilinin attığı dalı takip etti. Bir parçam ona doğru eğilmeyi ve parmaklarımı kolunun altından geçirmeyi diledi.

"Peki bana verilen emirler nedir patron?"

Çenem kilitlendi. "Bu hafta üniversitede birkaç toplantım var. Bugün bir tanesini şahsen, diğerlerini de buradan uzaktan halledebilirim. Michael ve Joey istedikleri her şeyi yapabilirler ama onlara senin numaranı verdim ve en az bir kere kontrol etmeleri gerekiyor." Burnumun kenarını sıktım. "Yapabilirsen onları beladan uzak tut."

Lark talimatlarımı anlayarak başını salladı.

"Kevin kütüphanede ders çalışarak biraz zaman geçirmeli. İnternette bir dersi tekrar alıyor ve yaklaşan bir sınavı var. E-postanız bende var, bu yüzden dün gece sizinle takvimimi de paylaştım."

Lark güldü. "Oh, gördüm. Bu şey tam bir karmaşa."

Gözleri alaycı bir eğlenceyle dans ederken ben sadece ona baktım.

"Bana ihtiyacın olursa ara ya da mesaj at. Hangi toplantıdaysam oradan ayrılacağım. Penny ve ben ofise girip çıkacağız, bu yüzden en iyisi telefonumu aramak."

Penny oturma odasındaki kanepeye boylu boyunca uzandı. "Hayır, baba, hayır. St. Fowler'a gitmek istemiyorum. Araba yolculuğu berbat ve ofisin *çok* sıkıcı. Evde kalmak ve Lark'la sahile gitmek istiyorum."

"Turşu," diye uyardım. Bu sabah bu konuşmayı on ikinci kez yapmıyorduk.

Lark omuz silkti. "Bugün benimle takılabilir. Benim için sakıncası yok." Hemen başımı salladım. "Sen dadı değilsin."

Aman Tanrım. Şimdi tek düşünebildiğim dadıyı becermektir. Harika.

Penny hemen canlandı ve büyük kahverengi gözleri umutla doldu. "Lütfen baba. Lütfen. İyi olacağım. Söz veriyorum." İki parmağını çapraz yaparak elini kaldırdı. Pickle söz verirken parmaklarını çapraz yapmanın sözünü tutmayacağı anlamına geldiğini hâlâ anlamamıştı ve bazen ne kadar sevimli olduğunu fark ediyordum.

Lark'ın kaşları havaya kalktı ve gülümsedi, sanki çocuğuma bakmak onun için dünyada bir şey değilmiş gibi. Bunu düşündüm. Şimdiye kadar Lark tamamen normal görünüyordu ve Outtatown'a rahatça yerleşmişti. Tootie ona bayılıyordu ve ben de ona asistanım olacak kadar güveniyordum. Bu konuda içgüdülerime güvenmek zorundaydım ve içten içe Lark'ın Penny ile ilgileceğini bilmek beni rahatlatıyordu. Ayrıca, ona göz kulak olacak koca bir kasabam da vardı.

Ben kararımı tartarken Lark, Penny'ye gülümsedi. "Sanırım bugün biraz bela bulabiliriz."

Homurdandım.

"Eğlence," diye düzeltti gülerek. "Biraz *eğlence* bulacağız." Lark kanepeyi devralmak için hareket ederken Penny'ye göz kırptı.

"Tamam. Bugünü bir deneme sürüşü olarak kullanacağız. Sadece güvende olun ve iyi vakit geçirin." Tekrar Lark'a baktım. "Bugün için fazladan para ekleyeceğim."

Gözlerini devirdi ve bir elini havaya kaldırdı. "Gerçekten önemli bir şey değil. Penny yürüyüşümüzde küçük bölüm kitaplarını okumaya başladığını ama hiç kitabı olmadığını söyledi. Kasabaya gidip ona ilk kütüphane kartını alabiliriz. Sorun olur mu?"

Onu içeri almak için durakladım. *Penny'nin ilk kütüphane kartı.* Kahretsin, bunu düşünmemiştim bile. Bir yanımda Lark'ın bunu ciddiye almayacağını düşündüğüm için kendimi kötü hissediyordu.

Boğazımı temizledim. "Evet, bu harika olur. Teşekkürler."

Lark gülümsedi ve çocuğum için adım atmak dünyada bir şey değilmiş gibi omzunu kaldırdı. Telefonum tekrar çaldığında anahtarlarımı

cebine koydu, Penny'ye doğru ilerleyerek yüzünün yan tarafını öptü ve kapıya doğru yöneldi.

Arabama doğru yürürken Lark kapıda durup bana el salladığında arkama bile bakmadım. "İyi günler, canım!"

Ve onun şakacı sözleri bütün gün aklımdan çıkmadı.

HEKTİK GÜN elimden kaçıp gitmişti. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Telefonlara baktım, maç görüntülerini inceledim, antrenman taslaklarına başladım ve Kevin'in akademik danışmanı ile sonbaharda oynamaya uygun olması için gerekenler hakkında konuştum.

Ayrıca yaklaşan bir basın toplantısı için hazırlık yapmam gerekiyordu.

Öğleden sonra Outtatown'a dönme planım, iri yarı spor direktörünün ofisine omuz atıp karşımdaki koltuğu doldurmasıyla suya düştü. Öğleden sonra saatleri akşamın erken saatlerine doğru eridiğinde, bunu söylemek zorundaydım. Günün son toplantısını eve dönerken arabamdan yapabildim.

Çakıllı araba yolundan karşıya geçtiğimde çiftlik evi aydınlanmıştı. Açık pencerelerden yumuşak bir müzik sesi geliyordu. Ön kapı açıktı ve içerideki hareketi görebiliyordum.

İş stresini arkamda bırakmaya çalışarak takvim uygulamamı son bir kez kontrol ettim. Baktım, uygulamayı kapattım ve tekrar açtım. İlginç bir şekilde, artık renklerle kodlanmıştı.

Hah. Bunu hiç düşünmemiştim.

Sanal toplantılar, yüz yüze toplantılar, basın toplantıları, antrenmanlar ve ekip toplantıları gibi net ayrımlar vardı; hepsi düzgün bir şekilde düzenlenmiş, zaman damgalı ve bulunması kolaydı. Ertesi gün için acil bir şey olmadığını fark ederek, stresimin bir nebze olsun azalmasına izin verdim.

Merdivenleri çıktım, evde beni bekleyen yeni felaketleri görmeye hazırdım. Kasabadan pizza ya da başka bir şey alabileceğimizi düşündüm çünkü bugünden sonra bir şeyler pişirecek zihinsel enerjiye sahip olmama imkân yoktu. Kapıyı ittiğimde oyuncularım gitmeye hazırlanıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

"Hey, Koç," diye seslendi Michael.

"Çocuklar." Anahtarlarımı girişteki masanın yanına bıraktım. "Ne var ne yok?"

"Dışarı çıkıyoruz. Sahilde bir şey var."

Çocuklar evden çıktılar ve ben de onların verandanın merdivenlerinden inişlerini izledim.

"Sonra görüşürüz, Lark!" Joey kapının arkasından çarpmasına izin vermeden önce seslendi.

Lark'a baktım ve başparmağımı omzumun üzerinden attım. "Sahil mi?"

Lark mutfakta ocağın yanında durmuş, midemin guruldamasına neden olan bir şeyler karıştırıyordu. Omuz silkti. "Biz kütüphanedeyken, ilan panosunda plajda insanların çöp topladığı ve sonrasında pavyonda bedava pizza yedikleri bir mekân olduğunu gördüm. Oradaki kütüphaneci, çocukların yaşlarında çok sayıda çocuk olduğunu söyledi. Michael'ın hizmet saatlerine ihtiyacı varmış ve onlar da çılgına dönmüşler..." Omuz silkti. "Kazan-kazan."

Lanetleneneceğim.

"Hey, baba!" Penny odasından koridora doğru zıpladı.

Bir elimi başının arkasındaki ikiz örgülerin üzerinde gezdirdim. "Çok tatlı görünüyorsun."

Bana gülümsedi. "Lark *Hollanda* örgüsü yapabiliyor!" Penny bir daire çizdi. "Çarpık bile değiller." *Seninkilerin her zamanki gibi olduğunu söylemeyi* unuttu ve ben de takdirle gülümsedim. "Bir gösteri izleyebilir miyim?"

"Elbette, Pickle." Dikkati tekrar ocakta olan Lark'a doğru döndüm. "Yoğun bir gün müydü?"

Lark gülümsedi ama gözlerindeki yorgunluğu gördüm. "Güzel bir gündü. Biraz geç kalacağını mesaj attığında, bunu bir araya getirdim." Gülümsedi. "Yenilebilir."

Penny'nin gösterisinden gelen hareketli müzik arka planda cıvıldaşırken sessizce birbirimizi değerlendiriyorduk.

Etrafımızda ince bir gerilim oluştu. Lark'a doğru bir çekim hissettim, sanki onu yakınıma çekmek ve göğsüme yaslamak dünyadaki en doğal şey olacakmış gibi.

Sonunda Lark boğazını temizledi. "Tamam, ben gidiyorum. Yarın aynı saatte?"

Kaşlarımı çattım. Bir yanım oturup bizim için hazırladığı nefis kokulu yemeği yemesini umuyordu. Spagettiye benziyordu ve bütün gün pek bir şey yemediğimi fark ettiğimde midem yine kendi kendine dönmeye başladı.

Kolay hissettirdi. Rahat. Uzun bir günün ardından eve döndüğümde Penny'nin gülen yüzüyle, sıcak bir yemekle ve evimde Lark'la karşılaşmak? *Çok kolay* geldi.

İstediğimi yapmak yerine, yani kalıp bizimle yemek yemesini istemek yerine, sadece başımı salladım. "Aynı saatte olur."

Gözlerini indirip kapıya doğru ilerlediğinde kaburgalarımın altında bir sızı hissettim.

Berbat ettim.

"İyi geceler Pen!" diye seslendi oturma odasına ve Penny koltuktan fırlayarak Lark'a sarıldı. "Yarın görüşürüz." Penny onu bıraktığında Lark'ın gözleri benimkilerle buluştu. "İyi geceler."

Her parçam bir adım öne çıkıp onu evine kadar götürmeyi teklif etmek istiyordu, böylece bir öpücük daha çalabilirdim. Gözlerim dudaklarına kaydı. Hareket etmedi. Boğazımda bir yumru oluştu ama Penny'nin gösterisinden gelen müzik beni o andan çekip çıkardı ve bana sürekli biriken sorumluluklarımı hatırlattı.

"İyi geceler. Bugün için tekrar teşekkürler."

Lark sadece gülümsedi ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

OceanofPDF.com

LARK

"YALAN SÖYLEMEYECEĞİM. ORGANİK KİMYA BENİM GÜÇLÜ YANIM *değil*." I Kalın ders kitabını elimde evirip çevirdim ve amaçsızca sayfaları karıştırdım. Çok şey varmış gibi görünüyordu.

Kevin elini uzattı ve ben de ağır ders kitabını avucuna bıraktım. Yere baktı. "Sorun o değil. Aslında bu şeylerin gerçekten ilginç olduğunu düşünüyorum. İçerik gerçekten zor değil."

Yenilmiş görünüyordu. Utanmış. Kursu tekrar alması gerektiğini ve bunun futbol sezonunu riske attığını kabul etmenin kolay olmadığından emindim. Farklı bir yaklaşıma ihtiyacımız vardı.

"Tamam, o zaman sorun ne? Eğer dersler zor değilse, sorun nedir?"

Kevin sorumu düşündü. "Sanırım projeler yüzünden. Okumam ve yazmam gereken ödevler hep aynı zamana denk geliyor ve hiçbir zaman hepsini yapmak için yeterli zamanım varmış gibi hissetmiyorum. Ne olduğunu anlamadan geç oluyor ve sıfır ya da yarım kredi alıyorum."

Onaylarcasına mırıldandım. "Anlıyorum. Peki o zaman içinden çıkamayacağın kadar derin bir çukur kazmışsan ne anlamı var?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Aynen öyle. Geçen dönem her sınavdan başarılı olabilirdim ama yine de D aldım."

Önce açık bilgisayar ekranına, sonra da yanındaki kitap yığınınına baktım. Sonra aklıma geldi.

"Chunking," dedim memnun bir gülümsemeyle. "Ne?"

"Yığınlama. Sanırım ihtiyacın olan şey bu." Açık bilgisayarını kendime doğru çevirdim. "Bu, bir seçmeye hazırlanırken öğrendiğim bir şey ve sen

Bütün bir senaryoyu, monoloğu ya da her neyse onu öğrenmek için hiç zamanım yok. Tamam, işte. Bak." Kevin'in yapması gereken işlerin uzun ve bunaltıcı listesini gösterdim. "Bütün yaz dönemi için her şey burada, değil mi?"

Başını salladı, omuzları yenilgiyle çökmüştü.

"Her şey yarın ya da bu hafta bitecek değil. Öncelik sıralaması yapmamız gerekiyor. Hangi işleri ne zaman yapacağınızı belirlemenize yardımcı olabilirsem, geri kalanını halledebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Müfredata tekrar göz attı. Sadece omuz silkti.

Omzuna vurdum. "İşte ruh bu! Bir dene bakalım. Eğer işe yaramazsa, başka bir şey buluruz!"

Koltuğu çekip yanına oturdum ve spiralinden yeni bir defter kâğıdı yırttım. Ders programına göz gezdirdim, son tarihleri not aldım, yönetilebilir parçalara bölünmesi gereken uzun projeleri belirledim ve her şeyi onun için tek bir merkezi yere koyabileceğim düzgün küçük satırlara ayırdım.

Kevin sessizce baktı. Sesi ancak fısıltıyı geçtikten sonra, "Teşekkürler, Lark," dedi.

Bu tatlı, kayıp genç adama duyduğum sevgi göğsümde kabardı. Aptalca bir gülümsemeyi bastırdım ve başımı salladım.

"ŞİMDİ BUNA alışabilirim." Yüzüm yaz güneşine doğru eğildi. Kum havlunun altında sıcacıktı ve dalgalar Penny, çocuklar ve benim sahile indiğimiz yerden sadece birkaç metre öteye vuruyordu.

Turist sezonu tüm hızıyla devam ediyordu ve Wyatt'ın asistanı ve her işe koşan kızı olduğum üç hafta içinde hepimiz mutlu bir rutine yerleşmiştik. Sugar Bowl'dan çok daha az stresli ve çok daha eğlenceliydi. Çoğu gün Penny'yi meşgul etmek ve diğerlerini kontrol etmekle geçiyordu.

Michael ve Joey yaz aylarında sahildeki büfede yarı zamanlı iş bulmuşlardı; fazladan birkaç dolar kazanmak için olduğunu iddia ediyorlardı ama ben Sand Dollar'da çalışmanın arkadaşlarıyla ya da aileleriyle sahilde vakit geçiren pek çok kızla tanışmalarını sağladığını biliyordum. İyi çocuklardı ama aynı zamanda on dokuz ve yirmi yaşlarında delikanlılardı.

Penny yanımda kumdan bir kale inşa ederken, Michael ve Kevin kumsalın aşağısında başka bir gürültülü çocuk grubuyla kum voleybolu oynuyorlardı. Sand Dollar'a bir göz attım ve Joey beni görünce sırtarak garip bir başparmak işareti yaptı. Serçe parmağı hala sargılıydı, ama iyi olduğundan şüpheleniyordum... Sadece kızların bu *yıkıcı yarasını* sormasından hoşlanıyordu.

Gözlerimi devirip kendi kendime güldüm; sonra kucağıma bir gölge düştü. Patronumun çatık kaşlı yüzüne baktım.

"Hey, Oscar. N'aber?"

"Takvimimde bu öğleden sonrayı *Plaj Toplantısı* olarak işaretlediğimi gördüm."

Sırıttım. "Ayrıca *Önemli* olarak işaretlendiğini görmene ve bu notu ciddiye almana sevindim."

Cevap olarak sadece homurdandı ama Penny onu fark edip kollarına atılınca yumuşadı. Yüzüm de dahil olmak üzere her tarafa kum sıçradı ve ben tükürerek kalçalarımı sildim.

"Sakin ol, Pickle. Lark'ın her yerine kum bulaştırıyorsun."

"Baba, burası *sahil*." Onu bıraktıktan sonra bana döndü. "Lark, oyun setine geri dönebilir miyim?"

Wyatt'a baktım, babası yerine bana sorduğu için biraz tedirgindim. "Baban için sorun olmadığı sürece."

Kumların üzerinden çocuklarla dolu oyun alanına baktı. "Seni görebileceğimiz bir yerde kal."

Başka bir şey söylemeden, bir anda çekip gitti. Havlunun üzerinde biriken kumları fırçalamaya devam ettim.

Wyatt kolunun altına sıkıştırdığı havluyu çıkarıp yanıma koydu. Üzerinde bir tişört, mayo ve parmak arası terlikler vardı. Her gün şık giyinmese de bu, işe giderken giydiği Dockers pantolon ve futbol polosundan çok daha rahattı. En seksi şekilde rahatça soyunmuştu ve onu gördüğümde içim eridi. Ama koyu renk güneş gözlükleri bile kaşlarını çatmasını gizleyemiyordu.

"İstemiyorsan kalmak zorunda değilsin."

Suya baktım ve Michigan Gölü'nün dalgalarında oynayan çocukları ve aileleri izledim. "Beni şimdiden kovuyor musun?"

"Hayır, ben . . . Sadece burada olmanız gerektiğini düşünmenizi istemiyorum.

Mesain bitti."

"Ah," dedim, dirseklerimin üzerinde gevşeyerek. "Merak etme." Güneş gözlüklerimin üstünden baktım ve ona göz kırptım - sonra gülümsememi yutmak zorunda kaldım

Çenesinin benim şakacılığım karşısında nasıl çalıştığını fark ettiğimde. "Senden para almayacağım."

Gerçek şu ki, onun parasını aldığım için kendimi suçlu hissettim. Penny ile takılmak çok eğlenceliydi ve gerçekten kolaydı. Çocuklar, aslında, aşırı büyümüş çocuklardı, ama başa çıkamayacağım bir şey değildi. Bana saygı duyuyorlardı ve istediğim zaman kontrol ediyorlardı. Sanırım Wyatt'ın her zaman yaptıkları her şeye girmesine izin vermemem de yardımcı oldu. Biz parametrelerin tür "Eğer küçük bir sorun içine alabilirsiniz, sadece yakalanmak yok" kesinlikle altında faaliyet vardı.

Birkaç dakika içinde Penny oyun parkı ekipmanlarından sıkıldı ve birkaç metre ötedeki plaj oyuncaklarına geri döndü.

Aşırı doldurulmuş plaj çantama uzandım, yanımda kaçak Cheetos'lar ve açık saçık bir kitap vardı. "Hava ısınıyor Pen, güneş kremi tekrar sürsek iyi olacak."

Şişeyi kaldırdığımda Wyatt elimden aldı. "Ben alırım."

Penny kumda ilerledi ve onun önüne düştü. "Güneş kreminden nefret ediyorum."

Güldüm. "Ben de, ama benim yaşıma geldiğinde, söz veriyorum, onu kullandığına memnun olacaksın."

"Neden?"

"Cildinizi güvende tutar ve kırıksıklıkları önlemeye yardımcı olur." "Neden?"

Omuz silktim. "Sanırım buruşuk bir erik haline gelmemene yardımcı oluyor." "Neden?"

"Penny." Wyatt'ın ses tonu sertti ve Penny ona surat asarak en sevdiği *Why* oyununu yarıda kesti.

Penny bana baktı. "Ben mecbur kalırsam, sen de kalırsın."

Penny'ye gülümsedim, onun azmini seviyordum. "Haklısın. Benim de ihtiyacım var."

Losyonu elime aldım ve avucuma bir damla fişkırttım, sonra omuzlarıma ve kollarıma sürdüm. Güneş gözlüklerimin arkasından Wyatt'a gizlice baktım, çenesi esnemişti ama Penny'nin sırtını bitirirken dümdüz önüne bakıyordu ve o da kalkıp oynamak için çabaladı.

"Sırtını unutma, baba."

Yanaklarımda yükseldiğini hissettiğim renk selini gizlemeye çalışarak kirpiklerimi indirdim.

Penny inatla kollarını kavuşturdu. "Yapış yapış hissetmekten nefret etmeme rağmen her zaman yapmam gerektiğini söylüyorsun."

Wyatt zorlukla yutkundu ve başını salladı.

"Sakıncası var mı?" Omzumun üzerinden ona baktım.

Etrafına bakındı, atılmış güneş kremi şişesini aradı. "Evet." Boğazını temizledi ve ben bir gülümsemeyi sakladım. "Tabii ki."

Güneş kremiyle işkence gören tek kişinin kendisi olmadığından emin olan Penny, kumda kazdığı çukura doğru geri yürüdü.

Wyatt ellerine bir parça güneş kremi sürüp birbirine sürttü. Havlunun üzerinde kıpırdandım, çoğunlukla ona biraz daha yaklaşmak için ama aynı zamanda bacaklarımın arasında biriken ağrıyı hafifletmeye yardımcı olmak için.

Tanrım, çok güzel kokuyor. Güneş, kum ve baharatlı erkek kolonyası gibi.

Wyatt'la aramızda başka bir şey olmamıştı ama o tek öpücüğün anısı zihnime kazınmıştı. Geniş avuçlarını üzerimde gezdirmeden önce elleri omuzlarımın üzerinde bir saniyeden kısa bir süre durdu. Sıcak ve sert elleri omuzlarımın yamaçlarından aşağıya, boynumun arkasına ve kürek kemiklerime doğru yavaşça ilerledi.

Yaz güneşine rağmen cildimde tüyler diken diken oldu. İşinin bittiğini düşündüğümde, ellerine bir damla daha güneş kremi sıktı ve aşağı doğru inerek losyonu sırtımın geri kalanına sürdü.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Çok titizsin," diye takıldım.

Elleri sırtımda yavaşça yukarı doğru hareket etti. Parmakları kürek kemiklerimin üzerinde bir X oluşturan ince kayışla oynadı, altlarına daldı ve açıkta kalan tenimin her santiminde gezindi.

"Titiz olmayı severim."

Oh, lanet olsun. Eminim biliyorsundur.

Dizlerimi birbirine bastırdım ve onlara sarıldım. Etrafımız ailelerle çevriliydi ve onun çocuğu sadece birkaç adım ötemdeydi ama tek düşünebildiğim onun üzerimde gezinmesi ve ağzımı kendi ağzıyla kapatırken beni sıcak kumlara bastırmasıydı. Meme uçlarım muhtaç küçük noktalar halinde sertleşti.

Ne kadar titiz olabileceğini görmek istedim.

Konuşmak için ağzımı açmışım ki, bir voleybol topu beceriksizce yanıma düşerek küçük kum tanelerini havaya savurdu. Kevin ve Michael'ın gürültülü kahkahaları büyüü bozdu ve Wyatt ayağa fırladı.

Ben de ayağa kalktım ve havlumu silkeleyip plaj çantama yerleştirdim. Gitmem gerekiyordu. Onunla, *patronumla* sahilde oturup bana yapmasını dilediğim yaramaz, lezzetli şeyleri düşünmememin imkânı yoktu. Mesafemi korumak daha iyiydi.

Telaşla çantamı omzuma attım. "Tamam, sanırım artık
g i d e c e ğ i m . "

Wyatt yine kaşlarını çattı ve ben de ondan uzaklaşarak gle yürümeye
başladım.

Ara

ba. "Hey, Lark."

Durdum ve ona doğru döndüm.

"Tootie bu akşam herkesi yemeğe çağırıyor. Beni görmek istedi
eğer zgrsen."

Saatime baktım.

Sanki yapacak başka bir şeyim varmış gibi.

"Evet, tabii. Bunu başarabilirim."

"Ben srерim." Wyatt nadir rastlanan bir sırtışla parladı ve ben
neredeyse orada yapışkan bir su birikintisi içinde eriyordum.

OceanofPDF.com

gergin hissediyorum.

Sadece akşam yemeği.

"Ben hazırım!" Penny odasından bağırdı, ben de nefesimi verdim ve ona doğru yöneldim.

Koridorda beni karşıladı ve gülümsemem genişledi. Yüksek topuklu spor ayakkabılar, gümüş bir tütü ve Cadılar Bayramı'ndan kalma, üzerinde Frankenstein'ın canavarı olan ve altında *Let Me Be Frank* yazan bir tişört giymişti.

"Bloomers?"

Penny eteğini beceriksizce kaldırarak elbise ve eteklerin altına giydiği bisiklet şortunu ortaya çıkardı. "Evet."

Güldüm ve merdivenlerden yukarı seslenmeden önce saçlarını karıştırdım. "Buradan çıkıyoruz. Beladan uzak durun!"

Ayak Sesleri dövülmüş aşağı ve merdivenler olarak üç
benim üst Sporcular bize ulaşmak için adeta
birbirlerini ezdiler.

Kevin önce indi. "Biz de geliyoruz." Onların hevesli yüzlerine baktım.

Joey omuz silkti. "Bedava yemek."

Onlara başımı salladım. "Her zaman bedava yemeğiniz var. Sizi ben besliyorum."

"Lee orada olacak mı? Onunla tören hakkında konuşacaktım." Michael sesini alçaltmıştı ve ben de elimi omzuna atıp başımı salladım. Michael zekiydi. Harika bir atletti ama profesyonel futbolun her zaman en iyi oyuncular için bile iyi sonuç vermeyeceğini de biliyordu. Bahislerini koruyordu. Onun için göğsüm sıkışmıştı. Bütün

Oyuncular arasında en ham yeteneğe sahip olan oydu ve ben de onun futbol hayallerinin gerçekleşmesini en az onun kadar çok istiyordum.

"Evet, orada olacak. Yükleysin, çocuklar."

Birbirleriyle şakalaşmalarını ve etrafta dolanmalarını izledim, Penny aralarına sıkışmıştı ve sanki hep birlikte ayı ve yıldızları asmışlar gibi yukarı bakıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde tuhaf küçük ailemiz büyüyordu.

Ön kapıyı kapattıktan sonra, Lark'ın elinin tırabzandan aşağı kayarak bize katılmasını izlemek için ahır merdivenlerine baktım. Son basamakta küçük bir sıçrama yaptı ve yukarı baktı. "Tamir edildi."

Yanağımdaki kaslar titredi, fark ettiği için mutluydum. "Evet."

Bir yanım ışığın da artık çalıştığını söylemek istiyordu ama çenemi kapalı tuttum ve Penny için arabanın arka kapısını açtım.

"Onlarla gidebilir miyim? Lütfen baba?"

Penny'nin elleri çenesinin altında kavuşturulmuştu, iri kahverengi gözleri umut doluydu.

"Bana uyar." Michael omuz silkti.

Arabama uzandım ve hâlâ ihtiyacı olan küçük yükseltici koltuğu aldım. Michael koltuğa uzandığında durakladım. "Hotdogging yok. Hız sınırının altında."

Gülümsedi. "Emin olabilirsin."

İçimi çektim. "Biliyor musun? Sadece beni takip et."

Arabaya doluştular, Penny arkaya güvenle yerleşti, küçük spor ayakkabıları heyecandan tekmeliyordu. Arabamın etrafında döndüm ve Lark için yolcu kapısını açtım.

"Teşekkür ederim." Sesi yumuşaktı ve parfümünün tarçın ve turuncgil notaları üzerimde süzülüyordu. Tüm vücudum ağrıyordu. Her zaman ne kadar güzel koktuğuna hâlâ alışamamıştım. Birdenbire Tootie'nin evine giderken arabada onunla yalnız olma düşüncesi, kısa da olsa, dayanılmaz gelmeye başladı.

Direksiyona geçtiğimde Lark gülümsedi. Parmak uçları elbisesinin eteğiyle oynuyordu. Yumuşak, dalgalanan bir şeydi. Derin, lacivertti ve etek ucundan yakasına kadar uzanan büyük tahta düğmeleri vardı. Kolları çıplaktı ve belinde parlak yeşil bir kemer bağlıydı.

Lark muhteşemdi ve kısa yolculuğun beni öldüreceğini biliyordum.

Yola odaklandım, gözlerim sürekli kalçalarının pürüzsüz teninden dikiz aynasına kayıyor, Penny ve çocukların güvende olduğundan emin oluyordum.

Lark etkilenmemişti ve Tootie Teyze'nin yaşadığı yere doğru birkaç mil yol alırken sohbeti kolay ve hafif bir hale getirdi.

Arabayı park ettiğimizde Lee ve Duke çoktan oradaydı, bu da muhtemelen babamın da bize katılacağı anlamına geliyordu. Ev dolu olacaktı, bu normalde beni kaşındırırdı ama aynı zamanda Lark'a bakmamak için birçok fırsat anlamına da geliyordu.

Onu işe aldığım andan itibaren, günlük yaşamımıza giderek daha fazla dahil oldu. Zahmetsiz hissettiriyordu. Gülümsemelerini, takvimimde yaptığı küçük düzenlemeleri, Penny'nin günüyle ilgili tezgaha bıraktığı notları dört gözle beklemeye başladım. Omuzlarımızın birbirine değdiği ya da ela gözlerindeki altın ışığın dansını görecek kadar yakın olduğum en küçük anları bile arzuluyordum.

Hiç kimseyi Lark'ı istediğim kadar derinden istememiştim. Ve bu gerçek bir sorundu.

Teyzemin evinin önünde durmak, beraberinde bir anı seli getirdi. Mutlu olanları. Ev sakin bir köy yolunun aşağısındaydı, uzun bir araba yolu ve rahat bir mahremiyet sağlayan özenli bir peyzajla gizlenmişti.

Yoldan aşağı dönüp arazinin yanından geçen demiryolu raylarının üzerinden geçtiğimizde, elim sıkılaştı ve Lark'ın ağız sulandıran kıvrımlarının onunla birlikte zıplamasını görmezden gelmeye çalıştım.

Duke'un üç bacaklı köpeğı araçların yanında koşarken bir havlama dikkatimi çekti. Lark endişeyle bakıyordu.

"Bu sadece Ed."

Bana baktı. "Ed?"

"Duke'un köpeğı."

"Itchy, Bumper ve Bowlegs adında yetişkin adamların olduğu bir kasabada köpeğın adı Ed mi?"

Omuz silktim ve küçük bir gülümseme sundum. "Teknik olarak Üç Bacaklı Ed oldu."

Arabayı Lee'nin kamyonunun yanında durdurduğumda "Ona ne oldu?" diye sordu.

"O durdu ama araba durmadı."

Dehşete kapılan Lark arabadan indi ve tüylü, aşırı dost canlısı köpeği sevmek için eğildi. "İyi olmana çok sevindim, Ed."

Çocuklar ve Pickle Michael'ın arabasından atlarken yanına gittim ve köpek Penny'nin eteğindeki Japon balığı kırıntılarını koklamak için havalandı.

Tootie'nin evinin merdivenlerini çıktık ve çürüyen ahşabı hatırlayarak kaşlarımı çatıttım. Üst kattaki panjurlardan birinin eksik olduğunu fark ettim. Lark bahçedeki dönümlerce yaban mersini çalısına doğru baktı.

"Bu çok güzel."

Başımı salladım. "İlkbaharda çiçek açtıklarında gerçekten çok güzel oluyorlar. Şuradaki açıklığı görüyor musun?" Tehlikeli bir şekilde yaklaştım ve omzunun üzerinden ağaçların arasındaki küçük bir aralığı işaret ettim. "Yeterince uzun süre takip edersen, etrafından dolanır ve Highfield House'a doğru koşarsın."

Lark başını çevirdi ve yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. "Gizli bir geçit gibi. Bu çok havalı."

Eğilebilirdim. Kendimi şımartır ve dudaklarına bir öpücük kondururdum. Onu öperken inlediğini hissedirdim.

Boğazımı temizledim ve uzaklaştım. Ön kapıyı bir kez çaldım ve içeri girdim.

Teyzem mutfakta koşuşturuyor, bir yandan bir şeyler karıştırıyor, bir yandan da eğilip fırındaki başka bir şeyi kontrol ediyordu. Lee ve Duke arka taraftaydı, biz de Tootie'ye merhaba dedik ama bizi mutfaktan kovunca, oturma odasındaki koltuğunda oturan babama katıldık. Çocuklar yemekten önce geniş arazide dolaşmayı tercih ettiler. Michael'ın Lee'yi aramaya gittiğinden şüpheleniyordum.

"Baba!" Penny onu kucakladı ve babam kocaman gülümsedi. Benimle tokalaşmak için ayağa kalktı.

Oldukça iyi bir gündü o zaman.

"Baba, bu Lark."

Babam elini uzattı. "Red. Tanıştığımıza memnun oldum."

Lark neşeyle gülümsedi ve ona Bowlegs'in cenazesinde tanıştıklarını hatırlatmadı. Bunun yerine, hepimiz yerleşirken babama en yakın kanepeye oturdu.

"Geriye düştü ama sahanın aşağısında kimseyi bulamadı." Babam koltuğunun kolunda öne doğru eğilmiş, oynadığım maçlardan birinin anısına dalmıştı.

Lark, konuşmanın ortasına aniden düşmekten etkilenmemiş bir şekilde eğildi. Onun anlattığını binlerce kez duyduğum bir hikâyeyi dikkatle dinledi.

"Geri çekildi ama bir açıklık gördü!" Babam ellerini çırttı ve ağzıyla bir ısıklık çaldı. "Otuz yedi yarda boyunca tam ortadan gitti. Kimse ona dokunmaya yaklaşmadı bile."

Babam bana gülümsedi, yıpranmış yüzünde belirgin bir gurur vardı. Böyle zamanlarda sanki geri dönmüş, hafızasını kaybetmesine neden olan hastalıktan etkilenmemiş gibiydi.

Elini dizime vurdu. "Geçen hafta harika bir maç çıkardın oğlum."

Ve işte oradaydı.

Sessiz kaldım. Parçalanmış hafızasındaki zaman çizelgelerini düzeltmenin hiçbir işe yaramayacağını biliyordum.

"Ne kadar heyecan verici!" Lark, hafızasındaki eksikliğin üzerinden atladı. "Çok gurur duyuyor olmalısınız."

"Aynen öyle." Babam bana tekrar gülümsedi. "Şimdi senin şu tatlı kız nerede?"

Komik.

Penny'nin benim kızım olduğunu her zaman hatırlıyor gibiydi, ama onun ve zihninin sürekli olarak benim hâlâ üniversitede olduğuma inanmasının birbiriyle örtüşmediği hiç aklına gelmemişti.

"Arka tarafta, baba. Muhtemelen bir sorun bulmuştur."

"Bu iyi bir şey. Bu iyi bir şey. Biraz pislik çocuklar için iyidir."

AKŞAM YEMEĞİ TAM DA ÇOCUKLUĞUMDAN HATIRLADIĞIM GİBİYDİ. Tootie insanları doyurmayı severdi ve masanın arkadaşlarla ve aileyle dolu olması alışılmadık bir durum değildi. Mükemmel bir aşçı olmasının da yardımı olmuştu. Kızarmış tavuk, patates püresi ve sos ve bahçesinden gelen sebzeler. Doyurucuydu ve benim hazırlayabileceğim her şeyden çok daha iyiydi.

Doymuş ve tatmin olmuşum ve sohbet ilerledikçe, birinin fark edeceğinden endişe etmeden Lark'a gizlice birkaç bakış atabildim. Karnımı okşadım. "Tootie Teyze, kendini aşmışsın. Yemek harikaydı."

"Evet, teşekkürler Bayan Tootie. Tavuk çok lezzetliydi." Joey ona gülümsedi ve ben de ekibimin terbiyeli, saygılı çocuklardan oluşmasından gurur duydum. Çocuklar kanepeye uzanıp kanallar arasında gezinmeye başlarken, kardeşlerim ve ben de masayı toplamaya başladık.

Hepimiz tabaklarımızı toplamak için ayağa kalktığımızda Tootie gururla gülümsedi. "Tatlı için bekleyin. Spesiyalitem olan yaban mersinli turtayı yaptım."

Aile çiftliğinden sorumlu olan Duke'a döndüm. "Sezon iyi mi?"

Başını salladı ve ayaklarının dibindeki tüylü köpeğe bir parça tavuk attı. "Oraya varıyorum. Bir iki yağmur iyi gelebilir."

Duke hiçbir zaman çok konuşan bir adam değildi ve eğer huysuz biri olarak kabul edilirim, düpedüz nahoş olabilirdi. Anlamadığımdan değil. Babam hastalandığında yükün çoğunu o omuzlamış, yaban mersini çiftliğindeki işleri devralmış ve babamın bakımını üstlenmişti.

Duke Tootie'ye döndü. "Batı sahasında lastik izleri gördüm. Orada mıydın?"

Tootie kaşlarını çatı. "Ben değildim."

Duke'un çenesi sıkıştı ve Lee araya girdi. "Krallar mı?"

"Olabilir. Tillerman çiftliğini araştırdıklarını duydum ve bizim tarlalarımızdan birine bitişik."

Lee'nin tipik mutlu tavrı bozuldu. "Reed Jennings'i ve balıkçılık şirketini de satın aldıklarını biliyorsun. Ve Tootie, Highfield House için başka bir düşük teklif yaptıklarını ağzından kaçırdı."

"Bazen en küçüğünü görüyorum," dedi babam yattığı yerden. Bahsettiği kadın Haven Pines'ta hemşireydi ve bir Sullivan olmasına rağmen sık sık babamla ilgileniyordu.

Lee omuz silkerek "MJ," dedi.

"Bunların hepsi alçak, hepsi." Tootie, Lee'den bir yığın tabak aldı. Lee uzaklaşırken omzunun üzerinden ona seslendi. "Ama MJ iyi bir yumurta."

"Oyunun sonu ne?" Lee sordu. "Remington County'deki tüm mülkleri satın almak. Muhtemelen genişleme, ama neden tekneler? Hiç mantıklı değil."

"Bu açgözlü orospu çocukları için asla yeterli değil." Duke'un sesi sert bir ton taşıyordu ama ben de ona katılıyordum. Sullivanlar çok çalışkandı ve çiftliği kuran büyük büyükbabama kadar sahip olduğumuz her şey için mücadele etmiştik.

Göğsümde hafif bir öfke fokurdadı. "Büyük büyükbabamın patentini çaldıkları yetmiyormuş gibi şimdi de tüm Outtatowner'ı mı çiğnemeleri gerekiyor?" Uzun zamandır uzakta olduğum için tüm bunları kaçırmıştım. Her şey değişiyordu ve bu değişikliklerin hepsi iyi değildi.

Lark garip bir şekilde kardeşlerimle bana baktı, biz krallara ağıt yakarken gözleri kocaman açılmıştı. Tootie ellerini havaya kaldırdı ve öfkeli bir nefes verdi. "Sizden ve kininizden çok sıkıldım çocuklar. Lark, gel de mutfakta bana yardım et, canım?"

Kolunu Lark'ın koluna doladı ve onu yemek odasından uzaklaştırdı. Hepimiz kaşlarımızı çatarak ve Kralları düşünerek etrafta dikildik. Uzakta olduğum yıllar içinde ne kadar çok şeyin değiştiğine inanamıyordum. Görünüşe göre Krallar zor durumdaki yerel işletmeleri keşfetmek ve sahiplerini kurtarmak için düşük dolarlar ödemekle meşguldü.

Bana doğru gelmedi.

Tootie'nin evine baktım. Yemek odasının boyası solmuştu ve döşeme tahtaları ayağımın altında gıcırıyordu. Etrafındaki ev kelimenin tam anlamıyla dökülüyordu ve Kralların bunu öğrenip evini elinden alması an meselesiydi.

"Son zamanlarda Katie ile konuşan oldu mu?" Gözlerimi kaçırان ve başlarını sallayan kardeşlerime baktım.

Sesimi alçalttım. "Tootie'nin ondan başka kimseyi dinlemediğini biliyorsun." Kollarımı iki yana açtım. "Şuraya baksana. Çok büyük. Bunu sürdüremez. Belki de Katie'yi arayıp onunla konuşmanın zamanı gelmiştir."

"Sence geri dönecek mi?" Duke sordu.

Lee omuz silkti. "Denemeye değer. Montana'yı seviyor ama okulu bitmek üzere. Onu yarın arayabilirim."

Duke eski çiftlik evinin etrafına bakındı. "Beck'ten bir iyilik isteyebilirim.

Bize yardım etmek isteyen birini tanıyıp tanımadığına bakın."

Beckett Duke'un en iyi arkadaşıydı ve başarılı bir inşaat şirketinin sahibiydi, ancak sevgili oğulları Declan ve Katie'nin başına gelenlerden sonra ailesi bir karmaşa yaratacaktı. Seçeneklerimiz tükeniyordu. Güvendiği birini bulabilirsek, Kate'in Tootie'yle arasını düzeltmesiyle birlikte, evini kurallara uygun hale getirebilirdik ve ben de her şey hakkında çok daha az endişelenirdim.

Bu fikre inandım ve başımı salladım. "Sadece ne kadar olduğunu söyle." Duke bana baktı. "Hepimiz onunla ilgileneceğiz."

Ciddi bir anlaşma içinde birbirimize başımızı salladık.

Tam o sırada Penny yan kapıdan fırladı ve aceleyle mutfığa girdi. Onu takip ettiğimde, bir ayakkabı kutusunun içine baktığını gördüm. Beni görünce kapağı sıkıca kapattı.

"Lark, Tootie Teyze Bowlegs'in cenazesine gelmen için sana ne kadar ödedi?"

"Turşu," diye uyardım.

Penny ellerini eteğinin cebine daldırdı ve küçük eliyle birkaç bozuk para çıkardı. "Ne? Sadece bilmek istiyorum. Onu işe almak istiyorum."

Lark'ın gözleri eğlenceyle dans etti. "Beni kiralamak mı?"

Penny kutuyu kalçasına doğru kaydırıp baktı. "Lütfen hepiniz dışarı gelebilir misiniz?"

Birbirimize ihtiyatla baktık ama omzumun üzerinden başımı salladım. Ben kanepeye yerleşmiş olan babama bakarken Tootie de bana baktı ve gülümsedi. "Biz geride kalacağız."

Lark, Lee, Duke, çocuklar ve ben teker teker Penny'yi arka bahçeye kadar takip ettik. Çimlerin arasında, yaşlı bir meşe ağacının yanında küçük bir delik vardı.

"Pickle, Tootie'nin bahçesini mi kazdın?"

"Şşş." Bana kaşlarını çatı. "Bu ciddi bir zaman."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ah. Özür dilerim."

Yaşlı meşenin etrafında dönen Penny, küçük ayakkabı kutusunu düzeltti. Onu başının üstünde tuttu. "Bu tavuk Eggburt."

Midem bulandı. "Aman Tanrım. Pickle, o kutuda ölü bir hayvan mı var?"

Lee bir kahkaha attı, ben de ona bir bakış attım. Duke onun yanında ellerini önünde kavuşturmuş, metanetle duruyordu ama ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Kevin, Michael ve Joey dehşete düşmüş bir halde bakıyorlardı.

"Bunun için mi yardımınıza ihtiyacın vardı?" Lark sordu.

Penny başını salladı. "Burt'e hak ettiği cenaze törenini yapmak istiyorum. Yardım edebilir misin?"

Lark bana baktı ama ne diyeceğimi bilemedim. "Elbette." Gülümsedi.

Penny ayakkabı kutusunu çok küçük deliğe yavaşça yerleştirdi. "Burada Burt yatıyor."

Lark şimdi birkaç güzel şey söyleyecek."

Şaşırmış ama soğukkanlı olan Lark bir adım öne çıktı. "Oh, şey ... tamam." Boğazını temizledi. "Burt iyi bir tavuktu. Burada huzurlu bir hayatı vardı. Güneşli günleri çoktu ve çok sevilirdi. Gerçi biz

Onu özleyeceğim ama daha iyi bir yerde olduğunu biliyorum." Geri çekildi ve Penny'ye doğru eğilerek "Nasıldı?" diye fısıldadı.

Penny'nin ağzı belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla buruştu. "Biraz ağlayabilir misin?"

Bunun üzerine kahkahalarımı gizlemek için öksürdüm. Lark boğazını temizlemeden önce gözlerini benimkilere dikti. "Üzerinde çalışacağım."

Sessizce durduk ve ayakkabı kutusuna baktık.

Umarım içinde gerçekten ölü bir tavuk yoktur.

Lark gözlerinin kenarındaki taze yaşları sildi. Bir anlık sessizliğin ardından Penny, Eggburt'un gerektiği gibi onurlandırıldığından memnun bir şekilde başını salladı.

"Herkesе teşekkür ederim."

Yavaşça ana eve doğru yürümeye başladık. "Pickle, kutunun içinde ne vardı?"

Bana baktı. "Eggburt." "Tamam..."

Ona ne oldu?"

Penny sanki gezegendeki en basit insanmışım gibi bana gözlerini devirdi. "Baba ... onu yedik!"

Lee'nin havlayan kahkahası akşam havasına karışırken, Joey dönüp Tootie'nin gül ağaçlarına kustu.

LARK

WYATT VE AİLESİYLE SIRADAN BİR AKŞAM YEMEĞİ YEMEK KOLAYDI.

Çok kolay.

Red'in durumunun Wyatt'ı huzursuz ettiğini hissedebiliyordum ama benim için Sullivan'ların küçüklüğüne dair hikayeleri dinlemek, özellikle de Wyatt'tan bahsederken Red'in sesindeki gururu duymak çok hoşuma gitti.

Orada çok fazla sevgi vardı.

Penny'nin akşam yemeğinden tavuk leşini çalması ve hepimizi beklenmedik bir tavuk cenazesine zorlaması gecenin geri kalanında kıkırdamama neden oldu. Wyatt'ın yüzündeki dehşet ifadesini atlatamadım. Zavallı Joey soğukkanlılığını kaybetmiş ve Tootie'nin gül ağaçlarının üzerine kusmuştu. Tavuğun mağazadan satın alındığını ve Tootie'nin arka bahçesinde dolaşan sevimli küçük tavuklardan biri olmadığını öğrenince kendini toparladı.

Ayrıca hayatımda yediğim en güzel yaban mersinli turtayı yedik.

Tatlıdan sonra Penny yatıya kalmak için yalvarıp yakarmıştı. Çocuklar gece geç saatlerde bir plaj partisine gittiler ve Duke ile Lee muhtemelen Red'i Haven Pines'taki evine geri götürmek üzere yollarını ayırdılar.

Dönüş yolunda Wyatt'ın arabasındaki sessizlik sağır ediciydi. Eteğimin kenarıyla oynadım.

Hareketlerimi fark edince Wyatt klimayı ayarladı. "Sıcakladın mı?"

Sadece başımı salladım. Gerçek şu *ki, ateşliydim*. Ateşli ve rahatsız.

Yolculuk hızlıydı ve ezilmiş kireçtaşı patikanın iki mülkü birbirine bağladığı gerçeğini kafama yerleştirdikten sonra, her evin daha geniş sınırlar içinde nerede bulunduğunu çok daha iyi anladım

kasabanın. Yavaş yavaş Outtatowner hakkında daha fazla şey öğreniyor ve geçici memleketimde kendimi daha rahat hissediyordum.

Ahırın üstündeki dairemle Wyatt'ın evi arasındaki araba yolunda durduğumuzda inmek için bir hareket yapmadı. Akşam güneşinin solgun ışığında ona baktım.

Boğazını temizledi ve ben de bir an için onun yontulmuş, sakallı çene çizgisine uzun uzun baktım. Wyatt cebine uzandı ve elini açtı. Avucunda bir anahtar vardı. "Bu senin için."

Ona dokunmamaya dikkat ederek uzandım ve anahtarı elinden aldım. "Ah. Teşekkürler."

"İstediğin zaman
kullan." "Um . . .
tamam."

Kahretsin, bu çok garip.

Wyatt'ın eğilip ensemden tutmasını ve beni tekrar öpmesini istedim. Bir yanım onun da bunu istediğini biliyordu. Gözleri dudaklarıma kaydı ve ben de onları yaladım. Arabasının içini dolduran tek ses, düzenli nefes alışverişlerimizdi.

Ama ilerlemedi. "İyi
geceler Wyatt."

Arabasından indim ve üst kattaki daireme çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Evinin anahtarını elimde tutarak kendi ön kapımı ittim ve kapıya yaslandım.

Telaşlanmışım. Sinirlenmişim.

Neden beni tekrar öpmedi ki?

Ne var biliyor musun? Hayır. Onun programıyla, oyuncularıyla, kızıyla ilgilendim. Beni bir aile yemeğine davet etmişti ve aile üyeleri o kadar muhteşemdi ki kalbim sızladı. Birbirimize karşı davranışlarımız çok saçmaydı. Biz yetişkin insanlardık. Beni öpmek istediğini ama bu konuda hiçbir şey yapmadığını söyleyebilirdim. Huysuzun tekiydi ve huysuz küçük çöp tenekesinde yaşamaktan mutluydu.

Hayır.

Bugün olmaz, Oscar.

Cesaretimi toplayarak ön kapımı açtım ve hızla merdivenlerden aşağı indim. Amaçlı adımlarla araba yolundan geçip onun ön kapısına kadar yürüdüm.

Tek vuruş. Sonra iki.

Eğildim ama ağır ahşap kapıdan sessizlikten başka bir şey duymadım.

Anahtarı kullanayım mı?

Bu tuhaf bir mahremiyet ihlali gibi geldi, onun yerine kapıyı tekrar çaldım ve kolu denedim. Kilit açıktı, kafamı içeri uzatmak için kapıyı hafifçe araladım.

"Wyatt? Ben Lark. Girebilir miyim?" Tekrar dinledim.

Sessizlik.

Hayır. Sessizlik değil, arkadan gelen başka bir şey. "Wyatt?"

Tekrar denedim.

Alçak bir inilti koridordan aşağı süzüldü.

Bu muydu? Oh Tanrım.

Heyecanla ve kendimi cesur hissederek kapıdan içeri süzüldüm ve arkamdan sessizce kapattım. Wyatt'ın bana verdiği anahtarı girişteki küçük masanın üzerine bıraktım ve yavaşça sese doğru süzüldüm.

Tekrar duydum. Yumuşak, alçak bir zevk iniltisi.

Ayak parmaklarım karıncalandı. Göğüs uçlarım elbisemin dayanıksız kumaşının altında sertleşti. Ayaklarım beni sese doğru götürürken kalbim hızla çarpıyordu.

Karanlık koridorun sonunda bir yatak odasının kapısı açıktı. Yatağın başucundaki lamba parlıyordu ama bunun dışında oda karanlığa gömülmüştü. Yatak odasının karşısındaki açık banyo kapısından bir ışık parlıyordu.

Ayaklarım yere sabitlenmişti.

Aynada Wyatt çıplaktı. Bir eliyle lavabonun kenarını kavrarken diğer eliyle kamburunu çıkarırken kesilmiş kaslarının görkemli çizgileri...

Diğeri de sikinin etrafını sarmıştı.

"Siktir." Eli uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket ederken tekrar inledi. "Lark."

Vay anasını. Vay anasını!

Elinin içine pompaladı. Kalçaları ileri doğru itilirken uzun, sert vuruşlar yaptı. Boğazından gırtlaktan gelen bir inilti döküldü ve elim şok içinde boynuma gitti. Nabzım parmak uçlarımda atıyordu.

Durmuş, Wyatt'ın kendini okşamasını izliyordum, dudaklarında benim adım vardı. Vahşiceydi. Yanlıştı. Ama *çok* tahrik ediciydi. Islandığımı hissedebiliyordum.

Boğazım düğümlenmişti ama doğrudan ona baktım. "Wyatt."

Bakışları benimkilere kaydı ama durmadı. Gözlerindeki zengin kehribar benekleri karardı ve çenesindeki keskin kaslar sıkıştı.

Kontrolden çıkmış, arzusunun içinde kaybolmuş görünüyordu ve kendini okşadığı şey *benim adımdı*. Sadece bu bakışa dayanarak elbisemi yırtıp kendimi ona vermek istedim. Wyatt aynaya bakmaya devam ederken

yumruğunu sıktı ve başparmağını tekrar sikinin başının üzerinde gezdirdi.

"Wyatt."

İnledi. Karın kasları esnedi ve uzun, yumuşak vuruşlarla kendini çalıştırırken ön kollarındaki damarları görebiliyordum. "Tekrar." Yutkunurken boğazı titredi. "Adımı tekrar söyle."

Gülümsememi bastırdım ve yutkundum. "Wyatt."

"Oh lanet olsun." Vuruşları sert ve çılgınca bir hal alırken başı geriye düştü. Çok yaklaşmıştı. Bitirişini görmek istiyordum; hayatımda gördüğüm en muhteşem adamın uzun, kalın sikini okşayışını izlerken dudaklarında benim adımla parçalanışını görmek istiyordum.

Parmak uçlarım elbisemin eteğini buldu ve kalçamı okşadı ama kapı aralığından kıpırdamadım. İç çamaşırımın kumaşına dokunduğumda nemli olduğunu anladım. Wyatt'ın gözleri bacaklarımın arasında, elbisemin beni ondan sakladığı noktaya takıldı ama elim kayboldu. Diğer elim sert meme uçlarımın üzerinde gezindi.

Tanrım, ağzını orada istiyorum. Her yerde.

Bütün vücudum yanıyordu. Üzerimde hareket ederken ve beni o canavar aletiyle yararken onu, her lezzetli santimini hissetmek istiyordum.

Sırt kasları dalgalanıyordu ve tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olması gerektiğini biliyordum. "Tekrar, Lark. Tekrar söyle." Wyatt'ın sesi kalın ve çakıllıydı.

kendini tekrar tekrar pompaladı.

"Benim için gel, Wyatt. Lütfen. Bunu istiyorum." Külotumun kenarını okşayarak, kalçalarımın arasındaki ağrıyan boşluğu doldurmak için o engeli aşmama izin vermedim. Aletini gördükten sonra, başka hiçbir şeyin beni tatmin etmeyeceğini ve parmaklarımın üzücü bir hayal kırıklığı olacağını biliyordum.

"Wyatt, lütfen."

Benim sessiz, yalvaran iniltilerim onu uçurumun kenarına yuvarladı. Boşalırken kalçaları sarsıldı. Titrerken içinden uzun, kalın ipler fişkırdı. "Evet, Tanrım evet, Lark."

Omurgamın dibinde karıncalanmalar başladı. Az önce komşumun - hayır, *patronumun*- evine girmiş ve *benim adımla* mastürbasyon yaparken onu bölmüştüm.

Bu başıma gelen en sapkın, en vahşi şeydi. O anın sıcaklığıyla zerre kadar utanç hissetmemiştim ama birden Wyatt'ın çözülüşünü izlemek beni sadece mahremiyetini ihlal ettiğim için değil, aynı zamanda inşa ettiğim mükemmel yaz konserini tamamen mahvettiğim için endişelendirdi.

Gitmem gerekiyordu. Dışarı çıkıp soğuk bir duş almam ve vibratörümü bulmam gerekiyordu. Belki Wyatt'mış gibi davranabilir ve beni çeken gerilimi azaltabilirdim.

İçimde bir gerginlik vardı. Ne yaparsam yapayım, Wyatt'ın gözlerinin içine bakıp onu tamamen gözetlediğimi itiraf etmeyecektim.

Çılgınca, karanlık evine doğru ilerledim ve ön kapıdan dışarı fırladım. Paravan kapı arkamdan çarptı ve dairemin merdivenlerini koşarak çıkıp kendimi içeri attım.

"Bu da neydi böyle?" Karanlığa doğru fısıldadım.

Ateşli patronunuz az önce size geldi ve ismini söyleyerek bitirmesi için yalvardı.

Arkamda, kapıma vuran gürültülü bir ses beni inletti ve sıçradım.

"Lark. Kapıyı aç."

Alnımdaki saç tellerini geriye doğru fırçaladım ve derin bir nefes aldım. Vücudum ihtiyaçtan ağrıyordu ve Wyatt'ın sesindeki hırçın tona bakılırsa *mutlu değildi.*

Kovulma zamanı ... ve muhtemelen bir sürüngen ya da başka bir şey olmaktan tutuklanma zamanı.

Yavaşça kapıyı açtım. Wyatt bir elini kapının pervazına dayamış, diğer elini de yumruk yapmış bir şekilde yanında tutuyordu. O elin az önce nerede olduğunu düşünerek kendimi tuttum. Üzerinde sadece düşük belli bir kot pantolon vardı ve gömlek giymemişti. Ayakları çıplaktı ve *lanet olsun ki* bu çok ateşliydi.

Çenemi kaldırdım ve korkmamaya çalıştım. "Sen kaçtın."

Bir saç telini daha fırçaladım ve sesimi sabitlemeye çalıştım. "Bak, özür dilerim. İçeri dalmamalıydım ve sonra seni gördüğümde, ben-"

Wyatt alanımı işgal etti, kapıyı iterek açtı ve dairenin içine adım attı. Ben daha cümlemi tamamlayamadan ağzı benimkine yapışmıştı.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldı, pantolonlarımız aramızdaki boşlukta birbirine karıştı. "Sen kaçtın. Ağzımı seninkine değdiremeden ve seni benim kadar sert ve iyi boşaltmadan."

Boğazımdan bir inilti geçti ve Wyatt beni tekrar öptü. Dili dudaklarımın kenarında gezindi ve beni kavrayıp bizi dairemin içine doğru iterken ona doğru açıldım.

Haftalardır kaynayan gerginlikten sonra, istek ve ihtiyaç sistemimi sular altında bıraktı. Sert elleri kalçalarımın üzerinden geçip kıcımlı kavrarken sert göğsüne bastırdım.

Bir elini elbisemin önündeki düğmelerin arasında gezdirmek için çekti. "Bütün gece bu elbiseyle benimle dalga geçtin. Okşuyordum

Seni sikmeden hemen önce açılmış haldeyken nasıl görüneceğini düşündüm."

Nefesim kesilmişti. Oda dönüyordu. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım.

."

Wyatt yarım ağızla dilediğim özrü bir başka acımasız öpücükle durdurdu. Kaldırdım.

Ayak parmaklarımın ucunda, vücudumun her santimini onunkine sürtmek istiyordum.

Dizlerinin üzerine çöktü. "Ne yapıyorsun?"

Mavi elbisemin eteğini kaldırdı. "Ben boşalırken beni izlemen gerekiyordu.

Şimdi sen bunu yaparken ben de senin tadına bakacağım."

Çekirdeğim boşluğun etrafında kenetlenirken, doldurulmayı dilerken ısı içimde dalgalandı. Wyatt kalçalarımın iç çamaşırlarına doğru ilerlerken tenimi yaladı ve emdi.

"Bu güzel amcığı görmeme de izin vermiyorsun."

Külotumun yumuşak malzemesinin üzerinden Wyatt burnuyla burnuma sokuldu ve nazik öpücüklerle beni kızdırdı.

"Wyatt, lütfen."

"Bu doğru. Bunun için yalvar." "Aman Tanrım, lütfen. Lütfen."

Elleri iç çamaşırlarımı dizlerime kadar indirdi ve dili amımda uzun, yavaş bir yol çizdi. Kendimi sabitlerken ellerim omuzlarını buldu. Daha da derine inmek için kendini alçalttı. Diliyle beni okşadı. Ben titreyene kadar klitorisimle oynadı.

"Daha fazla. Lütfen, daha fazla."

Ağızı üzerime kenetlenmeden ve parmakları içeri kaymadan önce iki kalın parmak klitorisimin etrafında dolaştı. Ellerim saçlarına dolandı. Utanmam ya da utandırılmam gerekirdi ama utanmıyordum. O amımı yalayıp yutarken ben de saçlarını tutuyor ve yüzüne sürtünüyordum. Parmaklarını, dilini ve çıkardığı her iniltinin titreşimlerini hissedebiliyordum.

Tam sınırdayken, kıcımı tutmak için uzandı ve klitorisimi yalamak ve emmek için yüzünü uyluklarımın arasına itti. Ben kendimden geçerken oda dağıldı. Adı dilimin ucundaydı ama konuşamıyordum.

Son bir titreyişten sonra ayağa kalktı, üzerimde yükseliyordu. Gözlerinde şehvet savaşı vardı ve dudaklarında ukala bir sırıtma oynuyordu.

İç çamaşırım hâlâ dizlerimdeyken Wyatt eğildi ve beni omzunun üzerinden kaldırdı. Baş döndürücü bir çığlık attım ve ellerim çıplak popomu örtmek için eteğime gitti.

Wyatt'ın geniş avucu şakacı bir şaplakla aşağı indi ve eli eteğimin altından kayarak popomdaki acıyan deriyi yumuşatırken güldü. Arka yatak odasına doğru yürürken bir avuç kıcıımı kavradı.

Tam olarak nerede olduğunu biliyordu ve beni yatağa yatırdığında zıpladım. Üzerimde durup sırtırken Wyatt arka cebinden bir prezervatif çıkardı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Hazırlıklı gelmişsin."

"O merdivenlerden seni becereceğimi bilerek çıktım."

Kalçalarım makaslandı. Elbisemin düğmelerini teker teker çözerken içimdeki acıyan ihtiyaç hızla arttı. Wyatt, elbise açılıp yanlarımdan sarkana kadar parmaklarımın aşağı ve daha aşağı hareket edişini izledi.

Kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirdikten sonra yere bıraktı ve içinden çıktı. Aletini serbest bırakmasını ve prezervatifi kalın uzunluğundan aşağı yuvarlamasını hayranlıkla izledim.

Yatakta Wyatt üzerime uzandı. Bacaklarımı ayırdı. Aletinin tabanını kavradı ve girişime doğru yönlendirdi.

"Bunu ne kadar uzun zamandır düşündüğümü tahmin bile edemezsin. Seni yumuşak ve yavaş sikmeyeceğim. Bu senin için sorun olur mu?"

Kalçalarım öne doğru eğildi, içeri girmesi için yalvardım. "Söyle bana, Lark." Gözleri içimi yakıyordu.

Onun altında çoktan çözülmeye başlamıştım. Sonunda sesimi buldum. "Sert."

Daha o tek hece bile bitmeden ileri doğru hamle yaptı, içimi doldurdu ve beni gererek açtı. Haykırdım. Kalçalarını içime sokmaya başlamadan önce büyüklüğüne alışmam için bana zaman tanımadı.

"Tanrım Wyatt. Bu sik-" Nefis, acımasız bir tempo tutturmuş, tıpkı söz verdiği gibi beni sertçe beceriyordu.

"Belki bir dahaki sefere öğürmene bile izin veririm."

Ağzından çıkan iğrenç şeylere inanamadım. *Buna bayıldım*. İğrenç sözleri beni daha da ıslattı ve daha derine inmesini, daha çok zorlamasını istedim. Vücudum onun büyüklüğüne uyum sağladı ve topuklarımı ona sokarak bana daha fazlasını vermesi için onu zorladım.

Tutarsız bir pantolon ve *omigod* akışı, *lütfen beni becer* ve *evet, evet, evet* yatak odamı doldurdu.

Wyatt inanılmaz hissettirdi. En son ne zaman bu kadar dolduğumu hatırlayamıyordum. Bu kadar *kullanıldığımı*. Bu kadar el üstünde tutulduğumu. Beni yatağa sabitlemesine ve gelecek haftaya kadar korkutmasına rağmen, ağzı nazikti, dili sıcaktı ve elleri bana dokundu.

her sinir ucu. Açısını ayarladığında ve sikiinin tabanının klitorisime sürtünmesine izin verdiğinde kıvılcımlar içimden fırladı.

Her uzun darbesini karşılamak için kalçalarımı yukarı iterken tırnaklarım sırtını tırmaladı. Kaşlarının arasında sert bir çizgi oluşmuştu ve yüzündeki huysuz ifade amımın yeniden titremesine neden olmuştu. Wyatt içime sertçe pompalarken boynumun arkasını kavradı. Alnı benimkine bastırıldığında siki zonklıyor ve omuzlarındaki gerginlik eriyordu.

Uzun anlar boyunca aynı havayı soluduk.

Nefes nefese kalmış ve terlemiştim, muhteşem bir şekilde tükenmiştim.

Patronunuzu ve komşunuzu becermek her zaman *böyle olsaydı* ama aynı zamanda tüm hayatınızı ateşe vermek anlamına gelseydi? O zaman kibritleri bana ver.

OceanofPDF.com

WYATT

GÖRÜŞÜM NİHAYET DÜZELDİĞİNDE VE TEKRAR DÜZ GÖREBİLDİĞİMDE alnımı Lark'inkinden kaldırdım. Onun güzel, gülümseyen yüzüne baktım. Boynu kırmızı ve lekeli, yanakları pembenin muhteşem bir tonundaydı ve aldığı her nefesle göğüsleri bana sürtünüyordu.

Kollarımı başının iki yanında sabitledim ama sikimi ondan çekmedim.

Henüz değil.

"Bu- İyi misin?" İlk zamanlar söz konusu olduğunda, daha önce konuşmadan pek çok sınırı aşmıştık. Serttim. Hatta acımasızdım.

Lark bana gülümsedi. "Harikayım. Ama bir şeyler atıştırabilirim."

Güldü ve omuzlarımdaki endişe hafıfledi. "Bunu başarabilirim." Lark'la ilgilenme düşüncesi, sadece onu boşaltmak değil, onunla gerçekten ilgilenmek, kalbimin küt küt atmasına neden oldu. O kadar zorlandıktan sonra biraz şımartılmayı hak ediyordu. Şefkat.

O adam olmadığımı bildiğim için endişelendim. Tırnakları sırtımı gıdıklıyordu. Lark sıcak, yumuşak ve *mükemmeldi*.

İçinden çıktığımda bir iniltiyi bastırdım. Hâlâ yarı giyinikti, göğüsleri sutyeninin dantelinin altında zar zor gizleniyordu ve elbisesi yanlarından açık ve buruşuktu. Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bu hiç de hayal ettiğim gibi gitmemişti.

Bu lanet bir yalan.

Aslında tam da hayal ettiğim gibi oldu - Lark'ı sertçe ve sert bir şekilde almak. Onu hissetmenin, tadına bakmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettiğim onca zaman için onu cezalandırmak. Şimdi gerçekleştiğine göre, kendimi bir pislik gibi hissediyordum.

"Ben, uh . . . Sadece temizleneceğim."

Lark elbisesinin kenarlarını kapattı. "Koridorun sonunda, sağda."

Başımı salladım ve kot pantolonumu toparladım. Daireye binlerce kez girmiştim. Banyoda prezervatifi attım, elimi yüzümü yıkadım ve kotumu tekrar giydim. Lark'ın kaçmasını engellemek için acele ederken, iç çamaşırı ya da gömlek giyme zahmetine bile girmemişim.

Koridora geri döndüğümde Lark bekliyordu, elbisesi hâlâ vücudunun üzerindeydi. Uysal bir gülümseme sundu ve yanımdan geçerek banyoya girdi.

Bu daire neredeyse tüm Sullivan çocuklarının bir zamanlar evi olmuş olsa da, artık Lark'ın eviydi, bu yüzden ne yapacağımı bilemiyordum. Gitmek istemiyordum ama kalmak da başka bir çizgiyi aşmak gibi geliyordu. Hayatım zaten yeterince karmaşıktı, bir de buna *tomurcuklanan bir ilişki* eklenince iyice karışmıştı. Korkunç "*Bu bir şeyleri değiştirir mi?*" konuşmasını yapmak zorunda kalacağımızı bildiğim için iç çektim.

Gariptim. Ve gömleksiz.

Kendime kızarak mutfığa doğru yürüdüm. Lark acıkmıştı ve ona yiyecek bir şeyler hazırlamak en azından yapabileceğim bir şeydi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Lark'ın buzdolabı ve kileri oldukça doluydu, bu yüzden birlikte çırpacak bir şeyler bulmak yeterince kolaydı.

Bir tutam zencefil kökü gözüme kestirdim, kilerden otları çıkardım, suyu kaynatmaya başladım ve işe koyuldum.

Arkamda Lark'ın hafif ayak seslerini duyduğumda kesme tahtasına baktım ve doğramaya devam ettim.

"Sen kaldın."

Kıydığım taze soğana bakıp sııttım. "Beni kovuyor musun?"

Nazik kahkahası içimin daralmasına neden oldu. "Evinden kaçtıktan sonra bunu hak etmiş olurum."

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Elbisesinin düğmeleri iliklenmiş ve saçları hafifçe taranmıştı. Göğsünün narin derisinde hafif bir kızarıklık vardı ve ona karşı ne kadar sert davrandığımı bir kez daha anladım.

Homurdandım ve elimi kotumun ön cebine attım. Evime bıraktığı anahtarı çıkardım ve mutfak tezgahının üzerine fırlattım. "Onu sen bıraktın."

Yanına yaklaştı ve onu almadan önce gülümsedi. "Geri verdiğin için teşekkürler." Lark parmak uçlarını trisepslerimden bileğime doğru sürükledi.

kaldırmadan önce. Onun dokunuşuyla kolumdan göğsüme doğru bir sıcaklık yayıldı.

Birleştirmeye ve doğramaya devam ettim ve zihnimde dolaşan karmaşık duygulardan başka her şeye odaklanmaya çalıştım.

"Bana ne yapıyorsun?" Lark bana yer verdi ama yemek yapmamı izlemek için tezgâhın üzerine çıktı.

"Ramen." Elimdeki şef bıçağını ona doğrulttum. "İyi olanından."

Bekâr olarak geçirdiğim uzun yıllar boyunca, hazır ramen, biraz aromatik ve bir yumurta ile oldukça kötü bir yemek yapmayı öğrenmişim.

Larked tezgahın üzerine dizdiğim malzemelere baktı. "Bazı insanlar yemek pişirmenin bir aşk dili olduğunu düşünür."

Kaynamayı reddeden suya kaşlarımı çatarak baktım. "Aşk dili mi?"

"Evet ... hizmet eylemleri. Sevgi dilleri. İnsanlar sevgiyi bu şekilde verir ve alır." Lark elleriyle konuşuyordu ve ne kadar sevimli olabildiğini fark ettim. "Bir bakayım. İşte bu, hediyeler, onaylama sözleri, fiziksel dokunuş-"

Spatulayı ona doğrulttum. "Şu. Bu benim."

Gözlerini devirdi ve bana bir dilim taze soğan fırlattı. "Bunu her erkek söyler."

Dizlerinin arasında durmak için hareket ettim ve parmaklarımla çenesini eğerek gözlerinin benimkilerle buluşmasını sağladım. "Seni besliyorum. Sana bu kadar sert davrandıktan sonra en azından bunu yapabilirim."

"Mutfağında yarı çıplak durup benim için yemek pişirdiğin sürece buna ne dersin de."

Elimi çıplak karın kaslarımda gezdirdim. "Ödünç alabileceğim bir gömleğin var mı?" Sırıttı. "Yok."

Hırladım ve boynunu ısırdım, bu da içimde bir kıkırdama patlamasına neden oldu.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çok sert değildin," diye ekledi Lark. "Aslında bu elbiseyi yırtıp atmadığın için biraz sersemledim."

Alaycı tavrı karşısında bir kaşımı kaldırdım. "Öyle mi? Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım."

Sertçe yutkunurken boynundaki kaslar hareket etti. "Bir dahaki sefere."

Konuşmadaki değişime değil, yemeğini bitirmeye odaklanarak yer değiştirdim.

"Bu benim için sorun olmazdı ama sanırım bu konuyu biraz konuşmamız gerekiyor.

Temel kurallar?"

Başımı salladım. "Katılıyorum."

"Belki de Penny'ye hiçbir şey söylememeliyiz. Kafasının karışmasını ya da çok fazla soru sormasını istemem."

Erişteleri suya attım ve o konuşurken çalışmaya devam ettim.

"Ya da çocuklar, onların bilmesine gerek yok. Tootie öğrenirse tüm kasaba konuşacakmış gibi hissediyorum, o yüzden belki de bunu aramızda tutmalıyız?"

Aramızda her ne geliyorsa bunu saklamak istiyormuş gibi hissediyordum. Rahatlamış olmalıydım. Heyecanlanmalıydım. Neden bana doğru gelmediğini tam olarak anlayamıyordum.

Erişteleri kontrol ettim ve et suyu üzerinde çalışmaya başladım. "Eğer istediğin buysa."

"En iyisi bu, sence de öyle değil mi?" "Kesinlikle."

Lark sessiz kaldı ama pişirmemi izledi. Bir kâseye eriştelyi ve koyu et suyunu koydum. Rafadan yumurtayı dilimledim ve kendime gülümsedim.

Tam isabet.

Kaseyi Lark'a doğru kaydurdım. "Fancy ramen."

Bana gülümsedi ve bir an için ona planını siktir etmesini söylemek istedim. Eğer sevişmeye devam edeceksek, ona herkesin içinde hava atmak, benim olduğunu iddia etmek ve ona bir kraliçe gibi davranmak istemememin imkânı yoktu.

Ama haklıydı.

Outtatowner'da bu, sorular, istenmeyen fikirler ve yedi yaşındaki çocuğuma gündelik ilişkileri açıklamak zorunda kalmak anlamına geliyordu.

Siktir et.

Şu anda, hayatım raydan çıkarken, Lark'ı hangi kapasitede olursa olsun kabul ederdim.

Çatal bıçak çekmecesini açtım ve bir çift tahta yemek çubuğu çıkardım.

Lark burnunu bana doğru kıvırdı. "Her şeyin nerede olduğunu nereden biliyorsun?"

Sırıttım ve o yemeğe başlarken yanındaki tezgâha yaslandım. "Burada yaşadım. Katie hariç hepimiz bir dönem burada yaşadık. Bu yüzden ona söylemem gerektiğini biliyordum.

o yeşil koltuktan uzak durman için."

Oturma odasında eksik olduğunu ilk kez o zaman fark ettim. "O sandalyenin olayı ne ki?" Lark bir ısırık daha aldı ve Yumuşak bir takdir iniltisi karnıma bir yumruk gibi indi.

"Lee bekâretini o koltukta kaybetti ve bir süre sonra o koltuk onun 'şanslı koltuğu' oldu."

"Oh Tanrım." Lark bir kahkaha patlattı ve o mutlu ses içimde dalgalandı. "Onu boş odaya taşıdım ama sanırım şimdi yakmalıyım."

Aramızdaki kahkahalar kesildi ve yerini gariplik aldı. Karnının doyduğundan emin olunca boğazımı temizledim. "Gitsem iyi olacak. Çocuklar yakında dönecek."

Lark kaseyi yanına koydu. "Evet, iyi fikir. Yarın görüşür müyüz?"

Başımı salladım ve ne yapacağımı bilemez bir halde ellerimi kot pantolonumun ön kısmına sürttüm.

Bir adım uzaklaştım ama sonra kapıya yönelmeden önce yanağına bir öpücük kondurmak için geriye doğru eğildim.

LARK

PERŞEMBE GECESİ KENDİMİ RAHAT BİR ŞEKİLDE

Bluebird Kitap Kulübü'nün sohbeti. Bu kez hazırlıklıydım, Huck'a benim için bir kenara ayırması için yalvardığım mini hamur işlerinden oluşan bir tepsi getirdim. Nedense gerçekten iyi bir izlenim bırakmak istiyordum. Outtatowner'da uzun süre kalmayacağımı bilsem de, onların onayını, yani beni küçük gizli topluluklarına kabul etmelerini istiyordum.

MJ orada değildi, ki bu utanç vericiydi. Sessiz ve tatlıydı ve ailesi ile Sullivan'lar arasındaki tüm rekabet büyüleyiciydi.

Annie kitap kulübüne girdi. Onun katkısı bir şişe şampanyaydı ve ben de ağzına kadar dolu, gazlı bir kâğıt bardağı memnuniyetle kabul ettim.

"Kutlama mı yapıyoruz?" Bir yudum aldım ve baloncuklar burnumu gıdıkladı.

Annie bir omzunu kaldırdı ve gülümsedi. "Kitap kulübünde hayat her zaman bir kutlamadır."

"Yeterince adil." Kağıt bardağımı kaldırıp onunkine dokundurdum ve yudumladım. "Mmm. Bu gerçekten çok iyi."

Annie'nin sırtışı genişledi. "Charles Attwater'dan aldım. Kendisi New York'tan ödüllü bir şarap garsonu ve birkaç dükkan aşağıda yeni bir şarap dükkanı açıyor. Onunla karşılaştığımda ve konuşmaya başladığımızda, denemem için bana bir şişe verdi. Mekânı lüks olacak. Küçük atıştırma ve şarap eşleştirmeleri, bu tür şeyler."

"Oldukça zeki görünüyor. Böyle bir turist kasabasında çok para kazanacaktır."

"Kadınların mağazaya akın etmesinin tek nedeni şarap ve peynir olmayacak. Adam *muhteşem*. Çekici gülümsemeleri ve dar gömlekleri var ve tadım notlarından bahsetmeye başladığında"-Annie içini çekti-"içim cız ediyor."

Şampanyadan sağlıklı bir yudum aldı. "Tanrıya şükür o bir Kral değil." Gözleri hemen birkaç sıra aşağıdaki zümrüt yeşili kanepede oturan Bug'a kaydı. "Alınma ama."

Annie oturduğu yerde kıpırdandı ve bana odaklandı. "Peki ya sen? Yerleşiyor musun? Kasabadaki söylentilere göre altın çocuğumuzla oldukça samimi olmaya başlamışsın." Alay eder gibi göz kırptı ama yanaklarımı boyayan sıcaklığı şimdiden hissedebiliyordum.

"Penny harika." Konuyu saptırmak uzun zaman önce ustalastığım bir beceriydi. "Çocuklar oldukça kolay. Kevin'e özel ders vermek çoğu günün büyük bir bölümünü alıyor ama aynı zamanda onu beladan uzak tutuyor."

"Ya Wyatt?" Annie masumca gülümsedi.

"Meşgul. Önümüzdeki sezonun iyi geçeceğini söylüyor. Sonbahara doğru antrenmanlar başlayacak ama şimdilik çok fazla toplantı var sanırım."

Wyatt'ın dairemden çıkmadan önce yanağımı öpmek için durakladığı an aklımdan geçti. Aramızda yaşanan onca şeyden sonra, günlerce aklımdan çıkmayan o tatlı öpücüktü.

"Mm-hmm." *Soğukkanlı davranma* saçmalığımı yutmuyordu. "Orta Batı'nın en gözde bekârlarından birine yakın erişimin olduğunun farkındasın ve onu çıplak görmeyi düşünmediğine bir an bile inanmıyorum."

Neredeyse şampanyam boğazıma kaçıyordu ve Annie güldü. Kendime geldikten sonra iç çektim. "Sanırım kendimi onun önüne atan uzun bir kadın silsilesinden biri olmak istemiyorum."

Unutmayalım ki zaten yaptığınız şey tam olarak buydu. Ne aptalsın.

Annie başını salladı. "Wyatt öyle biri değildir." Merakıma yenik düştüm. "Öyle değil mi?"

"Eğer sorduğun buysa, o Lee değil." Annie gözlerini devirdi. "Sanırım lise boyunca sürekli bir kız arkadaşı oldu. Wyatt'ı hayatım boyunca tanıdım ve bildiğim kadarıyla hiçbir zaman çapkınlık yapmadı." Huysuz bir yüz ifadesi takındı ve sesini kalınlaştırdı. "O bunun için fazla ciddi." Onun Wyatt'ı çok iyi taklit etmesine güldüm. Annie'yle tomurcuklanmakta olan arkadaşlığım kolaydı. Eğlenceliydi. Kendisi de neredeyse bir Sullivan olmasına rağmen

güvenebileceğim bir kız arkadaşımın olması çok güzeldi.

Fısıldamak için yaklaştım. "Yine de çıplak oldukça iyi görünüyor." Annie'nin kolu havaya kalktı, şampanya kâğıt bardağın kenarından taşıyordu.

"Biliyordum!"

Hemen onu susturdum ve kıkırdayarak kolunu aşağı çektim. "Dur! Büyütülecek bir şey değil. Biz sadece arkadaşız."

Tekrar güldü ve eğildi. "Evet. *Çıplak* arkadaşlar!"

"Ben ciddiym. Penny ve çocuklar bilmiyor. Ben yaz için buradayım ve onun da elleri dolu."

"Ellerin o kışla dolu, belki."

Meraklı bakışları üzerimize çekerek tekrar kıkırdadık. Şampanya kesinlikle kafama gitmeye başlamıştı.

"Ama söyle bana." Annie kaşlarını oynattı. "Güzel, değil mi?"

Nefes verdim ve e ğ i l d i m . "Çok, çok iyi. Ve sonrasında benim için yemek yaptı."

"Kulağa çok sıradan geliyor." Annie hüznle içini çekti. "Keşke benim için yemek yapacak biri olsaydı."

Ona dirsek attım. "Belki şu yeni seksi şarapçı cocuktur."

Fincanını bitirirken Annie'nin gülümsemesi büyüdü. "Belki. Buralarda asla bilemezsin."

TELEFONUM çaldığında ve ekranda beliren numara Los Angeles alan koduna sahip olduğunda midem bulandı. Scooter'ının üzerinde oyun alanında yüzüncü turunu atan Penny'ye baktım; sonra telefonu elime aldım.

"Alo?"

"İyi günler, Lark Butler'la mı görüşüyorum?" "Evet."

"Ben Grinstead Oyuncu Ajansı'ndan geliyorum. Video taslağınızı inceledik.

Yüz yüze görüşmek için müsait misiniz?"

Şahsen mi? Los Angeles'ta olduğu gibi.

"Oh, ben, um ..." Penny gözüme takıldı ve çılgınca el salladı. "Şu anda Kaliforniya'da değilim."

"Anlıyorum. Notlarımda kayıtlı geri aramaları kabul edeceğimizi yazmıştım; ancak bunun ötesinde herhangi bir ilerleme için şahsen gelmeniz gerekecek." Küçük bir rahatlama nefesi aldım. Daha uzun bir video seçmesini kesinlikle kaldırabilirdim. Eğer küçük bir mucize eseri bu
turu geçebilirim

bir sonraki adımımı bulmaya çalışıyorum.

"Tabii ki. Kaydedilmiş bir geri arama göndermekten onur duyarım."

"Çok güzel." Diğer uçtaki kadın robotikti, sanki bu arama hiç de hoş değildi. "Ayrıca, yakın zamanda alınmış referanslar." Nelerin gerekli olduğuna dair kısa bilgiler verdi ve ben de hepsini çantamdan çıkardığım buruşuk bir makbuzun arkasına yazmak için çabaladım.

Çok büyük bir rol değildi ama Chase Singleton'ın dizinin başrol oyuncusu olarak seçildiği Twitter ve Instagram'da çoktan duyurulmuştu. Eğer işi alırsam, karakterin bazı önemli sahnelerinde onun acılı eski kız arkadaşını oynayacaktım. Ajanstaki kadın ayrıca performansına ve dizi yönetmenlerinin diziyi götürdüğü yöne bağlı olarak rolün düzenli bir diziye dönüşme potansiyeli olduğunu açıkladı. Bu, doğru gözlerin önüne çıkmak ve binlerce LA adayının arasından sıyrılmak anlamına geliyordu. Bu sektörde, savaşın yüzde doksan dokuzu buydu.

Telefonu kapattım ve boğazımda oluşan düğümü gevşetmeye çalıştım.

Vay anasını.

Henüz işi almamıştım ama doğru yönde büyük bir adım atmıştım. Eminim Tootie Teyze *son performansım* için bir referans sağlayabilirdi. Grinstead Casting Ajansı'nın bunun bir cenazede ağlamak için olduğunu bilmesine gerek yoktu - ya da şimdi kendimi küçük topluluklarına yerleştirdiğimi. Küçük bir heyecan dansıyla ayaklarımı yere vurdum ve Penny ata bindi.

"Ne yapıyorsun?"

"Dans!" diye bağırdım. Ayağa kalkarken kollarımı ona doğru uzattım. "Bugün harika haberlerim var!"

Penny scooter'ından atladı ve bana kocaman sarıldı. Onu bir o yana bir bu yana salladım ve tekrar step dansı yapmaya başladım.

Kutlama yaparken ve kendi dans partimizi verirken Penny'nin kıkırdamaları bulaşıcıydı. Penny'yi yüz yüze seçmelere katılması için bırakmayı düşündüğümde kaburgalarımın altında küçük bir sızı oluştu.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Los Angeles'ta her gün çalışan binlerce aktris bu kadar az sayıda rol için yarışıyordu. İş alma olasılığım o kadar zayıftı ki, bunun beni rahatsız etmesine izin veremezdim. En iyisinin hiç umutlanmamak olduğunu zor yoldan öğrenmişim.

Şimdilik Wyatt Sullivan'ın kişisel asistanı, özel öğretmeni, üniversiteli sporcu bakıcısı ve olağanüstü dadısıydım.

Güldüm ve Penny'ye tekrar sarıldım.

O konser oldukça harikaydı.

"BEN SANA NE DEMİŞTİM?" Annem kendinden çok memnundu. "Tanrıça sağlayacaktır."

"Bunu söylemiştin. Gerçi Tanrıça'nın hala yapması gereken küçük bir iş var. Bu sadece bir geri arama." Görünüşümü tekrar gözden geçirirken telefonu omzumla kulağım arasında tuttum.

"Hayatınıza mükemmelliği yansıtmanıza yardımcı olmaya devam edeceğim."

Gülümsedim. "Teşekkürler, Aubergine. Benim gitmem gerek. Wyatt ve Penny ile akşam yemeğine zaten geç kaldım."

"Niyetlerimin hayatınıza kattığı bir başka güzel şey daha."

Güldüm. Olumlu olan her şeyden kendine pay çıkarırdı. Buna *titreşimlerini yükseltmek* diyordu. Gerçek şu ki, yapmak istediği şeyi hemen hemen başarmıştı, bu yüzden bir parçam onu çok fazla kızdırmak için içimde bir şey bulamadı. "Sen en iyisisin, anne."

Telefonu kapattıktan sonra nefesimi tuttum ve saçlarımı tekrar kabarttım. *Sadece akşam yemeği. Penny seni davet etti.*

Bir elimle karnımdaki kıpırtılara bastırdım. Aptalca davranıyordum. Sadece akşam yemeği idi, ama onun evinde, onun için çalışmamın dışında, samimi hissettiren bir şey vardı.

Aramızdaki ilişkiyi tamamen profesyonel tutma konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmıştık. Wyatt'ın St. Fowler'da bir dizi toplantısı vardı ve ben de Kevin'in yaklaşan bir sınava hazırlanmasına yardım ediyordum, günler çok yoğundu.

Son bir kez ruj sürdüm ve merdivenlerden inip çakıllı yoldan evlerine doğru ilerledim. Kapı açıktı ama ben yine de parmaklıklarımı kapıya vurduğum.

"Açık." Sadece sesi bile omurgamda dalgalanmalara neden oldu.

İçeri girdim, mutfaktan gelen sıcak kokular beni içeri çekti.

Elimde tuttuğum kırmızı şarap şişesini masaya bıraktım.

"Bir şey getirmene gerek yoktu ama teşekkür ederim." Wyatt'ın gözleri ağzımda bir saniye kadar uzun süre kaldı ve ateşimin yükseldiğini hissettim.

"Annie beni Charles Attwater ile tanıştırdı; kasabada yeni bir şarap dükkânı açıyor. Sanırım arkadaş oldular."

Wyatt ocağa dönerken homurdanarak cevap verdi. "Lee o adamın bir alet olduğunu söyledi."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Kasabada Lee ve Annie arasında karşılıklı bir özlem olduğunu düşünen tek kişi ben olabilirdim. Ya da belki de o kadar uzun süredir arkadaşlıklar ki, gerçekte olmayan bir şeyi görüyordum.

Penny etrafımda dolaşarak masadaki tabakların yanına üç çatal yerleştirdi. "Sadece biz mi?" Michael, Kevin ve Joey'nin nereye kaçtıklarını merak ederek ona sordum.

"Babam onlara para verdi ve kaybolmalarını söyledi."

Kaşlarını çattığını gördüğümde gözlerim Wyatt'inkilere kaydı. "*Tam olarak* öyle değildi."

Küçük bir gülümsemeyi bastırdım ve Penny'nin küçük çiftlik evi masasına tabakları ve gümüş takımları koymasına yardım ettim.

Yemek sırasında dikkatlerin çoğunu Penny çekti ve son birkaç gündeki maceralarımızdan küçük kesitler paylaştı. Uzun saatler çalışmak ya da St. Fowler'a geri dönmek zorunda kaldığında babasını özlediğini biliyordum ve Wabash Gölü'ne dalışımızı ve Joey'nin beni kayalıklardan ters takla atabileceğine ikna etmeye çalışmasını zaten duymuş olmasına rağmen Wyatt onun her kelimesini dinledi. Neyse ki Joey ve Michael'ı kıyıya kadar bir yarışa davet etmişim ve Joey ters takla atmaktan kolayca vazgeçmişti.

"Bunun için teşekkür ederim." Wyatt, şüphesiz Joey'nin pervasız doğasını düşünürken içini çekti. "Kendini öldürtecek, her seferinde rastgele bir yaralanma."

"Bir sporcuya göre şaşırtıcı derecede sakar." Geçtiğimiz haftalarda üç çocuğa olan sevgim artmıştı. Onlar iyi çocuklardı. Başarılı futbol kariyerlerine devam ederlerse -ya da etmezlerse- hayatın onlar için nasıl değişeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Joey'nin kendine güveni sarsılmazdı, Kevin profesyonel futbolu hayatının bir parçası haline getirmeye kararlı görünüyordu ve Michael her zaman futboldan sonraki hayatı hakkında konuşurdu, sanki profesyonel futbolun onun için bir seçenek olmadığını hissediyormuş gibi.

Bacaklarımı çaprazladım ve dizim Wyatt'ın kalçasına sürtündü. Kendimi ayarladığımda sıcak eli dizime geldi ve hızlıca sıktı. Gözleri hâlâ Penny'ye dikilmiş, başka bir hikâyenin derinliklerine dalmıştı ve ben daha elimi onunkinin üzerine koyamadan eli gitmişti.

Vücudum Wyatt'ın ne kadar yakın olduğu konusunda uğulduyordu, ama her zaman sadece bir milimetre çok uzaktaydı. Parmak uçlarım saçlarını karıştırmak için kaşınıyordu. Aramızda giderek artan çekimi saklamak konusunda anlaşmıştık ama evinin mahrem alanında bu neredeyse imkânsız hale geliyordu.

Salata, alfredo makarna ve sarımsaklı ekmekten sonra masayı toplamaya yardım etmek için ayağa kalktım. Penny koridorda koşturarak beni konuşmaya teşvik etti. "İyi denemeydi Pen! Hepimiz yardım ediyoruz."

Köşeyi dönüp gülümseyerek mutfığa girdi. "Özür dilerim. Unutmuşum."

Burnumu kırıştırdım ve onu tek kolumla kucakladım. "Sen en iyisisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Penny bana gülümsedi. "Evet."

Elinde iki tabakla hareketsiz duran ve bize bakan Wyatt'a baktım. Dudaklarının gergin çizgisi mideme bir taş oturttu.

Kahretsin.

Penny'yle geçirdiğim saatler onun yanında beni gerçekten rahatlatmıştı ve iyi bir çocuk olmasına rağmen yedi yaşındaydı ve görgü kuralları ve yardımlaşmayı hatırlama konusunda yardıma ihtiyacı vardı. Haddimi aşmadığımı umarak ona küçük bir gülümseme sundum.

Wyatt döndü ve bulaşıkları yıkamaya başladı.

Çifte bok.

"Bu iyi mi? Gidip oynayabilir miyim?" Penny masumca cevap vermeme bekledi.

Saçlarını düzelttim ve Wyatt'ın sırtının genişliğine baktım. "Bu babana bağlı, ufaklık."

"Sorun değil." Wyatt kirli bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirdiği lavabodan başını kaldırmadı.

"Hadi, Lark. Hadi oynayalım." İşleri yumuşatmayı umarak ona doğru bir adım attım ve elimi sırtına koydum.

Başını bana doğru çevirdi ve ağzının köşesi sırtıtmaya başladığında içim su gibi oldu. "Git eğlenmene bak. Bu işi hemen bitireceğim."

Penny bana iPad'inde kediler için moda tasarımıyla ilgili bir oyun gösterdi. Bundan sıkıldığında, oturma odasındaki sehpanın önünde yere oturduk ve boyama yaptık.

Wyatt omzuna astığı mutfak havlusuyla içeri girdi, son derece rahat ve yakışıklı görünüyordu. Sertçe yutkundum ve

Aklımdan geçen fazlasıyla evcimen düşünceleri bastırmak için.

Wyatt ve Penny ile ne kadar kolay hissettiğimi düşünmeme gerek yoktu. Ne kadar doğal.

"Baba, film izleyebilir miyiz?" Penny, Tootie Teyze'nin evi olduğunu tahmin ettiğim, içinde bir tavuk kümesi ve yanında küçük bir tavuk mezar taşı bulunan bir resim çizmeye devam etti.

"Geç oldu, Pickle." Wyatt ellerini havluya kuruladı ve ben de ön kollarından aşağıya ve ellerinin arkasına doğru uzanan damarların hareketlerini takip ettim.

Tanrım, o ellerin tekrar üzerimde olmasını istiyordum.

"Ama yaz ayındayız!" Wyatt'ın omuzları çöktü ve yedi yaşındaki basit mantığıyla onu yıprattığını biliyordum.

Omuz silktim ama kendi boyalarımı bakmaya devam ettim. "Biraz daha kalabilirim."

Kafamı kaldırıp baktığımda Wyatt sırtışını büyütmüş ve tam bana yöneltmişti. Karnım guruldadı ve yanaklarıma süzüldüğünü hissettiğim kızarıklığı gizlemek için boya kalemlerini düzenlemekle meşgul olmak zorunda kaldım.

Penny, trajediyle karşı karşıya kalan ama bir köpeğin de top tutucu olarak kullanıldığı destansı bir geri dönüş yapan bir futbol takımı hakkında aile dostu bir film seçmişti. Wyatt film boyunca homurdandı ve oyunların, formaların ve koçların doğruluktan yoksun olduğu konusunda birden fazla kez yorum yaptı.

Hatta bir keresinde, "İşler hiç de öyle yürümüyor," dedi ve sonunda Penny gözlerini devirerek açıkça, "Biliyoruz baba," dedi. Televizyonu işaret etti. "O bir köpek."

Kahkahalarımı tutamadım.

Penny aramıza oturdu ve ben Wyatt'ın kaslı kolunun kanepenin arkasına uzanışına değil, saçma olay örgüsüne odaklandım. Dalgınca parmakları boynumun dibini buldu ve küçük daireler çizdi, oradaki bebek tüylerini okşadı ve sırtımdan aşağıya doğru ürpertiler gönderdi.

Ona baktığımda gözleri filme odaklanmıştı ama ağzının kenarındaki belli belirsiz fiskeden ne yaptığını çok iyi bildiği anlaşıyordu.

Güneş battı ve Penny'nin göz kapakları gittikçe ağırlaştı. Uykuyla savaştı ama son gol sahnesini göremeden Wyatt'ın göğsüne yaslanmış hafifçe horluyordu.

Onları görünce boğazımda bir düğüm oldu. Kız huzurlu ve g v ndeydi, babasının göğüsüne sarılmıştı ve babası da onu o güne kadar gördüğüm en rahat haliyle karşımdaydı.

Bana baktı ve "Onu uyutacağım" diye fısıldadı.

Onu uyandırmak istemediğim için başımı salladım. O ayağı kalkarken ben de bacaklarımı uzattım ve  n kapıya doğru baktım.

"Gitme." Alçak ve sert sesi beni olduğum yere mıhladı. Mutlu küçük kıvılcımlar midemde dans etti.

Mutf ğ  döndüm ve bulaşık makinesinden artık temiz olan bulaşıkları boşaltarak kendimi meşgul ettim. Wyatt'ın mutf ğ  adım atmadan önceki enerjisini hissedebiliyordum ve sinirlerim zıpladı.

"Uyuyor mu?"

"Soğuktan bayılmış." Bana doğru bir adım attı. Sonra iki.

Yüzümü ona döndüğümde gülümsedim. "Yalan söylemeyeceğim, o film ..."

"Berbat bir şeydi." Loş mutfakta bana doğru bir adım daha attı.

Birlikte sessizce güldük. Elini ensesinde gezdirdi. Pazuları esnedi ve ben onunla yalnız kaldığım için aniden gerilerek başka tarafa baktım. Bulaşıklara geri döndüm ama kolumdaki eli beni durdurdu. "Hey, bırak onu. Sonra alırım. Buraya gel."

Yüzümü ona döndüm, kollarına sarılmıştım. Teninin kokusu temiz ve erkeksiydi. Yakınlığımız kalbimi gümbür gümbür attırıyor ve zihnimi kirli, lezzetli yerlere sürüklüyordu.

"Muhteşem görünüyorsun. Sana dokunmadan duramadım." Geniş avuç i leri yanlarımda gezinerek göğüs kafesimin etrafına yerleşti.

"Fark ettim. İyi hissettim."

Eli yüzümü buldu ve başparmağ  yanaklarımda gezindi. "İyi hissediyorsun."

Kalbim hızla çarpıyordu. Wyatt'la baş başa geçirdiğim zaman çok azdı ve derin, sızılı bir ihtiyaç beni ele geçiriyordu.

Ona doğru eğilmek, g ğ s m  onunkine bastırmak ve beni öpmesine izin vermek istedim. O iğrenç filmin son kırk dakikası boyunca onun ağızının benimkinin üzerinde olduğunu düşünmüştüm.  alınan her dokunuş muhta lığımı artırmıştı ve onun için  aresizdim. Eğildi, aramızdaki birkaç santimi kapattı.

"Ben de seni düşünüyordum." Wyatt'ın burnu yan tarafımı okşadı ve sırtımda karıncalanmalar oluşurken keskin bir nefes aldım. "I

seni çok fazla düşünüyorum."

"Öyle mi?" Uzuvarım ağırlaşmıştı. Bedenim ona uyum sağlamış ve o beni tutukça kalçalarımaya yapışuyordu.

"Sana yapmak istediğim bazı şeyleri anlatamam bile."

Wyatt'ın sözleri sert ve ahlaksızcaydı. Umutsuzca bilmek, benimle ne yapmak istediğini duymak istiyordum.

"Bana gösterebilirsin." Nefesim kesilmişti. Sınırdaydım.

"Hey, Koç, biz-oh kahretsın!" Paravan kapı kapanırken çarptı ve Wyatt'ın kollarından kurtulup hemen bulaşıklerle uğraşmaya başladığımda Kevin'in şok olmuş yüzü kıpkırmızı oldu.

"Hey, merhaba." Wyatt toparlanmaya çalıştı ama az önce çok müstehcen bir kucaklaşmaya yakalandığımız acı verici bir şekilde ortadaydı.

Kevin'in arkasında Michael gözlerini kaçırmaya çalışırken, Joey'nin yüzünde boktan bir sırıtış vardı.

"Lark ve ben, um . . . Lark ..."

"Ben de tam gidiyordum!" Kimsenin gözlerine bakamadan, şaşkın bir Wyatt'ın ve sırtan üç üniversiteli gencin etrafından dolandım.

Wyatt'a bir ağaç gibi tırmanmama saniyeler kalmıştı ki yakalandım. Wyatt'ın bana seslenmesine rağmen dışarı fırladım ve merdivenlerden daireme çıktım.

Aramızdaki şeyleri korumak için çok fazla.

OceanofPDF.com

WYATT

"GÖRÜYORSUNUZ, BAZEN İKİ YETİŞKİN BİRBİRLERİNE KARŞI BİR ŞEYLER
HISSETTİKLERİNDE

Diğerleri, onlar ..." Joey, Michael ve Kevin mutfak masasına yaslanırken ve ben onların önünde volta atarken elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Gerçekten mi, Koç? Kuşlar ve arılar konuşması için biraz geç oldu."
Joey'nin sırtışı hâlâ yüzünden gitmemişti.

"Hayır, öyle değil... Yaptığım şey bu değil. Ben sadece ... unut gitsin."
Sinirlenerek nefes verdim ve bulaşık makinesinin kapağını kapattım.

"Randevunuzu mahvettiğimiz için özür dileriz." Michael omuz silkti ve yukarı çıkmak için döndü. Ona bunun bir randevu olmadığını söyleyecek enerjim yoktu.

Kesinlikle bir randevu değildi. Değil miydi?

"En azından birileri biraz alıyor." Joey nefesinin altında homurdandı ve ben de sert bir bakışla onu kısırdım. Sırtışı daha da genişledi. *Küçük pislik.*

Kevin takım arkadaşlarını takip etti ama merdivenlerden çıkmadan önce durakladı. "Gidip onunla konuşman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Mutfak havlusunu masanın üzerine bıraktım. "Evet, biliyorum." "İyi geceler, Koç."

İyi geceler dileyerek çenemi kaldırdım ve cebimden telefonumu çıkardım. Lark kucağımdayken o kadar heyecanlanmışım ki Michael'ın arabasının garaj yoluna girdiğini fark etmemiştim.

Ya Penny bizi yakalasaydı ya da çocuklar birkaç dakika sonra gelseydi? Yüzündeki o nazlı gülümsemeyi bir öpücükle silmeme saniyeler kalmıştı.

Lark'ın telefon numarasını buldum. *Bunun için üzgünüm.*

Sonunda yanıt vermeden önce baloncukların üç kez belirip kaybolmasını izledim.

Lark: *Sorun yok. İyi geceler Wyatt.*

Telefonuma kaşlarımı çattım. Lark'la akşam yemeğinde her şeyin bu kadar basit hissettirmesi beni şaşırtmıştı. Penny ona tapıyordu ve Lark, Penny'yi bulaşıklara yardım etmesi için düzelttiğinde bile her zamanki aşırı korumacı halim yoktu. Aslında kendimi rahatlamış hissettim. Ebeveynliğin sadece benim omuzlarımda olmadığını bilmek güzeldi ve kısa bir an için sorumluluğu benimle birlikte taşıyan başka biri vardı.

Bu beni sarstı. Güvenmemem gereken bir kadın için bu duyguları, *herhangi bir duyguyu yaşamamalıydım* çünkü bana gideceğini zaten söylemişti. Bu, Pickle için yaratmaya çalıştığım istikrarın tam tersiydi.

Ama mutfakta sadece ay ışığı varken, Lark karşı konulmazdı. Kollarımda sıcacık ve uysal olduğunda mantıklı düşünceler pencereden uçup gitmişti. O da bunu hissetmişti. Bundan emindim. Gözbebeklerinin büyümesi ve bana karşı erimesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Beş dakikaya daha ihtiyacım vardı. En fazla bir saat.

Sadece onu sistemimden çıkarmak için.

Mesajı yazarken bile bunun saçmalık olduğunu biliyordum.

Geliyorum.

Penny'nin kapısında durdum ve son bir kez dinledim. Kıpırdamadı ve yavaş, sabit nefes alış verişini bana mışıl mışıl uyuduğunu haber verdi.

Karanlığın içinde tepinirken dişlerimi sıktım. Ahşap merdivenlerden onun dairesine doğru hızla çıkarken tam olarak ne yaptığımı bilmiyormuş gibi davranmaya çalıştım.

Gerçek şu ki, Lark Butler'ı sikmeyi planlıyordum. Onu kullanmayı ve içimden çekip çıkardığı pençe ihtiyacını doyurmayı. Zamanım olmayan ve kesinlikle istemediğim ama yine de var olan bir ihtiyaç.

İşleri kendi başıma halletmek, işleri halletmek ve yardım istememek şimdiye kadar işime yaramıştı, ancak son zamanlarda kendimi onun fikrini sorarken, eve geç kaldığımda veya bir oyuncuyu kesmek için zor bir karar verdiğimde ne düşüneceğini merak ederken yakaladım.

Çıldırıcıydı.

Bir kadının içeri girmesine izin vermeyeli yıllar olmuştu ve başka bir insanın yakınlığını ne kadar çok arzuladığımı fark etmemiştim. Bir ailenin samimiyeti

akşam yemeği ve kanepede boktan bir film izlemek.

Lark kendini hayatıma sokmayı başarmıştı ve kalmayı planlamamıştı.

Acı bir yanımla ona tutunmak, onu sarsmak ve bana ne yaptığını görmesini sağlamak istiyordum. Bize ne yaptığını. Çünkü sonunda çekip gittiğinde kırılacak ve yaralanacak olan sadece ben olmayacaktım. Penny zaten ona bağlıydı ve ne kadar yakınlaşırsak, Lark sonunda hayatına devam ettiğinde parçaları toplamak o kadar zor olacaktı.

Yumruğum havada durakladıktan sonra büyük bir gürültüyle onun ön kapısına indi.

Siktir et.

Kapı açıldı ve saçları geriye doğru savruldu. "Wyatt-"

Onu kaldırıp bacaklarını etrafıma çektiğimde nefesini yutarak ileri atıldım, böylece amının sıcaklığını ağrıyan sikime bastırıldığını hissedebiliyordum. Onun içine girmek, sadece varlığıyla bile beni ne kadar delirttiğini göstermek istiyordum.

Ellerim kıcıyla buluştu ve sıkı, onu kendime çektim, dilimi ağzına kaydırırken onu bana sürttü. Çok iyi tanıdığım o baharatlı tarçın ve turunçgiller, boynundan aşağı ıslak öpücükler bırakırken duyularıma saldırdı.

İniltisi ağzımın altında titriyordu ve ince derisinin altındaki nabız noktasını yalayıp emdim. Lark beni daha yakına çekerken elleri göğsümde ve omuzlarımda gezindi. Kot pantolonunun altından amının sıcaklığını hissedebiliyordum ve içimdeki derin özlem bedenimden gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı.

Lark kemerimin tokasını buldu. Geri çekildim, gözlerindeki şehvet parıltısının ve dudaklarının öpücüğünden çoktan kabarmış olmasının tadını çıkardım. Hızlı bir hareketle kemerimi halkalardan geçirdim ve takırdayarak yere düşmesine izin verdim.

Ellerim göğüslerini buldu, yavaş ve sert daireler çizerken meme uçları başparmaklarımda altında çoktan sertleşmişti. Kot pantolonumu çıkarıp fermuarını indirirken tırnakları karnımın ince derisine sürtünyordu.

Lark dizlerinin üzerine çökerken muzip bir sırıtış attı. Kollarının yanlarını kavradım. "Hey, ben-"

Ben onu durduramadan gülümsedi. "Şşş. Bunu istiyorum." Lark sikimi serbest bıraktı ve kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı kalçalarımdan aşağı itti. "Ağzıma almama izin vereceğini söylememiş miydin?"

Sertçe yutkundum. "İstediğin bu mu?"

Dudaklarını yaladı ve başını salladı.

"Söyle bana," diye talep ettim, bana bakarken kan dolaşımındaki arzu sel oldu, alaycı, muhteşem ve mükemmel. "Bana bu aletle boğazının arkasını hissetmemi istediğini söyle."

Lark beni bir eliyle tuttu, sonra gülümsedi ve sikimin başındaki döl damlasını yaladı. "Onu istiyorum. Her santimini istiyorum."

"Bu doğru mu? Beni o kadar derine istiyorsun ki öğürüyorsun ve sonra seni bir inç daha besliyorum?"

"Evet." Neredeyse inliyordu ve bir inilti üzerine Lark sikimin başını tatlı ağzına çekti. Sıkı, sıcak ve ıslaktı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda içimde duygular titreşti. Kendimi tutuyordum. Sözlerim sert, talepkâr ve cesurdu ama sadece onun izin verdiği kadar ileri gidecektim.

Ağzı ve dili beni derinlemesine emerken eliyle beni yaladı ve pompaladı.

Bir elimi yanağında gezdirdim, saçlarını yüzünden uzaklaştırdım, böylece dudaklarının sikimin etrafında gerilmesini izleyebildim.

"*Siktir.*" Elim başının arkasına gitti, beni emerken sallanıp inlerken onu nazikçe tuttu. İzlerken tüm vücudum zevkle mırıldandı.

Dilinin durgun bir darbesiyle geri çekildi ve kendimi tekrar onun içine gömmek için can attım.

"Şimdi," dedi. "Saçımı geriye doğru tut ve seni derinlere çekerken izle."

Zar zor nefes alabiliyordum. Lark tamamen kontrol altındaydı, her ne kadar çaresizce içine girmeye çalışsam da.

Bu kadın her şey. "O güzel küçük yüzü becermemi ister misin?" "Evet. Lütfen, evet."

Çaresiz iniltisi kontrolümün son ipini de kopardı. İki elimle başını kavradım, her şeyimi ağzına alırken saçlarını hafifçe yumrukladım. Kalçalarımı öne doğru eğdim ama derinliği onun ayarlamasına izin verdim. Beni ileri doğru çekerken elleri çıplak kıkırmı kavradı. Aletimin başı boğazının arkasındaki yumuşak damağa doğru bastırdı.

Dondum kaldım.

Kararlı bir şekilde, Lark'ın ağzı tekrar uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket etti, beni inanılmaz derecede derine çekti. Boğazının kapandığını ve öğürme refleksinin devreye girdiğini hissettim. Sikim onun ağzında bitmek için can atıyordu.

Nefes almak için geri çekildi ve beni tekrar derinlere çekti. İnledim ve gerilmiş dudaklarından tükürük damlamasını izledim.

Ben de patladım.

Sikimi o daracık amcığa gömmek ve onu serbest bırakmak istiyordum.

"Ayağa kalk." Sesim sert ve talepkârdı.

Lark'ın ayağa kalkmasına yardım ettim ve elinin tersiyle çenesini yokladım. Yüzündeki bir tutam saçını fırçaladım. "O kadar güzelsin ki sana bakmak bile acı veriyor."

Kirpikleri aşağı indi ve bana utangaç bir gülümseme sundu. Pantolonumu yukarı çektim, böylece dizlerimi büküp onu kucağıma alabildim. Lark'ı şakacı bir şekilde omzuma attım ve yatak odasına doğru yürüdüm.

Onu yatağa bıraktıktan sonra kot pantolonunu ve çoraplarını çıkardım, parmak uçlarımla kalçalarının pürüzsüz tenini okşamasına izin verdim. İç çamaşırı nemliydi ve benim için dizlerinin üzerine çöktüğü için ne kadar ıslak olduğunu bilmek sikimi kabarttı.

"Hoşuna gitti mi?" Parmak uçlarımla ön tarafındaki ıslak noktada gezindim.

"Leziz bir yaramazlıktı." Ben onunla dalga geçerken Lark bacak bacak üstüne atmaya çalıştı,

Ama ben sadece bir elimi dizine koyarak onu kendime doğru açtım. Ellerim göğüs kafesinde yukarı doğru hareket etti, gömleğini yukarı ve yuvarlak göğüslerinin üzerine çekti.

Ellerimi tekrar pürüzsüz tenine götürmeden önce gömleğimi ve pantolonumu çıkardım. Her santimi benim için mükemmeldi. "Sana yapabileceğim o kadar çok yaramaz şey var ki."

Lark sütyenini çıkarıp göğüslerini zıplattı ve bana sırtıttı. "Ne gibi?"

Sesli konuşmamdan hoşlanıyordu; onu tam olarak nasıl kullanmak, ona nasıl tapmak istediğimi anlatıyordum. İleri doğru hareket ettim ve daha yükseğe tırmanırken kalçalarımı ona bastırdım.

Ellerim göğsüne masaj yapıyor, sütyeninin dantelleri arasından kabarık göğüs uçlarını okşuyordu. "Birincisi, sikimi bunların arasına sokmak hiç de fena olmazdı."

Lark dudağını ısırdı ve gözleri benimkilerle buluştu.

Bu fikir hoşuna gitti.

Köprücük kemiğinin çukuruna bir öpücük bıraktım.

"Ama bu gece bu amcığı açmak istiyorum." Keskin nefes alışı sistemime adrenalin pompaladı. Ona sadece tüy kadar hafif dokunuşlar yaptığım için eğildi ve inledi. "Seni uzun ve sert bir şekilde becermek istiyorum. Sonra da döllerimin o güzel küçük amcıktan damlayışını izlemek istiyorum."

Bacakları etrafımda dolanırken sırtı kavislendi ve başı tavana doğru eğildi. "Aman Tanrım. Çok iğrençsin."

Ellerimin kendi aklı vardı, vücudunun her kıvrımını ve eğimini ezberliyordu.

"Onu istiyorum."

Gözlerim onunkilere kaydı ve bir kaşımı kaldırdım. *Prezervatif yok muydu?* Tüm güvenli seks konuşmaları, koçların profesyonel bir futbolcu tarafından hamile bırakılmak isteyen kadınlarla ilgili uyarıları ve hatta Penny'nin annesi Bethany bile aklımdan geçerken içsel bir savaş verdim.

Ama her nasılsa, onunlayken korkmuyordum. Bunu istedim, *onu* istedim.

Lark tereddüt ettiğimi anladı ve ekledi, "Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. İstersen çekebilirsin."

Kalçalarını kavradım ve onu kendime çektim. "Sana güveniyorum."

Parmaklarım amını okşadı ve benim için ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde taşaklarım gerildi. Başparmağım klitorisini buldu ve okşamamı karşılamak için yataktan kalktı. Yavaş, alaycı dokunuşlarla benim için hazır olduğundan emin oldum.

Kahverengi saçları dağıldı ve kalçaları hafifçe sallandı, her dokunuştan daha fazlasını almak için yukarı doğru eğildi. Sikimi kavradım, amının içinde kaydardım ve ucuyla onu kızdırdım.

Bir iniltiyi bastırdım. Eğer dikkatli olmazsam, taşaklarımı onun içine sokma şansım bile olmadan önce yükümü patlatacaktım.

Onu bu kadar çok istiyordum.

Sonunda bir elimi kalçasına, diğerini de sikimin üzerine koyarak girişine doğru yönlendirdim. Muhteşem pembe amının beni içine almak için gerilmesini izledim. Düşük iniltisi sarhoş ediciydi. Ondan daha fazlasına ihtiyacım vardı, tamamına.

Lark da öyle yaptı. "Daha fazla. Evet, daha fazla."

Boğazımda bir homurtu titreşti. "Açgözlü küçük şey gibi yalvardığını duymak istiyorum." Onay inlemelerinden cesaret alarak yavaşça içine pompaladım, tamamen oturana ve içine girene kadar her santimini besledim. Lark'ın nefesi kesildi. İnledim ve kendimi hiç bu kadar başka bir insana bağlı hissetmemiştim.

O her şeydi.

Elleri göğsümde gezindi ve onu kucaklamak için eğildim. Kendimi ona iyi hissettirmek için harcarken onun her parçasının benim her parçama dokunmasına ihtiyacım vardı. Uzun vuruşlarla ona pompaladım, vücudu

etrafımda kenetlendi. Zevkten buruşmuş mükemmel yüz hatlarına bakmak için başımı kaldırdım ve her dokunuşumu, söylenmemiş her kelimeyi ona akıttım.

OceanofPDF.com

LARK

İĞRENÇ SÖZLERİNE RAĞMEN WYATT'IN ŞEFKATİ YÜKSEK SESLE ORTAYA ÇIKTI ve açık.

Asla acele etmedi ama her ölçülü vuruşun sinir uçlarımı ateşleyecek şekilde tasarlandığından emin oldu.

Onu daha da içime çekerken kulağıma fısıldadığı sert sözler başımı döndürdü. İkimiz de terleyip tükendiğimizde, ona doğru kıvrıldım, sıcaklığını çaldım ve nefes alışının yavaş, sabit ritmiyle rahatladım.

Wyatt'ın eli tembel tembel sırtımda bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Kalbimi sıkıca kavramıştı.

İşini bitirip döllerinin içimden sızmasını izleme sözünü yerine getirdiğinde gözlerindeki vahşi bakış kirli ve lezzetliydi. Bakışlarını dolduran sahiplenme duygusu kalbimi yerinden oynattı ve beni temizlemeye yardım etmek için hızla hareket ettiğinde boğazım düğümlendi.

Uzun dakikalardan sonra onu kapıya kadar geçirdim. Gözlerinde bir kararsızlık vardı; benim onun gidişini görmek istediğim kadar o da gitmek istemiyordu ama ikimiz de bunun en iyisi olduğunu biliyorduk.

Penny'ye göz kulak olması gerekiyordu ve aramızda yeşeren her şeyin sıradan olması gerekiyordu. Müstehcen ve lezzetli bir şekilde yaramaz seksin bir tarafı ile arkadaşlık.

Wyatt beni nazikçe öpmeden önce yüzümü okşadı ve ben de kapının pervazına yaslanıp bayılmamak için elimden geleni yaptım. Onun gidişini izlemek de bir başka kötü karardı. Sadece ay ışığının ve merdivenlerin dibindeki parlayan ampulün aydınlattığı araba yolunda durdu. Yukarı baktı, gülümsedi ve elini kalbinin üzerine koydu.

Kendime bunun geçici olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Önümde profesyonel futbol oyuncularının, seksi bekâr babaların ve hatta kirli seksle şefkatli dokunuşları dengelemeyi bilen erkeklerin olmadığı koca bir hayat vardı.

Yine de Wyatt Sullivan gibi bir adam tarafından seçilmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünürken kendimi kaybetmemek zordu.

"ŞURAYA KOY. SOLA."

"Dostum, benim çekimime girdin!" Joey geri adım atmadan önce telefonumu küçük bir soğutucunun, bir romanın ve plaj çantamın üzerinde dengeledi. Michael ve Kevin kâğıda karaladığım satırlara bakıyor ve kamerada kendilerini kontrol ediyorlardı.

Tekrar etrafıma bakındım. "Belki de bunu daha sessiz bir yerde yapmalıyım." Üzerimizde devasa kum tepelerinin yükseldiği, biraz mahremiyet sağlayan küçük bir oyuk bulmuştuk ama yine de kendimi inanılmaz derecede utangaç ve garip hissediyordum.

"Asla olmaz. Bu gerçek." Joey geri çekildi ve başını salladı. "Bu mükemmel." Ona gülümsedim. "İlk yönetmenlik denemen için hazır mısın?"

"Yönetmen ve başrol o y u n c u s u , " diye düzeltti bir parmağıyla Ben.

Ona gözlerimi devirdim. "Evet, tabii ki. Nasıl unutabilirim ki? Hazır mısın?"

Kalem?"

Oyunculara yaklaşan televizyon dizisi için bir sahne kaydetmem gerektiğini daha yeni söylemişim. Şaşırtıcı bir şekilde, hemen üzerine atladılar ve yardım etmeye kararlıydılar. Joey rolü aldığım da onu Chase Singleton ile tanıştırap tanıştıramayacağımı bile sormuştu. Güldüm ve gözlerimi devirdim ama bana olan güveninden de etkilendim.

Penny kumdaki koltuğundan sırtarak kayıt düğmesine basmaya hazırlandı. "Hadi yapalım şu işi!"

Boğazımı temizledim ve hazır olduğumu belirtmek için çenemi eğdim. On yedi çekim boyunca gülüp eğlendik.

Michael ve Kevin arka plandaki plaj serserisi rollerini çok ciddiye alıyorlardı. Uzakları işaret ediyor, deniz kabuklarını inceliyor, hatta sörfte birlikte su sıçratıyorlardı.

Dudaklarını büzmüş ve düşünceli gözlerle genç bir Johnny Depp'e benzeyen Joey yanıma geldiğinde kıkırdama krizine girdim.

İçini çekti ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu işte pek iyi değilsin. Karakterinde kal."

Onun kızgınlığı kahkahalarımı daha da artırdı. O kadar çok güldüm ki yanaklarım ve yanaklarım acıdı. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Haklısın. Özür dilerim." "Bu işi istiyor musun, istemiyor musun?"

Tekrar güldüm ve aklıma gelen küçük, *eh, aslında değil* düşüncesini bir kenara ittim. "Tabii ki biliyorum. Yüz yüze performans sergilemeye alışkınım. Sanırım kamera kafamı karıştırıyor."

Joey ellerini omuzlarıma koydu. Hızlı düşünen, ayakları çabuk yere basan ve güçlü bir koşucuydu. Sırık gibi gövdesi üzerime abanıyordu ama genç yüzü kalbimi yumuşatıyordu. Zaman zaman dikkatsizliğine ve küstah tavırlarına rağmen gerçekten iyi bir çocuktü. Sırıtişım sevimsizdi ama elimde değildi.

"Haklısın." Yüzümü düzelttim. "Ciddi olacağım. Söz veriyorum. Yukarıdan mı?"

Yönetmen Joey'nin tatmin olması için on bir deneme daha yapması gerekti. Kayıp çocuğumu görüp görmediğini çılgınca bir başka plaj müdavimine sormam gereken basit bir sahneydi. Çok duygusal ve dramatikti. Küçük Penny'yi kızım rolünde hayal ettim -kayıp ve tehlikede- ve inandırıcı bir performans sergilemek için ihtiyacım olan duyguları uyandırmak şaşırtıcı derecede kolaydı.

Birlikte son kaydı izledik.

"Dostum, arka planda el ele mi tutuşuyorsunuz?"

Kevin ve Michael sırttı. "Otantik bir plaj çifti oluyorduk. Ne olmuş ona?"

Klip sona erdiğinde grubumuza sarıldım ve yardımları için onlara tekrar teşekkür ettim. Mükemmeldi. Telefonu cebime geri koydum. Gönderip göndermeyeceğime daha sonra karar verebilirdim. "Pekâlâ. Öğle yemeği benden. Sand Dollar mı, Derpy Dogs mu?"

Penny'nin küçük yumruğu havaya kalktı. "Derpy Dogs!"

THE GELECEK HAFTA kitap kulübünde artık kendimi yabancı gibi hissetmiyordum. Bluebird Books'un kapısını iterek açtığımda beni sıcak gülümsemeler karşıladı.

Hâlâ Annie'nin yanında otururken çok rahat olsam da, dışarı çıkıp haftalık kız kıza zaman geçirme yoldaşlarım haline gelen diğer kadınlarla arkadaş olmaya bile cesaret etmişim.

Bug son derece huysuzdu ama kadınlar tavsiye almak için ona akın ediyordu. Doğurganlıktan çocuk terbiyesine ve kayınvalidenizle yaşadığınız sorunlara kadar her şeye Bug'ın bir cevabı vardı.

Bayan Fritz Outtatowner'a her zaman yeni fikirler getirmek için çalışırdı. Yerel festivallerde temsilcilikler açmak, yerel çiftçilerimiz hakkında gazete makaleleri yayınlamak ve hatta kasabaların işletme sahiplerinin etkinliklerini organize etmek için yakındaki diğer kasabalarla birlikte çalıştı. Outtatowner haritada kalmaya devam edecekse, Bayan Fritz'in bunda kesinlikle bir parmağı olacaktı.

Çoğunlukla Krallar ve Sullivanlar arasında fokurdayan gerginlikten bahsetmekten kaçınıyorduk, ancak yaz ilerledikçe bunu görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu. Kasaba, Kings'in birçok yerel işletmeyi açıkça ele geçirmesi konusunda giderek daha fazla bölünüyordu. Bazıları bunun düşmanca bir devralma olduğunu düşünürken, diğerleri bunu zor durumda olan küçük işletme sahiplerini kurtarmanın bir yolu olarak görüyordu.

Ortalarda bir yere düştüm. Tarafsız. İsviçre.

Ama belki Sullivan Takımı'na kısmen katılabilir.

"Görünüşe göre Wyatt'ın kişisel asistanı olmak seninle aynı fikirde." Muhabir ve Huck'ın nişanlısı Cass, kucağındaki küçük meyve tabağını dengelerken bana gülümsedi.

Kişisel asistan etiketine biraz sinirlensem de, aslında tam olarak öyle olduğumu inkâr etmek zordu. Ben de gülümsedim. "Huck harika bir patrondur ama ben gerçekten bir felakettim. Muhtemelen hâlâ bir yerlerde kırık tabak çanak parçaları buluyordur."

Yüzünü şefkat kapladı. "Bu adamda bir azizin sabrı var. Yerleşiyorsun o zaman?"

Etrafıma bakındım, etrafım dost yüzlerle çevriliydi. Sadece geçiyor olmam gereken bir kasabada kendimi hiç bu kadar evimde hissetmemiştim. Odadaki her kadının bir hikâyesi, kitapçının ötesinde bir hayatı vardı, ama içeri girdiğimizde tüm stresler eriyip gitmişti. Güldük, sohbet ettik ve çok fazla şarap içtik.

"Burayı seviyorum." Bunu yüksek sesle itiraf etmek tehlikeli hissettirdi. Gerçikti.

Bana bir böğürtlen gösterdi ve göz kırptı. "Seni uyarmıştım. . . suyun içinde bir şey var."

Cass'le ilk buluşmamı hatırlıyorum da, haklıydı. Chicago'da bir gazetede çalışmasına rağmen, Outtatown -ve Huck- çok geçmeden onu kendi kızları olarak sahiplenmişlerdi. Belki de onun şakacı uyarısını daha dikkatli dinlemeliydim. Kasaba ve tuhaf sakinleri gün geçtikçe maceraperest kalbimi daha da sıkı kavırıyordu.

İç çektim. Keşkelerin içinde kaybolmak aptalcaydı. Çoktan harekete geçmiş bir planım vardı. Hayatımın geri kalanında Wyatt'ın *kişisel asistanı* olarak kalamazdım.

Şaka gibi.

Wyatt'ın asistanı olmanın gerçekte ne anlama geldiği hakkında konuşmaktan başka bir şey istemediğim için yaklaştım. "Yani taraf seçmeyen biri olarak... gerçekte kimin tarafındasın?"

Cass sırıttı. "Gününe göre değişir." Bacak bacak üstüne attı ve fısıldamak için eğildi. "Kral'ın adamları beladır. Kaba ve her an savaşılmaya hazırlar. Ama bu kasabayı ellerinde tutmadıklarını inkâr etmek zor. Onlar akıllı iş adamları. Ve lanet olsun, onları takım elbise içinde gördünüz mü?" Cass alçak sesle ıslık çaldı ve gülümsedi. "Ama bir de Sullivan'lar var. Güçlü, çalışkan. Gerçek tuzu kuru adamlar. Bir işin yapılmasını ve doğru yapılmasını istiyorsanız, bir Sullivan'ı ararsınız."

Etrafıma bakındım, sonunda bu garip küçük kasabanın gerçek iç yüzü hakkında biraz bilgi edindim. Daha fazlasını arzuluyordum. "Peki gerçek olay nedir? Sullivan'lar ve Krallar neden birbirlerinden nefret ediyor?"

Hafifçe omuz silkti. "Herkesin tahmin edebileceği bir şey."

Daha fazlasını paylaşmadığı için hayal kırıklığına uğradım ve dudaklarım büküldü. Sonra Cass etrafına bakındı ve sesini daha da alçalttı. "Ama söylentiler var..."

Gözlerim büyüdü.

"Bazıları Red'in büyükbabasının bir kralla kaçtığını ve her şeyi başlattığını söylüyor. Bu pek olası görünmüyor, çünkü bildiğim kadarıyla? Anlaşmazlık gerçekten Red'in babası ve Amos King ile başladı."

Red'in babası mı? Wyatt'ın büyükbabası.

Cass'e devam etmesi için başımı salladım. Yerel bir muhabirdi, belki de her şeyi araştırıyordu. Daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu.

"Red'in babası Henry bir çiftçiydi ama aynı zamanda bir tamirci ve iş adamıydı. Amos King ile bir zamanlar *ortak* olduklarına dair bazı eski kamu kayıtları buldum."

"Ortaklar?" Fısıldadım. "Yani yanlış giden bir iş anlaşması mıydı?"

"Bence bundan daha fazlasıydı. Patent haklarıyla ilgili bir şey. Her neyse, gömüldü."

"Bunu araştırıyor musun?" Gözlerim kocaman oldu.

Cass etrafına bakındı. "Resmi olarak değil. Huck, Sullivan-King rekabetine burnumu soktuğumu bilse çok kızardı ama elimde değil. Sadece orada bir şeyler olduğunu biliyorum."

"Nerede bir şey var?" Bug'ın sesi fısıltılarla ördüğümüz sıcacık kozamızı yırttı.

Onun sert bakışları altında solmuştum ama Cass sadece gülümsedi ve ağzına bir parça meyve daha attı. "Böcek! Seni görmek ne güzel. Yeni saç kesimine bayıldım."

Dudaklarının sert çizgisi, tuttuğum nefesi bırakmama yetecek kadar çatladı.

"Siz hanımlara daha fazla içecek getireyim mi?" Bug sordu.

Samimi bir gülümseme takınmak için elimden geleni yaptım ve başımı salladım. Cass başka bir sohbete dahil olmuştu ve Wyatt'ın ailesi ve kasabanın meşhur rekabetinin gizemi hakkında daha fazla şey duyamadığım için hayal kırıklığına uğramıştım. Görünüşe göre herkes bunu biliyor, kabul ediyor ve hatta taraf tutuyordu ama bu konuda konuşmak kesinlikle yasaktı.

Kitap kulübünün geri kalanında, olasılıkları düşünmeden edemedim. Yasak aşk. Arka kapı iş anlaşmaları. Hepsi görmezden gelinemeyecek kadar skandaldı.

WYATT

"BUNUN ÇOK ... OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORSUN DEĞİL Mİ? BILMIYORUM, SIRADAN?" LARK

Gözlerim vücudunda gezinirken kendine baktı. Annie onu şehir merkezindeki Grudge'da bir gece geçirmeye davet etmişti ve Lark kısa kollu, mavi-beyaz gömlek bir elbise ve ona uygun bir kemer seçmişti. Uzun dikey çizgiler gözlerimin onun üzerinde gezinmesi için mükemmel bir yol oluşturuyordu. Elbise neredeyse ayak bileklerine kadar uzanıyordu, ama düğme sırasını uyluğun ortasından başlayarak açık bırakmıştı ve dolgu topuklar bacaklarını bir mil uzunluğunda gösteriyordu.

Şehirdeki her erkeğin ilgisini çekerdi.

Boğazıma sert bir yumru oturdu. "Hayır."

"Çok güzel görünüyorsun, Lark!" Pickle kanepeden ona baktı ve neredeyse kalbimi kırarak bir gülümsemeyi paylaştılar.

"Teşekkürler, Penny! Film gecesi için heyecanlı mısın?" "Tootie Teyze *Zor Ölüm'ü* izleyebileceğimizi söyledi!"

Küçük kızımı işaret ettim. "Olmuyor. Olmuyor."

Tootie arkamdan geldi ve sırtımı sıvazladı. "Merak etme. Kötü kısımları ileri saracağım."

Kaşlarım çatıldığında, teyzem ve Lark bir kahkaha patlattı. "Şu Bruce Willis. . ." Tootie kendini havalandırmak için gömleğinin önünü kaldırdı.

"O bir şey."

Lark Penny'ye doğru yürüdü ve şefkatli elini saçlarında gezdirdi. Bu basit anne jesti çok doğal görünüyordu. "Belki de canlı aksiyon Disney filmlerinden biri daha iyi bir seçim olabilir."

"*Güzel ve Çirkin!*" Penny araya girdi.

Lark başıyla onayladı. "Doğru seçim."

Herkesin *Zor Ölümler* eğlencesini mahveden kötü adam olmamak şaşırtıcı ve hoş bir şeydi. "Neredeyse hazır mısınız?" Lark'a sordum.

Döndü ve o milyon dolarlık gülümsemesiyle bana vurdu. Vedalaştık ve ayrılırken kapıyı ben tuttum. Şehir merkezinde sıradan bir gece için, çok fazla randevu gibi hissettirdi.

Arabaya bindiğimizde Lark bacaklarını kaydırıp ve yan taraftaki yırtmaç açılarak kalçasının uzun, pürüzsüz sütununu ortaya çıkardı. Elim hemen onun ipeksi tenine gitti. Gözlerimiz buluştu ama ikimiz de tek kelime etmedik. Lark sadece koltuğa yerleşti ve gülümsedi.

"Çocuklar seninle barda mı buluşacak?"

Garaj yolundan çıkıp karanlık taşra yolundan Outtatownner şehir merkezine doğru ilerlerken başımı salladım. "Duke kaçınmaya başlayıp kaçmak istemeden önce bir iki bira içeriz. Şenlik ateşi için sahile ineriz." Köprücük kemiğinin keskin çizgisinden, elbisesinin kıvrımındaki göğüslerinin yumuşak kabarıklığına kadar ona bir bakış attım. "İstersen sen de gelebilirsin."

Gözlerini başparmağımın teninde yumuşak daireler çizdiği yere indirirken Lark bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Yani beni her gün görmekten bıkmadın mı?"

Kıkırdadım. "Henüz değil."

Arabadaki gerilim hissediliyordu. Elim bacağında kalsa da daha yukarılara götürmek, vücudunu tekrar keşfetmek istedim.

Lark'a şenlik ateşine gelmesini teklif etmeyi planlamamıştım ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda bunu yaptığımı memnun oldum. Lark başını eğip gülümsediğinde küçük bir hayal kırıklığı dalgası üzerime çöktü. "Kızlar gecesi."

"Anladım."

Lark'ın uzun parmakları elbisesinin etekleriyle oynuyordu. Tırnakları yumuşak bir pamuk şekeri pembesine boyanmıştı; Penny'nin oje koleksiyonundan tanıdığım bir renk. Kendi ayak parmaklarım da aynı renge boyanmıştı.

"Tırnaklarını beğendim."

Gülümsedi. "Teşekkürler. Bir spa günü geçirdik." Lark sessizleşti ve ben de saçlarının yumuşak parfümünü ciğerlerimin derinliklerine çektim. "Hey... onun için biraz endişeleniyorum. Penny."

Çenem gerildi.

Ben yorum yapmayınca Lark devam etti. "Hiç arkadaş edinmediğini fark ettim. Burada yeni olduğunu biliyorum ve eminim ki

Okul başladığında bir sürü arkadaşım olacak ama ..." Başımı salladım, çenem fazla mesai yapıyordu.

Lark hafifçe boğazını temizledi. "Ve onunla takılmayı seviyorum, beni yanlış anlama. Ama onu kütüphanedeki aktivitelerden birine ya da bir yaz kampına falan yazdırmanın kendi yaşında kızlarla tanışması için iyi bir yol olabileceğini düşünüyordum."

İçimi bir endişe kapladı. Penny ve ben son birkaç yıldır çok fazla taşınmıştık ve arkadaş edinmesi konusunda endişelensem de, şimdiye kadar bu bir sorun gibi görünmüyordu. Penny her zaman yetişkinlere, özellikle de hayatımıza giren bebek bakıcılarına ya da dadılara ilgi duymuştu.

Elim onun kalçasını sıktı. "Teşekkür ederim."

Lark memnun bir şekilde gülümsedi ve ben onun ne kadar anlayışlı ve iyi huylu olduğunu bir türlü anlayamadım. Belki de ilk tanıştığımızda onu yargılamakta çok acele ettiğimi fark ettim. Tanrı biliyor ya, son zamanlarda beni sağda solda şaşırtıyordu.

Bir park yerine girdiğimizde yan yana yerel bara doğru yürüdük. Kalabalık artıyordu ve Lark içeri girip hemen Sullivan'larla oturmak için barın batı tarafına döndüğünde içimde küçük bir gurur sarsıntısı oldu.

Lark bana son bir kez gülümseyerek soyundu ve Annie'ye birkaç kadınla birlikte bir masada katıldı. Lee, Duke'la birlikte yüksek bir masadaydı ve Duke çoktan rahatsız olmuş ve kaçmaya hazır görünüyordu. Lee bana işaret etmek için elini kaldırdı ve ben yaklaşırken önüme soğuk bir bira koydu.

"Aç görünüyorsun." Lee'nin sırtışı yüzüne yayıldı.

Biramı aldım ve ona doğru uzattım. "Susadın mı yani?" Lark'a bakarken gülümsemesi genişledi. "Hayır."

Ne baktan bir şey.

Duke telefonundan başını kaldırdı. "Beckett arabayla geliyor. Bir saat kadar sonra onun evinde buluşabileceğimizi söyledi. Ateşi hazırlamış olacak."

Başımı salladım. Beckett'ın ailesi hayatının büyük bölümünde Outtatowner'da yazlıkçılık yapmıştı. Bir yaz Duke'le dostluk kurmuşlar ve yıllar boyunca görüşmeye devam etmişlerdi. Beckett Chicago'da büyük bir müteahhit olarak işe girmişti ama birkaç ayda bir ziyarete geliyordu. Küçük kardeşi Declan, Katie'yi kandırıp kalbini kıran pislik herifin tekiydi. Bunu Beckett'a karşı kullanmamaya çalıştım ama Lee, Declan'ın ona yaptıkları için ne kadar çok ağladığını bu kadar doğru bir şekilde hatırladığında bunu yapmamak zordu.

Aileleri kıyı boyunca uzanan büyük sahil evlerinden birine sahipti. Bir kumulun kenarına inşa edilmiş olan bu ev devasa boyutlardaydı ve suya bakan tüm duvarları camdan yapılmıştı ama plajı özeldi.

Biralarımızı içip havadan sudan konuşurken Lark'ın farkındaydım. Onunla ilgili hiçbir şey benim küçük memleketimde yersiz görünmüyordu. Kadınlar gülüyor, konuşuyor ve gruptan gelen müzik eşliğinde dans ediyorlardı. Dışarıdan bakan herhangi biri onu kolaylıkla uzun zamandır topluluğumuzun bir parçası olan biri sanabilirdi.

Barın karşısında King kardeşleri gördüm. Çoğunlukla bizim gibi kendi hallerinde takılıyorlardı. O ve arkadaşları dans ederken Royal'in gözlerinin Lark'a kilitlenmesini kaçırmadım. İçimden tanıdık bir kıskançlık dalgası geçti ama sadece şişemi daha sıkı kavradım. Lark'ın gecesini mahvederek ikimizi de utandıramazdım.

"Hazır mısın?" Duke birasını bitirmişti ve çoktan gitmek istiyordu.

Şişemi dudaklarıma götürdüm ve sert bir şangırtıyla yere bıraktım. Gitmek iyi bir fikirdi, çünkü daha fazla kalırsam kendime engel olamayacaktım. Kollarımı Lark'a dolayıp dans pistinde onu kendime çekmemin an meselesi olduğundan emindim.

Ve ben hiç dans etmedim.

MITCH

Sanırım bir kızla tanıştım.

Öyle mi? Bir tane daha mı?

MITCH

Dick.

Bunda farklı bir şey var.

Jersey kovalayıcısı mı?

MITCH

Umarım değildir.

İyi şanslar.

Güneş Michigan Gölü'nün ufkunda yavaşça suya dalarken önümdeki ateş çıtırdadı. Güneş suya batarken turuncu ve şeftali rengi koyu çivit rengine dönüştü. Yalınayak, ayak parmaklarımı yumuşak kuma gömdüm.

Lee yanımdaki Adirondack sandalyeye oturdu ve bana bir bira uzattı. Yerel bir bira fabrikasının henüz denemediğim havalı bir IPA'sıydı. Biramı yudumlarken kaşlarımı çattım.

"Seni bu kadar heyecanlandıran ne?" Duke ateşin karşısında çaprazımda oturuyordu, Beckett da solunda.

Lee yanımdaydı ve eğilirken koluma çarptı. "Grudge'dan ayrıldığımız ve Royal orada kadınına göz diktiği için çok kızgın."

Kolunu kendimden uzaklaştırdım. "Siktir git."

Lee sanki benim tepkim onun şüphelerini doğrulamış gibi güldü. "Sana söylemiştim."

"Onunla dans etmeliydin, dostum." Lee, Grudge'ı ve hem kasabalıların hem de turistlerin ilgisini seviyordu.

Onu dans pistinde düşündüğümde çenem gerildi. "Muhtemelen. Ama o küstah herif umurumda değil." *Yalan.*

Lee şişesini ateşe doğru eğdi. "Royal King'e karşı hak iddia edecek ve Grudge'a ilk adım attığında neredeyse kafasını omuzlarından düşürecek kadar önemsiyordun."

"Bu farklıydı. Yeniydi ve burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordu."

Duke, "Görünüşe göre bunu çözüyor," diye ekledi.

Bacaklarımı uzattım. Kardeşlerimle kumsaldaki şenlik ateşlerinde rahatlamak, sadece ateş etmek özlediğim bir şeydi. Ne kadar iç karartıcı olursa olsun, ortak geçmişimizde bir parça rahatlık vardı. Onlardan temelde kopmuş olmama rağmen, büyüyen karanlıkta, ateşin çıtırtısı ve sahile vuran dalgaların huzurlu sessizliğini paylaştık.

Şenlik ateşine baktım, alevlerin tahtayı yalayıp önümde dans etmesini izledim. "Pickle'ın fazla bağlanmasını istemiyorum."

"Sanki zaten bağlı değilmişsin gibi?" Duke başını salladı. Lark'a karşı duyguları değişen tek kişinin kızım olmadığını ima ettiğini fark etmemiştim.

"*Hepimiz* bağlıyız. Lark harika biri. Bu kötü bir şey mi?" Lee sordu.

Başımı salladım, Lark'ın zarafeti ve gün ışığıyla kasabamın -ve ailemin- dokusuna çoktan işlediği yorumunu görmezden geldim. "Belki de değildir. Lark, Penny'ye karşı gerçekten çok tatlı. Sadece ... son dadımız onun tek gerçek arkadaşıydı. Sonra takım arkadaşlarımdan biriyle tanıştı ve o takas edilince Penny de onunla gitti. Bu Penny için çok zor oldu."

Şimdi de işi daha da karmaşık hale getirmek için bunu beceriyorum.

"Bunun olması kaçınılmazdı, değil mi? Etrafında çok fazla kadın yok ki." Duke'un yorumu özellikle anlayışlıydı ve beni rahatsız etti.

"Evet, haberleri görüyoruz," diye araya girdi Lee. "Biriyle çıkmıyorsun. Asla." Beckett birasından bir yudum aldı.

"Muhtemelen akıllıca."

Gerçek şu ki, Penny'den ve yüksek profilli bir kariyerin taleplerinden sonra, başka kimseye verecek pek bir şey kalmamıştı. Neredeyse hiçbir şeyle mutlu olmayan kadınlar, bunun yerine parayla mutlu edebileceğim kadınlarla aynıydı.

Lark onlara hiç benzemiyor.

Muhteşem esmerimi ve onun cilveli yazlık elbisesini aklımdan çıkaramıyordum. "Lark düşünceli ve nazik biri. Tootie Teyze onu çok sever."

"Tootie herkesi sever," diye espri yaptı Lee.

Tartışmamızı Lark'tan ve şenlik ateşinden daha fazlası olduğundan emin olduğum sıcak, bulanık duygudan uzaklaştırma fırsatını gördüm. "Ona yeni bir ev inşa etmeyi teklif ettim. Tam arazinin üzerine. Eskisini yıkıp yeni bir başlangıç."

"Bir bok yok mu?" Lee, sorunumuza getirdiğim çok mantıklı çözümü düşünüyormuş gibi ateşe baktı.

Başımı salladım. "Yüzüme güldü."

Duke iç çekti. "Bir şeyler yapmamız gerekiyor. Sanırım babamın o evdeki anılarına tutunuyor ya da Bilmiyorum."

"Yapabilirim." Beckett ateşten başını kaldırıp bize baktı. Bir omzunu kaldırdı. "Reno. Ben halledebilirim."

Duke elini en iyi arkadaşının omzuna koymak için uzandı. Onların kolay ve kalıcı arkadaşlığını kıskandığımı fark ettiğimde göğsümde bir sıkışma oldu.

Böyle bir şeyi geliştirmek zaman alır. Bir yerde kök salacak kadar uzun süre kalmak demekti. Kalıcılık. Şehirden şehre ve takımdan takıma öğrendiğim bir şey benim için asla gerçekleşmeyecekti.

OceanofPDF.com

WYATT

SON PARÇA YUMURTALI EKMEĞİ TABAĞA ÇEVİRDİM VE ÜZERİNE SU DÖKTÜM akçaagaç şurubu ile. "Yaban mersini mi?"

"Bunlar Duke Amca'nın mı?" Penny son zamanlarda yaban mersinleri konusunda çok ciddi ve çok sadıktı.

"Tabii ki öyleler, Pickle."

"Tamam. O zaman evet." Masaya oturmuş, kahvaltısını mideye indirmeye hazırlanıyordu. Kevin onun yanına oturmuş, başka bir sınava çalışıyordu ve onun tabağını yere koyduğumda, üstünden olgun bir dut koparıp ağzına attı.

Penny dilini ona doğru uzattı ve sırttı.

Göğsümde bir sıkışma oldu ve bir türlü geçmedi. Bulaşıkları lavaboya yığdım. Onları bırakmaktan nefret ediyordum ama beş dakika içinde yola çıkmazsam trafiğe takılacak ve geç kalacaktım. Kararsızlık içimi kemirirken lavaboya baktım.

"Ben bakarım, Koç." Kevin başını kirli bulaşıklara doğru eğdi.

"Teşekkürler. Hayatımı kurtardın."

Başını salladı. "Başlangıç kadrosunu oluştururken bunu unutma."

"Tamamdır." Masadan anahtarlarımı almadan önce şapkamı ve güneş gözlüklerimi aldım. Kapıya doğru yürüdüğümde, o oradaydı.

Lark eve girerken Beckett'in arazisinin kenarından toplayıp kapısının önüne bıraktığım küçük kır çiçekleri demetini burnunun altında döndürdü. Artık kapıyı çalmaya zahmet etmediğini fark ettim ve garip bir yanıma buna hiç aldırmadı.

Yaklaştığımı görünce gözlerindeki bal benekleri canlandı. "Günaydın!"

Sertçe yutkundum. Lark her zaman çok mutluydu. Son zamanlarda ben de kendimi oldukça mutlu hissediyordum. Ve endişeliydim. Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

"Hey, üzgünüm ama gitmem gerek. Bulaşıkları yıkamayın." Lark bana küçük sevimli bir selam verdi.

"Emredersiniz, efendim."

Küçük girişin mahremiyetine sığınarak ona doğru yaklaştım. "Ben ciddiym. Eğer bunları senin yaptığını öğrenirsem, seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

Lark'ın gözlerinde ateş dans ediyordu. Biraz şımarık olmasını ve damarımına basmayı sevmesini seviyordum. Burnumun ucuna dokunmadan önce parmaklarını göğsümde gezdirdi. "Not edildi."

Dudaklarındaki sırıtış, eğer söz hakkım olsaydı, daha sonra tam olarak neye maruz kalacağımızı söyledi. "Hâlâ geliyor musun?"

"Saat üç, değil mi?"

Anahtarlarımı cebime attım ve şapkamı başıma geçirdim. "Öğleden sonra herhangi bir saatte sahada olacağım. Sen ve Penny sıkılırsanız antrenmanı izleyebilirsiniz."

Lark yanıma geldi. Eli şapkama gitti ve sırtıarak geriye doğru çevirdi. "Çok daha iyi." Daha yakına eğildi. Sıcak nefesi kulağımın üzerinde süzüldü ve kısık bir iniltiyi yutmamı sağladı. "Çok sıcak," diye fısıldadı, sonra popoma bir tokat attı ve mutfağa doğru dönerken güldü. "İyi günler canım!"

BOK YİYEN sırıtış bütün gün yüzümden gitmedi.

Yaz güneşi tepedeydi ve hava acımasızca sıcaktı. Diğer antrenörlerin tedbirli olduğundan emin oldum. Cuma günüydü ve bir günlük yaz eğitim kampı için lise öğrencileriyle dolu bir sahamız vardı.

Sahaya bakarken içimden gurur akıyordu. Bu çocuklar ülkedeki en iyi antrenör kadrosundan bazıları tarafından eğitilme fırsatına sahip olacaklardı. Çocuklar üniversiteyi görebilecek, tesisleri gezebilecek ve umarım sonbaharda aramıza katılmaya hevesli olacaklardı. Okulumuzun özel bir yer olduğunu hissetmelerini istedim.

Ama bu, onlara yumuşak davrandığımız anlamına gelmiyordu.

Çocuklar pozisyonlarına ve yeteneklerine göre gruplandırılmıştı. Hiçbir grubun diğerine üstünlük sağlamaması için çok çalışmışım. Daha az beceriye sahip olanlar teknik açıdan yetenekli oyunculardan bir şeyler öğrenebiliyordu. Ayrıca oyuncuların

Doğuştan hazır olmayanlarda diğerlerinde olmayan bir azim vardı. Bu grupları bir araya getirmeyi seviyordum - özgüvenlerini artırırken onları oyuncu olarak da geliştiriordum. Davranışları da gözlemcilerimizin onlara özel ilgi gösterip göstermeyeceği konusunda önemli bir rol oynuyordu.

Pozisyonlarına bağlı olarak her oyuncu pas, beceri ve kombo antrenmanları ve scrimmage'lar üzerinde çalışma fırsatı buldu. Sahaya girdiğimde, komik derecede büyük bir grup çocuk - büyük köpekler - yan hakem ekibimle çalışmaya başlamaya hazırdı. Yanlarından geçerken onlara başımı salladım ve bireysel antrenman takımlarını çalıştıran koç grubunu bulduğumda fısıldaşmaları duymazdan geldim.

"Harika bir katılım, Koç." Hücum koordinatörüm Ricky kollarını kavuşturdu ve sahaya baktı.

"Olması gerektiği gibi. Ülkedeki en iyi takımlardan birine sahibiz." Gözlerim küçük umut kümelerinin üzerinde kayıyordu. Eğer şanslılarsa, belki bir ya da ikisi NFL'de şansını deneyebilirdi. Eğer durum böyleyse, kendilerini kanıtlamak için dört yılları vardı ve her şey burada başlıyordu. "Belki sonbahardan önce birkaç tane daha toplarız." Bir elimle Ricky'nin omzunu sıktım. "Hadi başlayalım."

"Üzerlerine köpek sidiği dökeyim mi?"

Küçük bir kakhaha attım. "Hayır. Şimdilik onlara fazla yüklenmeyeceğiz. Normal ısınma."

Ricky başıyla onayladı ve düdüğünü çaldı. Panomdaki programı taradım ve zamanımı bir günlük eğitim kampına nasıl yayacağıma dair notlar aldım. Her oyuncuyla tanışmak benim için önemliydi. Hikâyesini biraz dinlemek. Lise kariyeri, gelecekteki hedefleri ve hatta ailesi hakkında konuşma şekli bana bir oyuncu hakkında çok şey anlatırdı.

Üniversite geçmişte oyuncuların boylarından büyük işlere kalkışmalarıyla -kampüste kendilerini bir bok sanan ve uyuşturucu, umursamaz geceler ya da sakatlıklar yüzünden profesyonel olma şanslarını mahveden çocuklar- mücadele etmişti.

Kırık serçe parmaklar gibi şeyler.

Joey'nin yaralı elinin gülünçlüğü karşısında başımı salladım. Şimdiye kadar onun için en iyisi Outtatown'da alçaktan uçmak ve beladan uzak durmak olmuştu ama ukala gülümsemesi ve kaygısız tavırları onu kızlar arasında hâlâ çok popüler kılıyordu.

Onunla bu konuda da konuşmam gerekiyor.

Gözlerim neredeyse boş olan stadyumu taradı. Öğleyi birkaç dakika geçmişti ve Lark'a saat üç gibi gelmesini söylemiş olmama rağmen

Onun için.

Saatlerce onu aradım.

Çocukları sıkı çalıştırdık. Üniversite basketbolunun küçük kasabalarından ve liselerindeki görkemli günlerinden bir adım ileride olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Midwest Michigan Üniversitesi'nde, ben koçken bile dalga geçilmezdi.

Yorucu bir öğleden sonranın ardından onlara bir mola vermeye hazırdım. Koçlar oyuncuları yarım daire şeklinde topladı ve ben de sahaya bakabilmek için küçük bir platforma çıktım. İçlerinden birkaçının potansiyeli çok yüksekti ve hatta birkaçı gözüme çarptı. Diğer koçlarla ciddi konuşmalar yapacak, notları karşılaştıracak ve açık pozisyonlar için herhangi bir teklif yapıp yapmayacağımıza karar verecektim.

Konuşmama başlarken gözlerim ilk sıradaki tribünden çılgınca el sallayan ve sırttan Pickle'a takıldı. Sahanın karşısındaydı ama küçük kolları başının üzerinde uçuşuyordu. Kalbim çarptı ve gülümsedim ama oyuncularla konuşmaya ve soruları yanıtlamaya devam ettim.

Iowa'dan bir oyun kurucu, ciddi bir büyüklük potansiyeline sahip bir çocuk elini kaldırdı. Onu işaret ettim ve konuşması için başımı salladım.

"Peki işin sırrı ne Koç? Takıma nasıl gireceğiz?"

Etrafındaki oyuncular gülüyordu. *Herkesin* bilmek istediği şey buydu - takıma nasıl girileceği ve nasıl başarılı olunacağı.

Lark'ın oyuncuların arkasında yürümesini izledim, Pickle önünde zıplıyordu ve babam da onun yanındaydı. Onları izlerken ve oyun kurucunun sorusunu düşünürken karnım sıkıştı.

"Her zaman çok çalışın. Asla pes etmeyin. Bu bir oyun, eğlenmene bak." Bunlar babamın büyük bir maçtan ya da büyük bir karardan önce bana her zaman söylediği sözlerdi. Babama doğru bir işaret yaptım ve oyuncuların kafaları ona doğru döndü. "Her maçtan önce bana hep bunu söylerdi."

Babam bana berrak gözlerle ve gülümseyerek baktı ve midemdeki çalkantı kısa bir süreliğine yatıştı. "Eğer bunu çözebilirsen, benim takımımda başarılı olursun."

Ben inerken Ricky görevi devraldı ve oyunculara nasıl çıkış yapacaklarını ve kampüs turu için nereye gideceklerini anlattı. Aileme doğru koştum.

Benim ailem.

Bu yanlış düşünce beni bir ton tuğla gibi çarptı ve adımlarım çimde sendeledi. Neyse ki, sinirlerimi gizlemek için Penny'ye sarıldım.

"Bu bir sürpriz." Penny'nin yanağına bir öpücük kondurdum ve Lark'a gülümsedim. Gergin görünüyordu, ben de ona göz kırptım.

"Penny ve ben bu sabah Red'i görmeye gittik ve o da peşimize takılmak istedi. Umarım sorun olmaz. Bir yerde egzersizin ... için iyi olduğunu okumuştum. Kampüste bir yürüyüş tam da ihtiyacımız olan şey, değil mi Red?"

Babam elimi sıkmak için ayağa kalktı. "Güzel bir konuşma yaptın oğlum. Konuşmalarımın her zaman sağır kulaklara inmediğini bilmek güzel."

Boğazım düğümlendi ve cevap verecek kelimeleri bulamadım. Babam buradaydı, benimle birlikteydi, gözlerinde o şaşkın, sersem bakış yoktu. Lark'ın da durumu hakkında hemşirelerine baktığı ya da onlarla konuştuğu açıktı ve bu göğsümün hassas ve garip hissetmesine neden oldu. Lark bir şeyleri değiştiriyordu ve bu konuda ne hissettiğimden tam olarak emin değildim ama içten içe bunun o kadar da kötü olmadığını biliyordum.

"Red Baba, *atıştırma*lıkları var!" Penny babamın elinden tuttu ve onu, oyuncuların yorucu gün boyunca susuz kalmamaları ve enerjik olmaları için Gatorade, su, çiğneme ve enerji barlarıyla dolu masaya götürdü.

"Sadece bir tane, Pickle. Bunlar yüzde doksan dokuz şeker ve kafein içeriyor."

Gözleri yasak bir zevkle doldu. *Söylenecek yanlış şey.*

Lark'a döndüm. "Duvarlardan zıplayacak."

Lark şakacı bir tavırla havaya vurdu. "Ah, bir şey olmaz. Onu her zaman tur attırabiliriz."

Lark'la şakalaşmayı sevmeye başlamıştım ve normalde beni sinirlendirecek durumlarda her zaman iyi tarafı bulabiliyordum. Onlara doğru işaret ettiğimde Penny babamın cebine enerji çubukları dolduruyordu.

Lark dudağını çiğnedi. "Umarım bir şeyi yoktur. Hemşire harika bir gün geçirdiğini söyledi."

Omzumu onunkine çarpmak için eğildim. "İyiden de öte. Geldiğin için teşekkürler."

"Seni kendi halinde görmek hoşuma gidiyor. Tüm o düşünceli caziben anlam kazanmaya başlıyor."

"Düşünceli cazibe?"

Güldü. "Evet. Her zaman yetkili. Her zaman kontrollü. Bu da huysuz yüzünde bir çatlak gördüğüm zamanları daha eğlenceli kılıyor."

Kollarımı kavuşturdum. "Huysuz değilim."

"Öyle sayılırsın, baba." Penny ciddi gözlerle bana baktı.

Alnımdaki çatlağı derinleştirdim ve ona hırladım. Pickle bir kahkaha attı ve ben peşinden koşup onu kucağıma almadan önce koşmaya başladı. Onu havada zıplattım ve hiç umursamadım.

Kimin izlediğini ya da sorumlu kişinin ben olduğumu bile bilmiyordum.

Bunların hiçbirisi önemli değildi.

Önemli olan oyuncularla harika bir gün geçirmiş olmam, çocuğumun mutlu olması ve Lark ile babamın bunu benimle paylaşmak için yanımda olmasıydı.

Uzun zamandır ilk defa her şey yerli yerine oturuyor gibiydi.

OceanofPDF.com

LARK

ISLAK BARDAĞI YERE BIRAKTIĞIMDA PARMAKLARIMA SOĞUK SU SIÇRADI,
Yaz sıcağından terliyordum. Bir gülümseme yapıştırdım ve ani mide bulantısı dalgasını yutmaya çalıştım. Stadyumun girişinde duran Wyatt, Penny ve Red'den bir iki adım uzakta garip bir şekilde durdum.

Penny'nin eli Wyatt'ın elinin içindeydi ama elektrik mavisi spor araba dairesel sürücüye yanaştığında Penny kocaman bir sırtıyla ona baktı. Wyatt da bana baktı. Neden garip davrandığımı ve gruptan uzak durduğumu merak ettiğinden eminim, ama şoför mahallinin arkasından bir kadın çıkınca yine sertçe yutkundum.

Wyatt'ın eski

sevgilisi.

Penny'nin

annesi.

Göz kamaştırıcıydı, Penny'nin olgun ve muhteşem bir versiyonuydu.

Yakışıklı, çekici Wyatt'ın göz kamaştırıcı gülümsemeleri olan ve Wonder Woman gibi yapılı eski sevgilileri olmasına şaşırmamalıydım.

Kısa şortumun eteklerini çekiştirdim ve Wyatt'ın çamaşır sepetinden çalıp kırparak şirin bir üst haline getirdiğim Midwest Michigan Üniversitesi tişörtünü attım.

"Anne!" Penny annesini kucaklamak için bir adım öne çıktı ve kadının kolları Penny'nin sırtına dolandı.

"Hey, Penny. Seni özledim!" Wyatt'a gülümsedi. "Bunu gerçekleştirdiğin için teşekkürler."

"Elbette." Kadına ve Penny'ye bakarken sesi daha yumuşaktı. "Yolculuğa gelebilmenize sevindim."

Kadın, merhaba demeyen ya da onu tanımış gibi görünmeyen Red'e baktı. "Merhaba Bay Sullivan. Sizi tekrar görmek güzel."

Kalbim onlar için acıyordu, çünkü Red'in onları tanımadığı gün gibi On ortadaydı.

u.

"Ben Bethany. Penny'nin annesi mi? Wyatt ile sizi birkaç kez ziyaret etmiştim.

Hatırladın mı? Tabii ki hatırlıyorsun!"

"Evet, evet. Evet. Elbette." Red ağırlığını kaydırды ve MJ'in daha bulanık ayrıntıları hatırlamaya zorlandığında sık sık olduğu konusunda uyardığı gibi sinirlenip telaşlanacağından endişelendim.

Neyse ki ya da belki de ne yazık ki kadının gözleri bana takıldı. "Oh. Selam. Ben Penny'nin annesiyim, Bethany."

Bir adım öne çıkıp elimi uzattım ve titrek bir gülümseme takındım. "Lark. Ben, um .."

Yardım için Wyatt'a baktım.

Ben dadı mıyım? Kişisel asistan? Sikiş arkadaşı mı?

Tuhaf bir sessizlik havayı doldururken detayları anlatan Penny oldu. "O bizim komşumuz ve benim en iyi arkadaşım! Ayrıca babam için çalışıyor."

Penny'nin sevinç dolu gözleri benimkilerle buluştu ve Wyatt neredeyse yanımda boğulurken ona göz kırptım.

Boğazını temizledi. "Lark bu yaz benim için hayat kurtarıcı oldu, hem yeni işim hem de takımla uğraşıyorum. Oyuncularımdan birkaçının sonbaharda oynamaya hak kazanmasının tek nedeni o. Penny de onunla takılmayı seviyor." Onun saçlarını karıştırdı.

Bethany'nin gülümsemesi çok samimiydi ve ben de biraz rahatladım. "*Hiçliğin* ortasına geri taşındığına hâlâ inanamıyorum."

Red onun küçük iğnesine homurdandı. Sözleri kötü niyetli değildi ama baştan aşağı bir şehir kızı olduğu belliydi.

Bethany ayağa kalktı, Penny'ye tutunuyor ve Wyatt'a bakıyordu. İçimde itiraf etmekten nefret ettiğim tuhaf, kıskanç duygular kabarmaya başlamıştı, ben de bu fırsatı değerlendirip kaçtım.

"Hey, Red, yürüyüşe ne dersin?"

Wyatt'ın yüzünde rahatlamış bir minnettarlık ifadesi belirdi ve boğazım düğümlendi. Bethany hoş biriydi. Hatta hoştu. Wyatt'ın birlikte olduğu ilk kadın olmadığımı biliyordum ama Penny'nin annesinden *hiç bahsetmemesi* beni meraktan çatlattı.

Red ve parçalanmış zihni kendini güvende hissediyordu. Bethany hakkında pek bir şey hatırlamıyordu ve bu da cevap aramak için onu sorularla boğarak kendime işkence edemeyeceğim anlamına geliyordu.

Kolumu Red'inkinin içinden geçirirken Penny'ye gülümsedim. "İyi eğlenceler Pen."

Penny öne atıldı ve kollarını ortama doladı. "Pazar gecesi görüşürüz. Seni seviyorum."

Sırtını okşarken aniden, beklenmedik bir şekilde gözlerim yaşardı. "Ben de seni seviyorum, ufaklık. İyi eğlenceler."

Wyatt'ın yüzüne bakıp hoş karşılanmayan bir duygu birikintisine dönüşmeden önce Red'e sulu bir gülümseme verdim ve onu kaldırımdan aşağıya doğru yönlendirdim.

Red elimi okşadı. "Çocuklar her zaman karnınıza nasıl yumruk atacaklarını bilirler, değil mi?"

Bir nefes verdim ve kolunu sıktım. "Kesinlikle öyle, Red."

ŞÜKÜRLER OLSUN ki, karmakarışık duygularım öğleden sonrasının geri kalanında kontrol altında kaldı. Wyatt'ın futbol kampından sonra hala tamamlaması gereken işleri vardı, bu yüzden ona Red'i eve götüreceğimi ve onunla daha sonra konuşacağımı mesajla bildirdim.

Saniyeler içinde cevap verdi.

WYATT

Sizi sahada görmek günümün en güzel kısmıydı.

İçim yapış yapış oldu. Outtatowner'a dönerken içimdeki mantıksız kıskançlığı bastırmayı başarmıştım. Bir erkek beni Wyatt'ın birkaç hafta içinde başardığı kadar allak bullak edip başımı döndürmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Red'i Haven Pines'a geri bıraktım ve iyi geceler dilemeden önce odasına yerleştiğinden emin olmama yardım ettim. Uzun bir günün yorgunluğunu atmıştım ama keyfim yerindeydi.

Evimin önüne geldiğimde durakladım. Lee daireme çıkan merdivenlerin dibinde oturuyordu. Arabayı durdurduğumda ayağa kalktı.

"Hey!" Yüzüne aptalca bir sırıtma yayılınca ben de gülümsedim. "Wyatt hâlâ işten dönmedi. Ne oldu?"

Lee ellerini çözdü ve avuçlarını kaldırdı. "Seni görmeye geldim." Arabanın kapısını arkamdan kapattım. "Tamam..."

"Bir süreliğine bana yardım etmesi için kasabalı olmayan birine ihtiyacım var. Var mısın?"

Ona kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

Lee elini çenesinde gezdirdi. "Bir ile on arasında bir ölçekte, küçük bir kasabada sorun çıkarmaya ne kadar k a r ş ı s ı n ı z ?"

Gülümsedim. "Bilemiyorum. Sanırım bu değişir. Bir iki, belki?"

"Bununla çalışabilirim. Hadi gidelim." Lee vücuduna çapraz asılı duran küçük spor çantasına uzandı ve bana bir şey fırlattı.

Yakaladım, siyah örgü çorap şapkası ortaya çıktı. "Ciddi misin?"

Lee göz kırptı ve ben de kamyonetine doğru yürümeden önce Wyatt'ın karanlık çiftlik evine baktım. "Sadece bin," dedi.

LEE küçük, karanlık bir yoldan döndü ve farlarını söndürdü. Gözlerim büyüdü ve derim diken diken oldu.

"Sorun yok. Söz veriyorum. Seni otuz dakika içinde evine geri götüreceğim. En fazla bir saat." Elimdeki çorap şapkasına doğru başını salladı. "Giy şunu."

Örgü şapkamı başıma geçirdim ve karanlığa baktım. "Neredeyiz biz?"

"Sadece iki yönlü eski bir durak." Lee omuz silkti. Kamyonetinden indi ve ben de onu kamyonet kasasına doğru takip ettim.

Karanlığa gömülmüştük ama karanlık köy yolunda uzaktan farlar göründü. Nefesimi tuttum ama araç döndüğünde nefesimi verdim.

Lee yolun sağını ve solunu işaret etti. "Gözcü sensin. Birinin geldiğini görürsen bağır. Kral olduğundan eminsen daha yüksek sesle bağır."

Kafam karışmış bir halde Lee'nin kamyonun arkasından bir alet çantası ve uzun dikdörtgen bir metal parçası çıkarmasını izledim.

"Bu da ne?"

Lee'nin çocuksu heyecanı hissediliyordu ve midem bulandı. Tabelayı çevirdi ve üzerinde POOR HOUSE ROAD yazıyordu. Mevcut tabelaya baktım, üzerinde POUR HOUSE ROAD yazıyordu.

"Karayolları müdürü için çalışan bir adam tanıyorum." Omuz silkti ve sıırıttı. "Tabela dükkanında. Bir kuzeniyle evlendi, yani teknik olarak

Sullivan ve bana bir iyilik yaptı."

Cevabı zaten bildiğim için gözlerimi ona diktim. "Peki bu yolun aşağısında kim yaşıyor?"

Lee'nin sırtışı genişledi.

Bir Kral.

Kasabanın en zengin ailesinin evinin tabelasını POOR ile değiştirmek
HOUSE ROAD

MU?

"Bu çok çocukça." Azarlar gibi konuşmak için elimden geleni yaptım ama sözlerime karışan kahkahalara engel olamadım.

Lee elindeki büyük metal aletle yolun aşağısını işaret etti. "Sadece gözlerini dört aç."

Karanlık yoldan aşağıya baktım. Hava hala sıcaktı ama sinirlerim tepeme çıkmaya başladığında göğsümde bir ürperti hissettim. Karanlığın çok uzaklarında bir çift far yola döndü.

"Lee! Hey, biri geliyor!"

Lee eski tabelayı bir çekiç ve perçinleri delmek için kullandığı başka bir aletle çoktan sökmüştü. Yeni tabelayı cıvatarla tutturmak için hızla çalışıyordu. "Neredeyse. Neredeyse bitti."

Kendimi görünmez kılmaya çalışarak kamyonun yan tarafına yaslandım. "Hâlâ geliyorlar. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Lee!"

Araba yaklaştı ve bir polis aracının tanıdık hatları görüldüğünde midem ayakkabılarıma kadar indi. Lee alet çantasını tekmeleyip yanıma geldiğinde doğruldum.

Bir memur aracından indi ve ben donakaldım. "İyi akşamlar. Arabanızda sorun mu var?"

Yanı başımızdaki yolu tararken gözlerim büyüdü.

"Hayır efendim," diye cevap verdi Lee yumuşak bir sesle. "Lark burada yeni ve ben de ona etrafı gösteriyordum." Kolunu omzuma doladı ve ne ima ettiğini anladığımda ona sadece dehşetle bakabildim.

Ben Lee'nin kafasının yan tarafına hançer saplarken memur bilmiş bir kahkaha attı.

"Siz ikiniz yolunuza devam etseniz iyi olur. Burası karanlık bir yol ve ışısız park etmek güvenli değil."

"Evet, efendim." Lee beni yolcu tarafına doğru yönlendirdi ve kapıyı açtı. "Yola çıkıyoruz."

Memnun olan memur başıyla onayladı ve aracına döndü. Lee'nin kamyonun kaputunun etrafından dolanmasını izledim. Polis memuru

Lee eğilip alet çantasını ve eski yol tabelasını aldı. Aceleyle onları kamyonun kasasına attı ve kabine atladı.

Bana o şeytani sırıtışıyla baktı ve motoru çalıştırdı. "Bu çok yakındı. Geliyor musun?"

Açık kapıya doğru ilerledim ve içeri tırmandım. "Seni aptal! Tutuklanabilirdik!"

Lee güldü ve daha yakına eğildi. "Hayır. Polisler her zaman insanları korkutmaya ve karanlık köy yollarında sevişmelerini engellemeye çalışırlar." Kaşlarını bana doğru oynattı.

Gözlerimi devirdim ve gülerek onu ittim. "Zahmetin için sana bir bira ısmarlamama ne dersin?"

Telefonuma baktım. Wyatt'tan hâlâ mesaj gelmemişti. "Elbette." Parmağımla onu işaret ettim. "Ama artık yasaları çiğnemek yok."

Lee bir yoldan aşağı inip Ana Cadde'ye doğru ilerlerken sırıttı. "Söz vermiyorum."

WYATT

DUKE BANA MESAJ ATIP ÇIKMAK İSTEDİĞİNİ SÖYLEDİĞİNDE BUNUN BİR TUZAK OLDUĞUNU ANLAMIŞTİM.

kasabada bir gece geçirmek için. Duke bar ortamından nefret ederdi, özellikle de turist sezonunun en yoğun olduğu zamanlarda. Doğrusu ben de pek sevmezdim ve Lark'la biraz yalnız kalmayı umuyordum.

Joey, Michael ve Kevin'ı hafta sonu için ailesinin evine davet etmişti ve bu da ilk kez resmi olarak sorumluluklarımdan kurtulduğum anlamına geliyordu.

Planım, Lark daha fazlası için haykırana kadar o lanet çiftlik evinin her yüzeyinde onu becermekti.

Ama ondan hâlâ haber alamamıştım. Yine de ona kısa bir mesaj attım.

Duke ile bira içmeye gidiyorum. Lütfen seni görmem için bana bir bahane ver.

LARK

İyi haberlerim var. Lee ile Grudge'dayım ve dans etmek için ona doğru gelen kadın dalgasını neredeyse dövmek zorunda kalıyorum. Gel de kurtar beni.

Telefonuma bakıp gülümsedim ve Duke'un numarasını çevirdim. "Evet."

"Evine varmak üzereyim. Bir süre dışarıda kalmayı mı planlıyorsun?" "Ben de öyle düşünüyordum. Belki bir iki dans ederiz."

İşte o zaman o pisliklerin iyi bir şey yapmadıklarını anladım. Duke asla bir dansçı olmadı. "İyi hissediyor musun?"

"Kapa çenenı. Gel beni al."

Güldüm ve telefonu kapattım. Duke, Tootie'nin Boogertown Yolu'ndaki evinden bir taş atımı uzaklıkta oturuyordu. Geldiğimde verandada beni bekliyordu.

Çenesinin bir ucuyla içeri tırmandı.

"Kolonya mı sürüyorsun?"

Duke homurdandı ve ıssız köy yolunda ilerlemeye başladık. Tootie Teyze'nin evinin önünden geçerken, alçak ışıktaki daha da harap görünüyordu.

İçimi çektim. "O evle ilgili bir şeyler yapmalıyız. Güvenli değil."

Duke başını salladı. "Bunu biliyorum. Taşınmayacak. Satmayacak. Beckett'la da konuştum ve sanırım işe yarayacak. Bölgeye taşınıyor, eğer Tootie'yi ikna edebilirsek, her yeri düzenleyecek."

"Çiftlik ve operasyonlarla çok meşgul olduğumu biliyorum. Lee'nin programı tamamen berbat durumda ve sezon başladığında ben de batağa saplanacağım. Bu işi yürütebilecek miyiz? Özellikle de babamla?"

"Babam bulunduğu yerde emin ellerde. Lee Katie ile konuştu. Eve dönüyor, dostum."

İçimde bir düğüm oluştu. Katie, Outtatowner'ın dramından uzaklaşmak için Montana'ya kaçmıştı. Yeni bir başlangıç yapmak için. Kimsenin ona *Kedi Balığı Kate* demediği bir yere. Bir türlü kurtulamadığı bu çocukluk lakabına kendi kendime biraz güldüm. Bir yanım, iri yuvarlak gözleri yüzünden ona böyle seslenen kişi olduğum için kötü hissediyordu. Ona takılmamın bu kadar uzun süreceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Onu tekrar görmek güzel olacak."

Duke başıyla onayladı. "Yine de kızmış olabilir." "Declan yüzünden mi?"

"O küçük herif Katie'nin kalbini kırdığından beri ortalıkta görünmüyor ama Beckett onun ağabeyi ve Katie ona kin besliyor."

Başımı salladım ve ana caddeye döndüm. "Öyle, kardeşim. Öyle."

"Beckett iyi bir adam. Evde sağlam bir iş çıkaracak ve fazla para istemeyecek. Sadece bunu aşması gerekecek."

Grudge'a geldiğimizde sessiz bir geceydi. Lee'nin kamyonetinin yanına park ettim ve Duke'la birlikte ön kapıya doğru yürüdüm.

İçeri girdik ve dostça yüzler ve el sallamalarla karşılandık. Duke önce Sullivan tarafına doğru yürüdü ve ben de Lark'ı aramak için odayı taradım.

Duke'un gözlerinin de odanın tamamını taradığını ve kaşlarının daha da çatıldığını gördüm. Sanki bu gece dışarıda birini görmeyi umuyormuş ve o kişi orada olmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ona bunu sorduğumda, sadece "Siktir git," diye cevap verdi.

Sonunda Lark'ı gördüm ve midem ayakkabılarıma kadar indi. O kadar güzeldi ki yüksek bir masada oturmuş, küçük ahşap dans pistinde dans eden insanları izliyordu. Göz göze geldikten sonra kocaman beyaz gülümsemesi genişledi ve ben nefesimi tutmakta zorlandım.

Lee, içkisindeki pipeti döndüren ve büyük, umut dolu gözlerle ona bakan bir kadınla sohbet ediyordu.

Duke masaya doğru yürüdü ve Lark'a başıyla selam verdi. Sonra döndü ve Lee'nin omzuna vurdu. "Hadi gidelim."

Lee yüzünü buruşturdu. "Ne demek 'Gidelim'? Daha yeni geldin."

"Yorgunum. Beni eve bırak."

Lee bana baktı ve ben sadece omuz silktim. Duke burada her ne bulmayı umuyorsa barda değildi ve işi bitmişti.

Sinirlenen Lee, yaptığı konuşmayı bırakıp masaya döndü. Her geçen saniye daha da rahatsız olan Duke'a baktı. "İyi ama bana borçlusun."

Vedalaştık ve Lee yumruğunu Lark'a uzattı. O da yumruğuna vurdu ve gülümsedi. "Çok iyi bir suç ortağısın," dedi Lee.

Gözleri büyüdü ve bana doğru kaydı.

"Ne demek istiyor? Suç ortağı mı?"

Lee kahkahalarla uludu ve doğruca kapıya yöneldi. Lark'a döndüm. "Suç ortağı mı?"

Ellerini kaldırdı. "Hiçbir fikrim yoktu, yemin ederim. İstemsiz bir suçluydum."

Lark o kadar masum ve korkmuş görünüyordu ki güldüm ve bira şişesini kendime doğru çektim. Dudaklarıma götürdüm ve derin bir yudum aldım. "Görünüşe göre bu hikaye için bir biraya ihtiyacım olacak."

Lark ile şehirde dolaşmak zahmetsizdi. Doğaldı. Tıpkı onunla olan diğer her şey gibi, o da ciddiyet ve eğlence getirdi. Onunlayken

Gelecek sezon, Pickle'la taşınmak zorunda kalıp kalmayacağımız ya da Outtatowner'ın dramasının kaçınılmaz olarak hayatımı nasıl mahvedeceği hakkında çok fazla endişelenmek zorunda değildim.

Dans eden insanları izlemekten memnundu ve popüler bir şarkı başladıktan sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. Karşı koyar gibi yaptım ama beni taburemden çektiğinde, müzik eşliğinde hareket ederken onu kollarıma almaktan mutluluk duydum. Gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ama bunun bir dizi yeni dedikoduya yol açması umurumda değildi. Bana kalırsa Lark benimdi, ben de onun.

En azından şimdilik.

Danstan sonra Ana Cadde'de dolaşmak üzere Grudge'dan ayrıldık. Hem turistler hem de kasabalılarla dolup taşıyordu. Kafenin açık verandasını aydınlatan ip ışıkları vardı ve sıcak parıltı Lark'ın teninden yansıyarak onu karşı konulmaz kılıyordu. Onu kolumun altına aldım ve yan yana yürürken ne kadar mükemmel oturduğunun tadını çıkardım.

"Dondurma hakkında ne düşünüyorsun?" Rıhtım boyunca sıralanan dükkânlara doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Lark bana gülümsedi. "Bu konuda kendimi iyi hissediyorum."

Kaldırımdan aşağıya ve marinaya doğru tembel yolumuza devam ettik. Suda sallanan teknelere baktı ve onlara sahip olan insanlar hakkında sorular sordu. Birçoğu hafta sonu ya da sezon için park etmiş turistlere aitti ama ben tanıdıklarımı gösterdim ve Sullivan-King kan davasının hangi tarafında yer aldıklarını anlattım. Yan tarafında yeni boyanmış NOBLE KING FISHING TOURS yazan bir balıkçı teknesinin yanından geçerken dişlerim birbirine çarptı.

Babamın bir zamanlar sahip olduğu balıkçı teknesinin zarif hatlarını tanıdım. Kendinde olduğu ve çiftlikteki işlerin sorunsuz yürüdüğü zamanlarda, başka turizm fırsatlarına da yönelmişti. Tekne ve babamın rehberli balıkçılık turları düzenleme hayali, teşhis konulduğunda pencereden uçup gitmiş ve işler hızla cehenneme dönmüştü. *Babamın teknesinde* King ismini görmek beni çok kızdırmıştı.

Russell King, babası Amos gibi bir iş adamı değildi. O bir çöpçüydü. Ailelerimizin yaşadığı onca şeyden sonra bile, talihsizliklerimizden faydalanacak kadar açgözlüydü. Bu yüzden ondan nefret ederdim.

Kralların orada bile olmadan ruh halimi bozabilmesinden nefret ediyordum. Dikkatimi yeniden yanımdaki muhteşem esmere ve baş başa bir akşam geçireceğimiz için onun da benim kadar heyecanlı olmasını umduğuma odakladım.

Lee'nin onları kızdırmasına istemeden de olsa yardım etmiş olması pastanın üzerindeki krema gibiydi. Her ne kadar çocukça ve pervasızca olsa da, keşke ben de orada olup bu şakanın yapılmasına yardım edebilseydim.

Eski moda krema dükkânı Sweet Sundae'ye girdik ve Lark'a önüne geçmesini işaret ettim. Menüü tararken gözleri zevkle dans ediyordu.

Sıra bize geldiğinde, Lark sunucuya gülümsedi. "Waffle kûlahında vişneli çikolata parçası, lütfen!"

Tezgâhın arkasındaki genç kız bana baktı. "Üzümlü rom. Kûlah şeker lütfen."

Lark yanımda

homurdandı. "Ne?"

"Sen çok yaşlı bir adamsın."

Ona gözlerimi devirdim. "Her neyse. Bu bir klasik."

"Yemin ederim cebinde sert bir şeker varsa onu kaybedeceğim."

Elimi kot pantolonumun ön cebine atarken ona baktım. Elimini onun önünde tuttum ve yavaşça açtım, Penny'nin günün erken saatlerinde tutmamı istediği bir Werther's Original ortaya çıktı.

Kahkahası üzerime çöktü, kaburgalarımın arasına yerleşti ve ben de arkasında durmak için hareket ettim. Kollarım Lark'ın omuzlarına dolandı ve beklerken onu kendime çektim. Tarçın ve narenciye kokusu dondurmamacının yapışkan ve tatlı aromasıyla karışıyordu.

Annem ve babamla dondurma aldığımız ve iskelede yürüdüğümüz mutlu anılar zihnimi doldurdu. Boynuna sokuldum ve şefkatim karşısında mırıldandığını hissettim.

Bu da buna eklenecek bir başka güzel anı olacak.

Genç garson bize dondurmalarımızı uzattı ve ben de ödemeyi yaptım. "Hey, bunları götürelim."

Lark'ı dondurmacıdan çıkarıp sahile doğru götürdüm. Sıcak yaz gecesinin tadını çıkarırken iskelenin yakınında takılan aileler ve çocuklar yanımızdan geçiyordu. Yol sona erdi ve iskeleye adım attık. Sonunda, eski deniz feneri dimdik duruyordu, ışık huzmesi Michigan Gölü'nün karanlık suları üzerinde uzanıyordu.

Deniz fenerinin dibindeki kayalık çıkıntıya yaklaştıkça, bizi rahatsız edecek daha az insan vardı. Sessiz bir köşe buldum ve Lark'a oturmasını işaret ettim. Dondurmamızın tadını çıkararak rahat bir sessizlik içinde oturduk ve ufukta kaybolan dalgaları seyrettik.

Bana doğru eğildi ve külahını uzattı. "Bir ısırık ister misin?"

Dondurma seçiminin benim standartlarıma uygun olup olmadığından emin değilmişim gibi şüpheyle baktım. Lark bana şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. Öne doğru eğildim ve ağzımı külahına doğru indirdim.

Sonra yüzüme vişneli çikolata parçacıkları sıkıştırdı.

Ne boktan bir şey.

Göğsüm gülmekten titremeye başlarken bile iç çektim.

Kendini toparlamaya çalışırken melodik kıkırdaması bulaşıcıydı. Ben sadece ona baktım, çenemden eriyen dondurma damlarken suratımı asmamak için kendimi zor tuttum. "Mmm. Gerçekten çok güzel. Biraz daha alabilir miyim?"

Eğilip dondurmasının üst yarısını agresif bir şekilde ısırduğımda ondan yeni bir kahkaha patladı.

"Hey, bu çok fazla!"

Çenemi silerken derin, içten kahkahalar göğsümde garip bir his uyandırdı. "Alacağın bu."

Külahının bir tarafını yalayarak düzeltmeye çalıştı ama nafile, ben de çenemdeki pisliği peçeteyle sildim.

"Seninkini deneyebilir miyim?" Kaşlarını bana doğru oynattı ve ben de onun ne kadar tatlı olduğunu düşünerek ofladım.

Külahımı kaldırdım ve bir ısırık almak için eğildi. Elimi salladım ve geri çektiğinde, sınırsız kahkahalarım çınladı.

"Şaka yapıyorum. Yapmayacağım." Gözlerimi ona diktim. "Bunu hak etsen bile."

O anda, Lark'ın nefes kesici gülümsemesinin tüm gücü sadece benim içindi. Onu şişelemek, saklamak ve başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir yere koymak istedim.

Başını eğdiğinde elimi sabit tuttum. Gözlerim ağzının nasıl hareket ettiğini takip etti. Dudaklarının kremalı dondurmanın üzerinde nasıl kapandığını. Gözlerini kapatıp ısırığın tadını çıkarırken boğazının uğultusunu.

Kalbim küt küt attı.

Alt dudağına bir parça dondurma yapışmıştı ve ben de dayanamadım.

"Bazılarını kaçırdın." Sesim kısılmış, kalın ve çakıllı bir hal almıştı. Öne doğru eğildim ve başparmağımla damlayı silmek yerine dilimi alt dudağının üzerinde gezdirdim.

Yumuşak nefesi ağzımın üzerinde gezindi. Tekrar içeri girdim, ağzını alırken aramızdaki boşluğu kapattım. Serindi, tatlıydı ve

Lezzetliydi. Lark'la yapmak istediğim tüm ahlaksız şeyleri düşünerek onun içine doğru inledim.

Onu istiyordum, ona ihtiyacım vardı, daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu. Ve *şimdi* ona ihtiyacım vardı.

Ayrıldığımızda deli gibi g ö r ü n d ü ğ ü m d e n emindim ama bakışlarımla onu kısırdım. "Biz gidiyoruz."

OceanofPDF.com

LARK

WYATT ÇİFTLİK EVİNİN ÖN KAPISINI TEKMELEYEREK AÇTI.

Kapı arkamızdan çarparak kapandı. Ağzlarımız çılgınca aç ve arayış içindeydi.

Evin içinde Wyatt beni duvara yaslamıştı, bacaklarım beline dolanmıştı ve elleri saçlarıma dolanmış, öpüşmeyi kontrol ediyordu. İhtiyaç ve tutku ondan yayılıyordu ve ben de son damlasına kadar emmek için aynı derecede istekliydim.

Kurtulmak için ellerimi omuzlarına koydum ve ağzı boynumu yakaladı. "Bekle. Çocuklar."

Wyatt'ın sesi baş döndürücü ve derindi. "Hafta sonu için gitti." Kolları sırtıma dolandı. "Tamamen benimsin."

Arzu içimde akıp gidiyordu. Wyatt'la baş başa bir evde kalma ihtimalinin heyecanıyla ona doğru eğildim, öpücüğünü kabul ettim ve dişlerinin boynumun ince derisine sürtünmesinden zevk aldım. Bu beni çılgına çevirdi.

Wyatt bizi antreden geçirdi ve köşeyi dönerek mutfığa girdi. Beni geriye doğru yatırıp mutfak masasının üzerine bıraktı ve kısa kot şortumu çekip çıkardı. Ellerim tişörtüme gitti.

"Bunu benim için mi giydin?" Elleri açıkta kalan kaburgalarımı düzeltti ve sadece onun için kırtıığım üniversite tişörtüne baktı.

Başımı salladım ve
sırıttım. "Açık
kalsın."

Ellerimi arkamda birleştirerek göğüslerimi havaya kaldırdım ve bacaklarımı beline doladım. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Her dokunuş, her tat için çıldırıyorduk.

Wyatt arkasına yaslandı ve ben de onu tuttuğum yerden kurtardım. Eli kemerine gitti ve yumuşak bir hareketle kemerini çıkardığında içimden boğuk bir zevk çılgılığı yükseldi. Başının arkasına uzandı ve gömleğini olabilecek en seksi, en erkeksi şekilde çıkardı. Amımın kayganlaştığını hissedebiliyordum. Giysilerinin geri kalanını da çıkardı ve önümde çıtırılçılık ve kendinden son derece emin bir şekilde durdu.

Lanet olsun, çok güzel.

Alnındaki yoğun çatıklık beni daha da ateşlendirdi. Tüm o bastırılmış hüsrani ve huysuzluğu üzerime boşaltması için sabırsızlanıyordum. Aletini kavradı ve uzunluğunu okşadı. Sütyenimi çıkarmak için ellerimi tişörtümün içine soktum.

Wyatt'ın aç gözleri kendini pompalamaya devam ederken beni izliyordu. Hevesli bir bekleyişle bakışlarını içime çektim.

"Ne istiyorsun, Lark? Söyle bana. Söylediğin sürece istediğin her şeye sahip olabilirsin."

"Ben istiyorum." Gözlerim onunkilere kaydı ve birden tam olarak ne istediğimi dile getirmekten utandım. "Tekrar çıplak."

Öne doğru adım atarken ukala bir sırtış yayıldı. Bacaklarım kalçalarına dolandı ve onu yakınımda tuttu. Wyatt iç çamaşırımın içinden benimle alay ederken sikini kavradı. "Dediğim gibi, ne istersen bebeğim."

Bana işkence edip alay ederken başım arkaya düştü. Sıkıştım, gerilmek ve doldurulmak istiyordum. Kalın ereksiyonu iç çamaşırımın kenarını buldu.

"Şunları kenara çek."

İçime bir sıcaklık doldu ve bana söyleneni yaptım. Dizlerinin üzerine çöktüğünde küçük bir gıcırta çıkardım.

Bana hınzırca bir sırtış fırlattı. "Önce bu amın tadına bakmadan seni sikeceğimi düşünmedin, değil mi?"

Ağzı ateşimin üzerine kenetlendiğinde inledim. Dilini sadece yalamak ve alay etmek için kullanmakla kalmadı, aynı zamanda tüm lanet yüzünü de kullandı. İçime doğru inledi ve titreşimler sırtımı ürpertti. Kalçalarım kendi isteğiyle eğildi, daha fazlası için yalvardı. Wyatt'ın eli yukarı uzandı ve tişörtümün altından kayarak meme ucumla oynadı, diğeri ise girişimi okşadı.

Bu bir ısı ve zevk saldırısıydı ve dilinin her darbesinde boşalmaya daha da yaklaşıyordum. "Oh Tanrım. Sakın durma."

Kalçalarım ona karşı hareket ediyor ve sürtünüyordu ve -bu adama şükürler olsun- ben yaklaştığımda durmadı, hızını değiştirmede ya da farklı bir şey yapmadı. Emmeye ve yalamaya devam etti ve beni tam olarak kenara daha da yaklaştıracak şekilde kızdırdı.

Ben haykırdıkça ağzı klitorisime yapıştı ve meme ucumu çimdikledi. Ben çözülürken külotumu yana doğru tuttum. Sırılsıklam olmuş ve zevkle mırıldanırken, o onaylayarak inlemeye ve beni yutmaya devam ederken orgazm dalgamı sürdüm.

Orgazmımın yoğunluğuyla masanın üzerine yığıldım.

"Uh-uh." Wyatt ayağa kalktı ve üzerime eğilerek boynuma aç öpücükler kondurdu. Bana baktı, bakışları karanlık ve sinsiydi. "Daha yeni başlıyoruz."

Sert elleri kalçalarımı kavradı, kıçımı masanın en ucuna kadar kaydırды ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırды. "Seni koridordan yatağıma sürüklüyorum, ama bunu amın bu siki sağarken yapıyorum."

Hınzır sözleri meme uçlarımı inanılmaz derecede sertleştirirken ona sarıldım, yüzümü omzuna gömdüm. Bir eliyle kaya gibi sertleşmiş sikini kavradı ve beni üzerine çekti.

Beni doldururken karanlık mutfağı doğru haykırdım.

Ağırlığımı destekleyen Wyatt sözünü tuttu ve beni taşıdı, siki hala derinlere gömülüydü, koridordan yatak odasına kadar. Beni nazikçe yatağına yatırdı, kalçaları pompalanırken gövdesi üzerimde hareket ediyordu.

Kocaman aletin içimde zonkladığını hissedebiliyordum. Kollarımı başımın üzerine uzattım, bana aynı anda hem değer verildiğimi, hem istendiğimi, hem de kullanıldığımı hissettirmesinin tadını çıkarıyordum. Elleri üstümü yukarı itti, göğsümün zıplamasına izin verdi ve kendini tekrar içeri sokmadan önce uzunluğunu benden çekmeye başladı.

Elleri vücudumun her santimini keşfederken tekrar tekrar içime pompaladı. Başparmağı klitorisimi buldu ve bir dizi küfrünün üzerine haykırdım. Ellerim karın kaslarına uzandı ve her sert tepe ve vadiyi keşfettim. Kaslı omuzlarında gerginlik oluştu ve içime doğru sallandı.

Wyatt arkasına yaslandı ve vücutlarımızın birleştiğı yere baktı. "Kukun benimkini alırken çok güzel oluyor."

Uzandı ve elini boynumun arkasına dolayarak beni kaldırırken destekledi. "Şuna bak. Beni ne kadar iyi aldığına bak."

Övgüsü bacaklarımın arasına vızıltılı bir sıcaklık gönderirken zevk sistemimi sular altında bıraktı. Sikiimin içimde kayboluşunu huşu içinde izledim. Derin ve doluydu. Kalçalarının her itişinde beni tekrar tekrar kenara yaklaştırdı. Hızını artırdı ve ben yatağa geri düştüm. Wyatt beni becermeye devam ederken yatağı kavradı. İçime girerken vücudu kıcıma çarpıyordu.

Oradaydım, onunla birlikteydim.

"Siktir, Lark." Onun basit, gırtlaktan gelen haykırışı beni sınırın ötesine zorladı. İç kaslarım onun etrafında sertçe kenetlendi. Kalçalarımı çevirerek daha fazlası için yalvardım.

"Çok iyi hissediyorsun." Wyatt boşalırken hareketsiz kaldı ve ben onu sıkıttığımda daha yüksek sesle inledi. Üzerime yığıldı, siki içimde zonkluyor ve spazm geçiriyordu. Kalçalarımı eğdim.

"Hayır. Dur. Kımıldama. Bu çok iyi."

Yan tarafımı okşayıp omzumu öperken bir kahkahayı bastırdım. Kalbi bana çarpıyordu ve o da benim kadar nefessiz kalmıştı. Uzun dakikalar boyunca birbirimize kilitlenmiş bir şekilde nefesimizi tutarak kaldık.

Güldü ve göğsüm sıkıştı. Bu sesi sevmeye başlamıştım. "Beni öldürmeye çalışıyorsun, kadın."

Yana doğru eğilen Wyatt yuvarlanarak benden kurtuldu ve sırt üstü yattı. Elleri göğsündeydi ve her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu. Kendi orgazmımın verdiği enerjiyle başımı dirseğime yasladım. Penceresinden süzülen bir tutam ay ışığı yatak odasını soluk bir ışıkla yıkıyordu. Döşeme tahtalarını kesiyor ve memnun gülümsemesini görmeye yetecek kadar ışık veriyordu.

Eli kalçamda geziniyor, içimden sızan orgazmının kalıntılarını yakalıyordu. "Çok ateşli." Kalın parmakları amımı okşuyordu. Birlikte yarattığımız karmaşadan utanmıyor, aksine gurur duyuyordu.

Dizlerimi birbirine bastırdım, elini tuttum ve gülümseyerek onu işaret ettim. "Çok pissin."

Bana göz kırptı ve ayağa kalktı. "Bebeğim, hiçbir fikrin yok."

Wyatt elinde sıcak, ıslak bir bezle hemen döndü ve ikimizi de çabucak temizledi. Sıcak bezi vücudumun üzerinde yumuşatırken, tatlı iltifatlar fısıldadı ve hassas cildime öpücükler kondurdu.

Sonra yatağına uzandı ve beni kendine doğru çekerek sarıldı. Sırtımı okşarken kalbinin kaburgalarına çarpışını dinledim.

Wyatt ile sıcaktım. Güvende.

Bacaklarım ağırlaşmıştı ve onun koruyucu sıcaklığına sarıldım. Beni istediğini ve önemsediyini hissettirmek için çok çalışmıştı. İçimde bir korumacılık dalgası kabardı.

Huysuzluğu. Yeni insanlara karşı temkinli ve güvensizdi. Onu tanıdıkça, her şey daha da mantıklı gelmeye başladı.

Kendini korumayı öğrenmişti.

Başımı kaldırıp ona bakarken çenemi ellerimin üzerine koydum. Yüzü sakindi ama gözleri tavana sabitlenmişti.

"Hey."

Bana baktı ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Hey."

Onu öpmek, ona duyduğum sevgi ve minnettarlığın her zerresini ona akıtmak için eğildim. Bizim için.

Wyatt Sullivan'a aşık oluyordum.

Sert.

Bunun ne anlama geldiğini bilmesem ve kelimeleri tam olarak bulamasam da, öpücüğümle ona gösterebilirdim. Yumuşak ve yavaş başladı ama duygusal ve derin bir hal aldı. Sert, hırıltılı bir inilti boğazından içime doğru ilerledi.

O adamın ne kadar tatlı ve mükemmel olduğunu görmek kalbimi sızlattı. Güçlü, dürüst, çabuk sinirlenen ve nazik. Sahadaki performansının kendi değerine eşit olduğuna uzun süre inanmış bir adam. Elinden gelenin yeterli olmadığı defalarca söylenen adam.

Sen fazlasıyla yeterlisin.

Onu öpmeye devam ederken gözlerimi sımsıkı yumdum ve zihnimdeki düşüncüyü tekrar tekrar haykırdım-Sen fazlasıyla yeterlisin.

Sonunda öpüşmeyi kestim ve sertçe yutkundum. Elimle alnındaki dağınık saçları süpürdüm. "Ben buradayım. Senin yanıdayım."

Kontrolden çıkmaya başlayan duygularımı ağzımdan kaçırmamak için elimden geleni yapıyordum. Sorun çıkarabileceğini bildiğiniz ama aniden her şeyi ele geçiren ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı bir sarmaşık gibi.

Wyatt'ın çakıllı sesi karanlık odada yankılandı. "Ben dünyanın en şanslı adamıyım."

Onun övgüsü ve ilgisi karşısında gururlandım.

İçimdeki eleştirmen mutlu bir sessizlik içindeydi ve onun rahatlatıcı sözlerinin bana getirdiği dinginliğin tadını çıkardım.

Kolunun kuytusuna yerleştim ve acele etmek, saklanmak ya da sessiz olmak zorunda kalmadan birbirimizi keşfederek tembel saatler geçirdik. Ellerimiz dolaştı.

Birbirimizi karanlığın içinde bulduk, sevişmek için bir araya geldik ve söylenmemiş sözlerle birbirimize değer verdik.

Sabahın erken saatlerinde Wyatt'ın kollarına ve bacaklarına dolanmış bir halde uyandım. Uykusuzluktan gözlerim yanıyordu, vücudum şişmiş ve ağrıyordu ama yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum. Ağır kolundaki yükün bir kısmını kaldırmak için yer değiştirdiğimde Wyatt neredeyse hiç kıpırdamadı.

Ona gülümsedim. *Soğuktan.*

Loş odanın korumasından yararlanarak mükemmel yüzüne baktım; düz burnu, üst dudağındaki çukur. Bir parmağımı kaşlarının arasında genellikle bir çizginin kırıştığı noktanın üzerinde hafifçe gezdirdim.

Gönderilmemiş geri arama yazımla ilgili düşünceler zihnimde titreşti.

Şimdi nasıl gidebilirim?

Kendime güldüm. Aubergine, *sanki işi alacağımı* varsayarak beni Los Angeles'ta çekim yapmak için Outtatowner'dan ayrılmaya zorlayacakmış gibi *davrandığım için* gurur duyardı. Neyse ki bu konuda endişelenmeme gerek yoktu çünkü henüz video klibi gönderecek cesareti bile toplayamamıştım. İçimdeki ses, casting direktörünün benimle ilgilenip ilgilenmeyeceğine bile bakmayarak aptallık edip etmediğim konusunda savaşa girdi. Gündüz oyuncusu rolü mükemmeldi - üniversitenin ilk yılından ayrılıp birkaç bin dolar ve umut dolu bir saflıktan başka hiçbir şeyim olmadan Los Angeles'a 457 solo mil gittiğimden beri uğruna çalıştığım ve elde etmeye çalıştığım her şey.

Ama bunu düşünmek bile beni huzursuz etti.

Bir yandan, rolü alma şansım çok düşüktü ve o zaman bile her zaman geri çevirebilirdim. Diğer yandan, Wyatt ve ben Outtatowner'da sadece yaz için kalacağımı varsayarak hareket ediyorduk. Uzun vadeli konuşmamıştık. Hem de hiç.

Karnımda endişe kabarcıkları köpürdü.

Etrafım Wyatt'ın kokusuyla çevriliyken ve kıcımlın dokunduğu en pahalı çarşafalara sarılmışken net düşünemiyordum. Kolunu kaldırdım ve sessizce en-suite banyoya doğru yürüdüm.

İşimi bitirdikten sonra ellerimi yıkadım ve soğuk suyla yüzümü sıvazladım.

"Gizlice kaçmak mı?" Wyatt'ın sesi uykudan ağırlaşmıştı. Kapı pervazına yaslandı ve ben de kollarımı ortasına dolamak için öne çıktım.

"Tabii ki hayır." *Artık tamamen yakalanmıştım.*

"Güzel." Başıma bir öpücük kondurdu ve ben de hâlâ onun sıcaklığını taşıyan yatağa geri süründüm.

Bir dakika sonra o da yatağa girdi, arkama uzandı ve sırtımı önüne yasladı.

Karanlıkta nefesi ağırlaşmıştı. "O gittiğinde ortalık sessizleşiyor."

Kendi kendime gülümsedim. Bu kadar huysuz birine göre son derece yufka yürekliydi. "Sana sahip olduğu için çok şanslı."

Wyatt beni biraz daha sıktı. "Sadece endişeleniyorum. Bethany onu pek görmüyor ve gördüğünde de Penny'nin orada uyumaktan korkacağından, gece lambasının olmayacağından ya da dünyanın en iyi çocuğu olduğunu unutacağından endişelenmeye başlıyorum."

Düşüncelerim Wyatt'ın eski sevgilisine döndü. "Hoş biri. Hatta hoş."

"Beth'in anne olma fikrine alışması uzun zaman aldı. Bu bir süreç ama Penny oradayken ona bakıldığını biliyorum. Bununla barışmak benim için uzun zaman aldı."

"İtiraf etmeliyim ki biraz endişelendim." Omuz silktim ve sinirlerimi gizlemeye çalıştım. "Sadece dadı olsam bile."

"Sadece dadı olmadığını çok iyi biliyorsun." Burnunu boynuma soktu. "Bunu söylemeye devam edersen beni kızdıracaksın."

İçim pelteye döndü ve biraz daha düşmeme izin verdiğim için kendimi azarladım.

Kendine gel, Lark.

"Doğru." Çıplak bedeni bedenime bastırırken kıkırdamamı bastırdım. "Kişisel asistan."

Yanıt olarak homurdandı ve kalçalarını içime soktu. "O da değil."

"Bir aktris uyum sağlayamazsa hiçbir şeydir. Neye ihtiyacınız varsa o olabilirim." Kollarının çemberinin içinde döndüm ve kirpiklerimi ona fırlattım.

"Şu anda ihtiyacım olan tek şey sensin."

WYATT

PAZAR GECESİ, DAIRELER ÇİZEREK BOYAYI AŞINDIRMAKLA SONA ERDİ

Bethany Penny'yi bırakmaya üç saat geciktiğinde verandada oturuyordum. Cevapsız mesajlar ve cevapsız telefon görüşmeleri arasında endişeliydim ve iyice sinirlenmiştim.

Lark ve ben bir gece daha yattıktan sonra sabahı uyuyarak geçirmiş, gece boyunca birbirimizi keşfetmiştik. Bedenim yorgundu ama bir şekilde hâlâ onu arzuluyordum. Ayrılıp dairesine gitmeye çalıştı ama onu evimde birlikte duş almanın ve ardından bir çift eşofman ve bir tişört giymenin çok daha iyi bir seçenek olduğuna ikna etmeyi başardım.

Kıyafetlerimin içinde çok güzel görünüyordu ve Lark'a her baktığımda içimde yeni bir korumacılık dalgası oluşuyordu. Yataktan kalktığımızda geç olmuştu ama kahve ve kızarmış yumurtalı sandviç yaptım. O kendininkini ketçaba batırmıştı ki bu iğrençti. Ona bunu söylediğimde sadece güldü ve "Onaylama sözcükleri senin sevgi dilin olmamalı" dedi. Öfkelendim ve ona bunun fiziksel dokunuş olduğunu hatırlattım. İki kez.

Sabahın geç saatleri akşamın erken saatlerine karışırken, Penny'nin geri dönmesi ve önümüzdeki hafta için hazır olması konusunda stresliydim. Ayrıca Michael'ın evinden dönen çocuklar için de endişeliydim. Bunu belli etmemeye çalıştım ama Lark'ın ruh halimi okumak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı ve beni uyarmıştı.

O zaman ben Penny'yi beklerken hem kendisi hem de benim için market alışverişi yapmak üzere yanımdan ayrılmakta ısrar etti. Eşyalarımın ilgilenmek için yardım almak tuhaftı ve bundan gerçekten hoşlanmamıştım, ama tartışırken ve

Lark buzdolabından alışveriş listesini çıkardı ve beni gülümseyerek onun ardından bakakaldı.

Dürüst olmak gerekirse, yapacak bir şeyin eksilmesi büyük bir rahatlamaydı. Çocuklar döndüğünde Lark da dönmüştü ve yiyeceklerin boşaltılmasına yardım ettiler.

O sırada Bethany çoktan geç kalmıştı ve ben de sinirlenmişim. Sonunda telefonlarıma geri dönüp şehirden sadece birkaç dakika uzakta olduğunu haber verdiğinde, Lark evine gitmek için izin istemişti. Rahatlamışım. Kendimi kaybettiğimi görmesine gerek yoktu.

Bethany'nin mavi spor arabası garaj yolundan aşağı yuvarlandı. Durduktan sonra Penny yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arabadan fırladı. "Merhaba baba!"

Bana çarptı ve hissettiğim rahatlama beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertti.

Onu daha sert sıktım. "Selam, Pickle. Seni özledim."

"Çok eğlendim! Tırnaklarımızı yaptırdık, okul kıyafetleri için alışverişe çıktık ve annem bana bir hamster aldı!"

Gözlerim eski sevgilime kaydı.

Uygun bir şekilde utangaç görünüyordu ve ben de öfkeden kuduruyordum.

Penny arka koltuğa gitti ve içinden renkli tüpler çıkan küçük plastik bir kafes çıkardı.

Tanrım.

"Harika değil mi, baba! Ona Cheeto adını verdim."

"Vay canına. Cheeto." Bethany'ye sesimi yükseltme isteğimle savaşıırken sertçe yutkundum. *Aklından ne geçiyordu ki?*

"Neden onu içeri götürmüyorsun?"

Penny kafesi yere bırakmadan önce bana gülümsedi. Bethany'ye koştu ve ortasını sıktı. "Teşekkür ederim anne."

Penny'nin başının üstünden Bethany bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı.

Penny geri dönüp yeni hamsterını eve getirirken ona ince bir gülümseme taklidi yaptım.

"Gerçekten mi, Beth?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Bir hamster mı? Ve geç kaldın. Üç saat geciktin."

Bethany dudaklarını büzdü. "Tüm malzemelerini almak beklediğimden daha uzun sürdü. Sorun değil."

"Hayır. İyi değil. Aramadın. Mesaj atmadın. Sana hatırlatmak zorunda mıyım? . ." Sesim yükseliyordu ve kendimi kontrol altında tutmam

gerekiyordu. Penny'nin annesine ne kadar kızdığımı görmesini ya da duymasını istemiyordum.

Sesimi alçalttım ve bir adım öne çıktım. "Ebeveynlik haklarından vazgeçtin. Bu hafta sonu Penny için her şey demekti ve seni seviyor ve öznlüyor. Bence bu hafta sonu çaba göstermen, tırnaklarını yaptırman ve alışverişe çıkman harika ama onun sevgisini satın alamazsın ve *kesinlikle* beni aramadan üç saat ortadan kaybolamazsın. Ona bir evcil hayvan almanın sorun olmayacağını düşünmene inanamıyorum."

Bethany arabasının kapısını açarken sinirli bir iç geçirdi. "Peki, tamam. O zaman ona hamsteri alamayacağını söyle."

"Ve beni burada kötü adam mı yapacaksın?" Öfke ve hayal kırıklığı içimde birbirine karıştı.

Omuz silktileri ve avuçlarını kaldırarak "*Eh, ayakkabı uyarısa*" der gibi konuştu.

"Mesele lanet olası hamster değil. Bu saygı ve iletişimle ilgili."

Duyulabilir bir iç çekiş ve gözlerinin ağır bir yuvarlanışını aldım.

Lark'ın bana gülümseyip kendi gülümsemesini yuvarladığı zamanlardan ne kadar farklı olduğunu fark ettim. O zamanlar şakacı ve neşeliydi. Bethany'ninki sabırsızlık ve küçümseme ile damlıyordu. Küçümseme.

İkisini karşılaştırmaktan nefret ediyordum ama duygularım tavan yapmıştı. Penny'nin araba yolumuzda duygusal bir çöküş yaşadığını izlemediğini umarak önce apartmana, sonra da omzumun üzerinden baktım.

Omuzlarım çöktü. "Bak, bunu yapmayacağım. Bir dahaki sefere sadece onu eve getirmen gereken zamanda getir."

Ona sırtımı döndüm ve hışım ile eve girdim.

HAFTA İLERLEDİKÇE, Bethany'ye ve hafta sonunun nasıl bittiğine dair hayal kırıklığım azalmaya başladı. Hafta boyunca, Lark ve ben çalıntı anlar bulduk. Her gizli, ateşli bakışı ve yanından geçerken elimin tersini onunkine sürtmek gibi küçük şeyleri arzuladım.

Evin bu kadar boş hissettirmemesi güzeldi ama bundan daha fazlası vardı. Lark'ın evimi güneş ışığı, neşe ve kahkahalarla doldurduğunu görmezden gelmek imkansız hale gelmişti.

Her akşam ayrılmamız beni kızdırsa da, ön verandada birbirimize veda ettiğimiz uzun anlar kendimi yeniden genç bir kız gibi hissetmemi sağladı. Eğer Lark bir yazdan daha uzun süre kalsaydı.

Penny'yi oturtup Lark'a karşı büyüyen hislerimi ona anlatırdım. Ama onun gitme planları varken, Penny'nin küçük kalbini kırmak için ona bağlanmayı kendime yediremedim.

Lark'ın gidişini izlemek onun için yeterince zor olacaktı.

Benim için de cehennem olacağını zaten biliyordum.

O günkü işimi bitirdikten sonra Duke'tan gelen cevapsız çağrıya geri döndüm.

Telefonu açmadan önce sadece bir kez çaldı. "Meşgul müsün?" Sesi aceleci ve sertti.

Saate bir göz attım. Markete uğrayıp Lark için biraz çiçek ve belki Penny için de bir şeyler almayı umuyordum ama beklemek zorunda kalacaktım. "Hayır. Ne oldu?"

"Zor bir gün. Benimle babamın evinde buluş."

Telefonu kapattım ve doğruca Haven Pines'a gittim. Otoparkta oturup içeri girmek için cesaretimi topladım. Aile olarak babama bakacak kadar kendimizi toparlayamadığımızdan ve onun bir huzurevinde yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Duke kendini çiftlik ve operasyon işlerine verdi. Lee pervasız ve vahşiydi.

Katie, adını hiç duymadığım bir kasabada üniversite bursu bulmuştu.

Ve sonra ben vardım. Futbol benim yeni bir hayat için biletimdi ve tereddüt etmeden kabul etmiştim.

Ancak şimdi hem maddi olarak güvende olup hem de şehirde *yaşarken* her şeyi kardeşlerime bırakmak adil görünmüyordu.

Tekrar iç çektim. *En başta bu yüzden ayrılmıştım.*

Antiseptik kokusundan daha da nefret ediyordum ve otomatik kapılar açılır açılmaz bu koku yüzüme çarptı. Resepsiyondaki görevli gülümseyerek başını kaldırdı ve beni tanıdığında gülümsemesi daha da genişledi.

"GB! Seni gördüğüme sevindim."

Başımı salladım. *Lanet olası aptal lakap.* "Duke aradı. Babamla ilgili bir sorun olduğunu söyledi."

Yüzü düştü. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Hafıza bakım bölümü şu koridorun sonunda. Çift kapıdan içeri girebilirsiniz. İstasyondaki hemşire sizi içeri alacak." Başımı salladım ve tekrar gülümsedi ama gözlerine ulaşmadı. "Red'e en iyi dileklerimi ilet."

Hafıza bakımı koğuşuna doğru ilerledim ve Duke'la hemşire odasının önünde buluştum.

Hemşire ona durumu özetleyince başıyla selam verdi.
Ben yukarı çıkarken bana döndü.

"Sanırım çok kötü bir gün geçirdim. Yeni bir hemşireyle uğraşmaya başladı - ona bağıyor ve genel olarak bir pislik gibi davranıyordu. Görünüşe göre adam babamın kahvaltısını doğru düzgün yapmamış ve her şey cehenneme dönmüş."

"Hemşire iyi mi?"

"Sarsıldım sanırım ama onun dışında iyiyim. Öğleden sonra da pek iyi değildi. Odasını dağıtmış, bu yüzden beni aradılar."

Hastaları tesiste güvende tutan ve dolaşmalarını engelleyen kilitli çift kapıyı işaret ettim. "Önden buyurun."

Daha odasına varmadan bağırışları duyabiliyorduk. İri yarı bir erkek hemşire elleri havada geri çekilirken iki güvenlik görevlisi kapının önünde duruyordu. Babamın bağırışları bir dizi hakaret ve küfürden oluşuyordu. Ne yapacağımı bilemediğim için Duke'a baktım, onun da beti benzi atmıştı.

Kargaşaya yaklaştığımızda, küçük King kızı-AJ ya da TJ, öyle bir şeydi- hemşire üniforması içinde, gözlerinde nazik ama kararlı bir bakışla yürüdü.

Duke önümüzü kesince durdu. "İzin verir misiniz?"

Sadece baktı, çenesindeki kaslar çalışıyordu, ben de konuştum. "Evet. Teşekkür ederim. Buraya yeni geldik, bu yüzden neler olup bittiğini gerçekten bilmiyoruz."

Sesi sakın ve yatıştırıcıydı. "Her şey yoluna girecek. Bana birkaç dakika ver."

Erkek hemşireyi ve güvenlik görevlilerini dostça bir gülümsemeye geçip gitti.

"Onu tanıyor musun?"

Duke biraz daha dik durdu ve bir omzunu kaldırarak reddetti. "Burada çalışıyor, değil mi?"

"Ama o bir Kral, değil mi?" Bir kez başını salladı. "MJ."

Kaşlarımı çattım ve dinlemek için kendimi zorladım. Babamın odasında da tartışma vardı ama babam çoktan sessizleşmişti. Konuşmanın sadece bir kısmını duyabiliyordum ama MJ sakın bir tonda konuşarak babama güven veriyordu ve ikisi de gülünce biraz rahatlardım.

Koridora geri dönmesi beş dakika bile sürmedi.

"Selam." Bana hitap etti ve Duke'un kollarını kavuştururken sergilediği düşünceli tavrı görmezden geliyor gibiydi. "Sanırım şu anda iyi. Dinleniyor. Ben de

Seni buraya kadar çağırdıkları için üzgünüm. Vardiyaya yeni girdim."

Belli ki bu, MJ'in babamı uçurumun kenarından geri çekmek zorunda kaldığı ilk sefer değildi. "Bu sık sık olur mu?"

Aramızda gergin bir şekilde baktı. "Umm ... bazen? Bugün kırılan birkaç kişisel eşya var. Bu alışılmadık bir durum ama onun için tamir etmek için elimizden geleni yapacağız."

"Teşekkür ederim." Duke'un sesi gergindi.

"Elbette." MJ tekrar gülümsedi ve erkek hemşire ile üniformalı muhafızların ardından yanımızdan ayrıldı.

İçimi çektim ve sırtımı duvara yaslayarak yere çöktüm. Duke bana katıldı ve bacaklarımız boş koridora doğru uzandı.

Ne lanet bir gün.

Dikkatimi tekrar, kenetlenmiş ellerine bakan ağabeyime çektim. "Sevgi dilleri hakkında ne biliyorsun?"

Duke'un ağzı büküldü ve başını bana doğru eğdi. İfadesi, "*Lanet olsun!*" diye bağıırıyordu.

"Unut gitsin. Sadece okuduğum bir şeydi." Derin bir nefes aldım. "Burada doğru şeyi mi yapıyoruz?" Ona mı yoksa kendime mi sorduğumdan emin değildim ama sorunun havada asılı kalmasına izin verdim.

Duke yenilmiş bir halde içini çekti. "Bilmiyorum.

Sanırım öyle." "İşlerin bu kadar kötüye gittiğini fark etmemiştim."

Duke'un iş botları temiz halıya karşı yıpranmış görünüyordu ve omuzları çökmüştü. "Evet."

Sessizce oturduk, ikimiz de babamın anılarında kaybolmuştuk. Onun her zaman nasıl hayattan daha büyük olduğunu düşündüm. Annem öldüğünde, dört çocuğunu tek başına büyütüyor ve çiftliği ayakta tutmak için elinden geleni yapıyordu. Sert biriydi ve hepimizden mükemmellik talep ederdi. Tootie bir anne gibi davranmaya başlamıştı, özellikle de çok küçük olduğu için muhtemelen annem hakkında pek bir şey hatırlamayan Katie'ye.

"Gittiğim için özür dilerim." Sözcükler, ben onları yeniden düşünmeden ağzımdan çıkmıştı. Duke başını salladı. "Üzülme.

Hayatını yaşamayı hak ettin." "Ve sen yapmadın mı?"

"Ah, hadi ama." Duke nadiren de olsa ortamı yumuşatmak için omzuma vurdu. "Herkes küçük kardeşimin televizyonda gördükleri o başarılı oyun kurucu olduğunu söylemeliyim."

Yaptığı şakanın gerçekte ne olduğunu anladım - hayatının nasıl gittiğine ilişkin sorumu geçiştirmek için.

"İçeri girip onu görelim mi?"

Duke'un dudakları sert bir çizgi halinde düzleşti ve başını salladı.
"Bugün bizi tanımayacak."

Ertesi gün futbol sahasına çıktığımda asık suratım beni rahatsız ediyordu. Özel takım oyuncularımızın uzun top kapma becerilerini geliştirmeleri için isteğe bağlı bir antrenman ve uygulamaydı ve sadece üç çocuğun gelme zahmetine katlanması beni kızdırdı.

Onları sıkı çalıştırdım. Hata yaptıklarında, tekrar koşular. Düşüncelerim babama geri döndüğünde, koşular. Ne zaman Lark'ın arabasına binip Outtatown'dan temelli ayrılacağı aklıma gelse, koşular.

"O çocukların canına okuyacaksın." Ricky'nin sesindeki uyarı ve hayal kırıklığı açıktı.

Dişlerimi birbirine geçirdim. Koçumun haklı olduğunu biliyordum.

Koşunun bittiğini belirtmek için düdüğümü iki kez çaldım ve oyuncular rahatlayarak inlediler ve ayaklarını sürükleyerek sahanın ortasına geri döndüler.

"Canlı görün. Hızlı ayaklar! Hızlı ayaklar!" Onlara havladım.

Tanrım, tıpkı onun gibi konuşuyorum.

Oyun videolarını saatlerce tekrarladığım ve babam berbat ettiğim her şeyi işaret ederken sessizce oturduğum anılar aklıma geldi. Daha hızlı koşmalıyım. Daha sert atmalıyım. Bir pas beş yardaysa, yedi olmalıydı. Gol atmak iyiydi ama baştan savma olursa olmazdı.

O zamanlar bu yüzden ondan nefret etmişim. Bu nefret, üniversitede, sadece doğal yeteneklerimle değil, takımdaki diğer tüm oyuncuları geride bırakma, atma ve onlardan daha iyi çalışma isteğimle zirveye çıkabileceğimi fark ettiğimde minnettarlığa dönüştü.

Oyuncularımın yenilmiş yüzlerine baktım. Böyle bir koç olmak istemediğim için babamdan yıllardır duymak istediğim tek sözleri söyledim.

"Bugün çok çalıştınız. Pes etmediniz. Her biriniz elinizden gelenin en iyisini yaptınız ve elinizden gelenin en iyisinin yeterince iyi olduğunu bilmenizi istiyorum. Sizinle gerçekten gurur duyuyorum."

Outtatowner'a dönerken LARK DÜŞÜNCELERİ beni tüketti. Duygularım benden uzaklaşıyordu. Memleketime dönmekle, Penny'yi tanıyan ve seven bir aileye sahip olmakla, Lark ve kızım arasındaki ilişkinin ne kadar kolay ve doğal olduğuylla ilgili bir şeyler.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

S a v u n m a s ı z l ı ğ ı n sadece başarısızlığa yol açtığını uzun zaman önce öğrenmişim - geldiğini görmediğiniz bir darbe.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Telefonum çaldığında ve kız kardeşimin adı ekranda belirdiğinde gülümsedim ve arabamın Bluetooth'una bağladım. "Yayın Balığı Kate!"

"Tanrım, Wyatt. Gerçekten mi?"

Küçük kız kardeşimi kızdırmak çok kolaydı. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Duke bana babamdan bahsetti ve Lee de durmadan Tootie Teyze'nin evinden bahsediyor."

Bitirmesi için ona alan tanıyarak durakladım, sonunda geri dönme konusunda bir karar verdiğini umuyordum.

"Bir süre Highfield House'da mı kalacaksın?"

Gülümsedim. Katie eve geliyordu. "Planım bu."

Aslında yazdan sonrası için bir planım yoktu ama Penny'yle eski çiftlik evinde kaldığımız süre uzadıkça burası bana daha çok evim gibi gelmeye başlamıştı. Eğer Outtatowner gerçekten evim olursa, dairemi kiraya vermem, eşyalarımı depodan çıkarmam, Penny'yi ilkokula nasıl kaydettireceğimi bulmam gerekecekti.

Görevlerin beni bunaltması gerekirdi ama bunun yerine vücudum heyecanla uğuldadı.

"Henüz kesin bir plan yapmadım ama Penny ve ben bir süre burada kalacağız," dedim ve kararı yüksek sesle verdim. Gülümsedim ve Pickle'a bu haberi vermek için sabırsızlanıyordum.

Kate diğer uçtan ofladı, rahatsızlığı hoparlörden yüksek sesle ve net bir şekilde geliyordu. "Harika."

"Ne oldu?"

"Beni yanlış anlama, eve dönmen harika bir şey ve seni görmek için sabırsızlanıyorum. Sadece Highfield House'da kalmayı umuyordum." Tekrar nefes verdi. "Sanırım bir ezik gibi Tootie Teyze'de kalacağım."

"Sen kaybeden değilsin. Yardım ederek hepimize iyilik yapıyorsun. Senden başka kimseyi dinlemediğini biliyorsun."

Bu küçük kız kardeşimi güldürdü. "O da beni dinlemiyor. Sadece işleri halletmek ve kendi fikri olduğunu düşünmesine yardımcı olmak gibi bir yöntemim var."

"Aynen öyle."

Katie nefes nefese kaldı. "Eğer ev Lee'nin söylediği kadar kötüyse, kış gelmeden önce bazı işlerin yapılmasını istiyorsak müteahhitleri aramaya ve onları sıraya sokmaya başlamam gerekiyor."

Sanırım Lee ona işi Beckett Miller'a yaptırma planından bahsetmemişti.

İşe alınanın eski erkek arkadaşının ağabeyi olduğunu anladığında Kate'in ne kadar sinirleneceğini hepimiz konuşmuştuk. Ona bu haberi veren ben olmayacaktım.

"Peki ne zaman gidiyorsun?"

"Yakında. Arkadaşlarım bana bir veda partisi düzenliyor. Sanırım tüm kasaba gelecek." Onun mahcup kahkahası beni gülümsetti. Küçük kız kardeşim her zaman popüler olmuştu, ama bunun kendisini etkilemesine asla izin vermeyen bir kızdı.

"Outtatown'er'dan daha *küçük* bir yer bulduğunuza inanmak zor."

"Tipp'in tam da ihtiyacım olan şey olduğu ortaya çıktı, özellikle de *adını asla vermeyeceğim kişiyle olanlardan* sonra, ama sanırım eve dönmeye hazırım."

Araba yolumdan aşağı dönüp çiftlik evine bakarken nefes verdim. Kalbim kaburgalarımın arkasında sıkıştı.

Aynısından.

LARK

WYATT'IN ARABASINDA OTURUP ÇİFTLİK EVİNE BAKMASINI İZLEDİM.

evinin mutfak penceresi. Tootie, Penny'yi bir öğleden sonrası için çalmış, Outtatowner hayvan kurtarma merkezindeki hayvanlara kitap okumuştı. Tek başıma geçirdiğim öğleden sonramı artık sadece uyumak için kullandığım daireyi temizleyerek ve çiftlik evini toparlayarak geçirdim. Üniversite çağındaki üç çocuğun bir ya da iki günde bu kadar çok bulaşık ve çorap yıkaması inanılmazdı.

Wyatt hâlâ gelmeyince buzdolabından iki bira aldım ve verandaya çıktım. Paravan kapıdan gelen hareket gözüne çarptı ve arabadan indi.

Parmak uçlarımdan bir şişe sarkıttım ve havaya kaldırdım. "Bir tane kullanabilirsin gibi görünüyor."

Dudaklarında şakacı bir gülümseme, ama tam olarak gözlerine ulaşmayan bir gülümseme. "Seni kullanabilirim."

Wyatt'ın kolları belime dolandı ve burnunu boynuma gömdü. Göğsümde büyük, baş döndürücü duygular kabardı ve onları sakinleştirmek için elimden geleni yaptım.

"Dikkatli ol." Güldüm. "Bir kız böyle bir selamlaşmaya alışabilir."

Wyatt geri çekildi, kaşları çatılmıştı.

Kahretsin.

Geçen her gün yazın sonuyla flört ediyorduk ve şimdiye kadar bunun benim için ne anlama geldiği hakkında konuşmamaya dikkat etmiştik.

Bizim için.

Parlak bir gülümseme taklidi yaptım ve şişeyi dudaklarıma götürdüm. Boğazımdaki düğümü yuttum ve Wyatt'a birasını uzattım. "Benimle otur."

Ben en üst basamağa çöktüm, o da karşıma oturdu. Wyatt'ın uzun, kalın bacakları önünde uzanıyordu. Onu kucaklamak ve alnına kalıcı olarak kazınmış gibi görünen endişe çizgilerini düzeltmek istedim.

Bu gece büyük, büyüyen duygular ya da ona nasıl aşık olduğumla ilgili konuşmalar için uygun bir gece değildi. Uzun bir gün geçirmişti ve ruh halini düzeltecek birine ihtiyacı vardı.

Biraz güneş ışığı.

"İyi haber mi, kötü haber mi?"

Wyatt bana dikkatle baktı. Çenesi bir kez çalıştı ve birasından bir yudum aldı. "Bana kötü haberi de verebilirsin."

"Penny evde değil. Akşam yemeğine kadar Tootie ile randevusu var."

Eli kalçamı bulduğunda yüzünde yavaş bir sırıtma başladı. "Bu korkunç bir haber."

Ben de ona gülümsedim ve biraz daha yaklaştım. "Peki o zaman iyi haber ne?"

"İyi haber, Cheeto artık kayıp değil."

Neredeyse birasının içinde boğuluyordu. "*Artık kayıp değil mi?*"

Omzumu kaldırdım ve gülmemek için elimden geleni yaptım. "Bugün kafesinden çıkmış ve sabahı küçük bir macerayla geçirmiş *olabilir*. Neyse ki Penny'nin ezilmiş Cheetos fikri -atıştırmalık, hamster değil- gerçekten işe yaradı. Büyük bir hayranı olduğu ortaya çıktı."

Wyatt bir eliyle gözlerini ovuşturdu. "Sanırım iyi haber-kötü haber anlayışınız üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Güldüğünde omuzlarındaki gerginlik azalırdı. Uzun bir günün ardından ona biraz mizah getirebilen kişi olmak hoşuma gidiyordu. Geniş avuç içi bacağımı aşağı yukarı ovuşturdu ve karnımın alt kısmında sıcaklık birikti.

"Penny dışarıda eğleniyor. Ya çocuklar?"

Heyecan içimde dans ediyordu. Gözlerindeki o ilkel bakışı biliyordum. "Michael ve Joey çalışıyorlar. Kevin onlarla buluşmadan önce kütüphanede en az bir saat ders çalışacağına söz verdi."

"Yani diyorsun ki ..." Wyatt kalçamdaki kemer halkasını kavradı ve beni kucağına çekti. "Seninle istediğimi yapabilecek miyim?"

Nefes nefese kalmıştım ve onun kucağına atılmaktan hoşlanıyordum. Gözlerimi dudaklarına diktim. "Aklında ne vardı?"

Parmakları jean şortumun üstündeki teni gıdıklayarak kalçamın üzerinden geçirdi ve aşağı inerek kıcımlı sıklı. "Nazık olmak istemiyorum."

Üzerime salmasını umduğum, zorlukla kontrol altına alınmış bir sertlik vardı. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum ama uzun bir günün ardından beni serbest bırakmasını isterse, bunu seve seve yapardım.

"Bu harika, çünkü ben de senin nazık olmanı istemiyorum."

"Bu çok iyi." Wyatt bacaklarımı kalçalarının etrafına doladı, böylece ona biniyordum, göğüslerim ona yaslanmıştı. "Çok iyi çünkü ben bu amcığı doldururken göğüslerinin zıplamasını izlemek istiyorum."

Birbirimizin kıyafetlerini yırtarken ve Wyatt sözünü yerine getirirken tüm vücudum titredi.

"Penny'ye bizden bahsetmek istiyorum." Wyatt saçımın bir tutamını dikkatlice alnıma doğru itti ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. Remington County'nin tüm nüfusu ön verandadan onun adını haykırdığımı duyduktan sonra eğlencemize içeride devam etmiştik. Şimdi yatağının üstünde kollarının arasına sıkışmış olan Wyatt, derimin altında küçük enerji kıvılcımları çaktıran bir şefkatle bana bakıyordu.

"Biz derken... özel arkadaşlar mı?"

Wyatt güldü. "Buna ne isim vereceğın umurumda değil. Sadece seninle aynı odada olmaktan ve sana dokunamıyormuşum gibi hissetmekten hoşlanmıyorum."

"Oh." Sinirlerim tepeme çıkmaya başlamıştı. Bunlar her şeyi gerçek kılan türden konuşmalardı. Kararlı. *Tehlikeli*.

"Bu iyi mi?" Parmakları sırtımda çizdikleri tembel dairelere ara verdi.

"Evet, hayır. Tabii ki. Ben de sırlardan hoşlanmıyorum. Sadece, bilirsin, kafasının karışmasını istemiyorum, hepsi bu."

"Kafan mı karıştı?"

"Peki, *ben dadı mıyım? Kişisel asistan mıyım? Seks arkadaşı mıyım?* Böyle ifade edeceğinden değil. Ben sadece . . . Bilmiyorum. Ne var biliyor musun? O senin çocuğın. En iyisini sen bilirsin!" Sözlerime katmaya çalıştığım sahte neşenin içi boştu.

Wyatt bunu hemen anladı. "Ona çıktığımızı söyleyecektim, böylece elini tuttuğumda ya da seni öptüğümde sürpriz olmayacaktı."

"Evet. Harika. Bu daha iyi." Utanç yanaklarımı lekeledi. Wyatt çok tatlı davranıyordu ve ben bunu garip ve rahatsız bir hale getirmiştım.

Duvardaki saate baktım ve çıkış stratejimi buldum. "Oh kahretsin. Ne var biliyor musun? Bu akşam Bluebirds'e gideceğim ve kitap kulübüne götürecek bir şey bile hazırlamadım. Gitmeliyim."

Kendimi Wyatt'tan kurtardım ve giysilerimi kollarımda topladım. Gömleğimi çekmeden önce iç çamaşırlarımı ve kot şortumu giydim. İki hızlı adımda, o daha yataktan kalkamadan dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. Neredeyse koşarak evinden geçip daireme çıkıyordum.

Aferin, Lark. Bu olağanüstü bir şekilde halledildi.

Hayal kırıklığı içinde inledim ve mutfağımın penceresinden çiftlik evine baktım. Wyatt'ın çıktığımızı söylediğini düşünürken kalbim küt küt atıyordu.

Çıkıyor muyduk? Ne zaman oldu bu?

Umursamadan şehirden şehre taşınan biri olarak, biriyle *çıkma* fikri -söz verme, vaatlerde bulunma, beklentiler- büyük geliyordu. Gerçektir.

Bunu istiyordum, özellikle de Wyatt'la, ama bu tür bir aşkın başkaları için olduğunu da biliyordum. Rönesans festivallerinde lanetlenmeyen şanslı kızlar. Yaşadığım üzücü ve tatmin etmeyen ilişkiler dizisi, bunun asla uzun sürmediğini kanıtladı.

Cebimdeki telefonum çaldı. Wyatt'tan gelen mesajı görünce rahatlayarak güldüm.

WYATT

Zarif çıkışınızı kişisel algılamamak için gerçekten çok uğraşacağım.

Çıktığımızı söylediğin ve benim hemen kaçtığım zamanı mı kastediyorsun? Kesinlikle alakası yok.

WYATT

Çok rahatladım. Kitap kulübünde iyi eğlenceler.

Teşekkürler.

WYATT

Oh, ve eğer Olumlama Sözleri iseniz - hayatlarımızı daha iyi hale getiriyorsunuz. Seni önemsiyorum.

Panik içinde kapıdan çıkmadan önce bunu yüzüne söylemek güzel olurdu.

Kalbim küt küt atıyordu ve nefes alamıyordum.

Wyatt sevgi dilleri hakkında benim ramblings dinlemişti? Vay anasını.

Ben de seni önemsiyorum. Bir dahaki sefere kaçmamaya çalışacağım.

WYATT

Yaparsan sorun değil. Seni takip edeceğim.

Baykuşlar bu gece nadir görülen bir formdaydı. Bluebird Books'a girer girmez cıvıltılar kesildi ve bir baykuş gözü denizi bana baktı. Limonlu yaban mersinli çöreğimin kalıntılarının hâlâ yüzüme yapışıp yapışmadığını merak ederek ağzımı sildim.

Bug öfkeli görünüyordu ve Tootie'ye döndüğünde konuşma yeniden başladı. Aceleyle içeri girdim ve elime aldığım şarap şişesini masaya koydum. Cebimdeki telefonum çaldı ama Cass'i görünce duymazdan geldim.

Cass selamlamak için elini kaldırdı, ben de hemen onun yanına koştum. "Neler oluyor? Neden herkes bu kadar kızgın?"

Cass kolumu tuttu ve sesini alçalttı. "Bela." "Ne tür bir sorun? Herkes iyi mi?"

Cass başını salladı. "Sand Dollar'da bazı çocuklar kavgaya karışmış. Sahilde kavga ettikleri için tutuklandılar. Kings ve Sullivans. *Yine.*"

Endişe midemde dönüp duruyordu. "Sand Dollar'daki bazı çocuklar da ne demek? Hangi çocuklar?"

Cass sadece omuz silkti ve ben de ayağa kalktım. "Affedersin, Tootie? Neler oluyor?"

Bug ve diğer birkaç bayanla yaptığı gergin tartışmadan döndü.

"Bu iş kontrolden çıkmaya başladı." Bayan Fritz başını salladı. "Güvenli olmayan bir kasaba haline gelirse insanlar Outtatowner'a gelmeyi bırakacak. İnsanların sahilde *kavga ettiği*, ailelerin kasabamızın tadını çıkarmaya çalıştığı bir yer!"

Tootie öne çıktı ve omuzlarımı kavradı. "Sahilde bir sorun vardı. Wyatt'ın adamlarından biri olabilir ama emin değilim."

Olamaz.

Dehşet midemde birikti ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Onu aramalıyım; çocuklardan birinin başı derde girmişse onu uyarmalıyım.

Telefonumu cebimden çıkardıktan sonra Joey'den gelen bir sürü cevapsız mesaj gördüm.

Kahretsin.

JOEY

Yardıma

ihtiyacımız var.

Koç'a söyleme.

Kev ve Mike tutuklandı. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu iyi değildi. *Çifte bok.*

Çantamı aldım ve doğruca kapıya yöneldim. "Gitmem gerek," diye seslendim kimseye belli etmeden.

Oraya vardığımda önce sağa sonra sola baktım. Polis karakolunun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yolun karşısında Bootsy'yi gördüm ve ona seslendim.

Nefes nefese koştum.

"Yangın mı var?" Endişeli görünüyordu ve gözleri etrafta geziniyordu.

"Hayır, üzgünüm. Ama acil bir durum var. Polis karakolu nerede?"

Bootsy yıpranmış parmağını kaldırıp yan sokağı işaret etti.

"Şu tarafa git. Dışarıda tartışan bir sürü kral gördüm. Sen bir Sullivan olduğun için dikkatli ol."

Sözlerinin tam olarak içime işlemesine izin vermeden koşmaya başladım.

"Sana borçluyum!"

Yarın öğle yemeği benden. Sen sadece yeri seç!"

Arkama bakmadan kaldırımdan hızla indim ve birkaç blok ötedeki polis karakoluna doğru ilerledim. Giriş kapısının önünde küçük bir kalabalık toplanmıştı bile. Sylvie'yi ve King'in adamlarından birkaçını tanıdım ama Sullivan'ları tanıımıyordum.

Sylvie bana kısa ve hüzünlü bir gülümseme sundu ama krallardan oluşan bir duvarın arkasına saklanmıştı. Suçlayıcı gözleri üzerimde gezindiğinde doğruldum ve nefesimi sakınleştirdim. Eğer Sullivan'ları temsil etmem gerekiyorsa, bunu başım dik bir şekilde yapmalıyım. Aralarından geçerek istasyonun kapısını açtım ve

Joey'i hemen kahverengi deri bir sandalyede otururken gördü, omuzları çökmüştü ve bir bacağı aşağı yukarı sallanıyordu.

Kapıdaki zil dikkatini çektiikten sonra bana baktı ve ayağa fırladı. "Lark."

Ona doğru koştum ve onu garip bir şekilde kucakladım. "Çok özür dilerim. Mesajlarını yeni aldım. Ne oldu?"

Joey başını salladı. "Çalışıyorduk. Her şey yolundaydı. Sonra Kevin'in sahilde bir adamı ittiğini gördük ve kavga etmeye başladılar. Michael araya girdi. Oraya atlayabilirdim ama yüzüme darbe alamazdım."

Başımı salladım ve Joey ile onun değerli yüzü için endişelenemedim.

Tezgâha doğru ilerledim. "Affedersiniz? Kevin Williams ve Michael Thompson hakkında biriyle konuşabilir miyim?"

Yaşlı resepsiyonist başını salladı.

"Akrabanız mı?" "Um ... benim gözetimimdeler."

Dudaklarını büzdü ve kalbim sıkıştı. Hem Kevin hem de Michael yetişkin insanlardı. Kimsenin benimle konuşacağından emin değildim, özellikle de Krallarla ciddi bir sorun yaşadıkları düşünüldüğünde.

"Dışarıya bir memur göndereceğim."

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, uzun siyah saçlı ve kendini beğenmiş bir gülümsemeye sahip bir kadın polis memuru beni ofisine geri çağırdı.

"Burada kal." Sandalyeyi işaret ettim ve Joey sandalyeye oturdu. Memuru takip edip ofisine girdiğimde, gözlerim isim levhasını taradı.

Amy King.

Saçmalık.

Sert gözleri endişeli gözlerimi tuttu. "Merhaba, ben Lark Butler. Michael ve Kevin Wyatt Sullivan'ın yanında kalıyorlar ve ben de onun kişisel asistanıyım. Çocuklar bir bakıma bana emanet. Ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Onların yetişkin olduklarının farkındasınız, değil mi?"

Sertçe yutkundum ve durumu hafifletmeye çalıştım. "Yani, eğer on dokuz ya da yirmi yaşındaki herhangi bir çocuğa *yetişkin* diyebiliyorsanız, o zaman tabii ki ..." Güldüm.

Memur Amy King beni eğlenceli bulmadı. Bakışlarındaki buz kemiklerimi dondururken sadece bir kaşını kaldırdı.

Boğazımı temizledim. "Onlar iyi mi?"

"Bayan Butler, bu çocuklar kamu mülkünde fiziksel bir kavgaya karıştılar. Michael Thompson'ın saldırdığını bildiren birkaç tanığım var-"

"Saldırıya mı uğradın?"

Sesinden sabırsızlık damlıyordu. "Evet. Saldırı. Onlara karşı yöneltilen suçlama bu."

"Ücret mi? Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Özür dilerim." Hızla kontrolden çıkan durumu anlamaya çalışırken avuçlarımı masasının üzerinde düzelttim "Neler oluyor?"

"Gözetiminizdeki çocuklar mı? Bir adama saldırdılar. Burnunu kırdılar ve halka açık bir plajda çok korkutucu bir sahneye neden oldular."

Nefeslerim çaresiz küçük pantolonlardı.

Bu çok kötü. Gerçekten çok kötü. "Ne yapabilirim ki?"

Memur King elindeki dosyayı bıraktı ve dosya masasının üzerine düştü. "Yüzü parçalanmış adam Lucian King'i suç duyurusunda bulunmamaya ikna edemezseniz? Hiçbir şey."

Sandalyeden kalktım. "Teşekkür ederim."

Doğruca Joey'e gittim. Kolunu nazikçe tuttum ve sesimi alçalttım. "Biri bunu öğrenirse ne olacağını söyle bana."

Etrafına bakındı. "Bizim bir davranış kuralımız var. Bu büyük bir şey. Takımdan uzaklaştırılabilirler. Süresiz olarak."

Başparmağımın derisi için endişelendim. "Ben de öyle düşünmüştüm." Elimle sabırsızca işaret ettim. "Bana en kötü senaryoyu anlat."

"Kevin notlarını yükseltirse NFL seçmelerinde ilk turda seçilebilecek bir konumda. Böyle bir tutuklama tüm hayatını mahvedebilir. Mike için futbol her şey demek. Henüz bir B planı yok. Bu gerçekten çok kötü. Koç'a söylemek zorunda mıyız?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Tısladım. "Bu kasabada mı? *Herkes zaten biliyor!*" Sakinleştirici bir nefes aldım. "Sorun yok. Her şey yolunda. Bununla ben ilgileneceğim."

Dışlerimi birbirine kenetledim ve başımı sallayarak Joey'i geride bırakıp doğruca dışarıya, Kralların kalabalığına doğru ilerledim. Royal'i gördüğümde cesaretimi topladım ve doğrudan onu işaret ettim. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Yüzünde ukala bir gülümseme belirdi ve tuğla saksıya yaslandığı yerden dimdik durdu. Onunla özel olarak konuşabilmem için birkaç adım öteye götürmeme izin verdi.

Sertçe yutkundum ve bunun aklıma gelen en kötü fikir olmamasını umdum. "Royal, yardımına ihtiyacım var."

OceanofPDF.com

WYATT

"SIYAHTI, KÜÇÜK BEYAZ ÇİZMELERİ VE EN ŞİRİN, EN KÜÇÜK ŞERİDİ VARDI. burnundan aşağı."

Uykulu Penny'ye gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor."

"En tatlısı." Yorganı omuzlarına doladığımda suratını astı. "Tek başınaydı ama ona *Huysuz Eşek*'i okuduğumda kucağıma kıvrıldı ve yüksek sesle mırıldandı baba."

"Eğlendiğinize sevindim. Eminim o da bugün bir arkadaşı olduğu için mutlu olmuştur."

"Ama Figaro bir ev istiyor." Penny kocaman yuvarlak gözleriyle bana baktı. Nereye varmaya çalıştığını çok iyi biliyordum ve bir kedi almamızın imkânı yoktu.

"Adı Figaro muydu? Pinokyo'daki gibi mi?"

"Adı Darryl'di ama Figaro'ya benzediği için değiştirdim."

Kedinin adını o koydu. Tootie'yi öldürecektim.

"Bana Cheeto'nun bugünkü macerasını anlatır mısın?" Ona bir kaşımı kaldırdım ve o da yeterince mahcup görünüyordu.

"Dışarı çıktı."

Başımı salladım ve yanağından öptüm. "Duydum. Peki kediler kemirgen yemez mi? Cheeto'yu tehlikeye atmak istemeyiz."

"Figaro *asla* yapmaz!"

"Bunun doğru olduğuna eminim. Peki buna ne dersiniz? Sonsuza kadar hayır değil ama şu anda hayır. Bununla çalışabilir misin?"

Uykulu kaşları daha da çatıldı. "Sanırım öyle."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Sen dünyanın en harika çocuğusun, bunu biliyorsun, değil mi?"

Penny yüzünü bana dönmek için yan döndü ve başını salladı. "Seni seviyorum baba." "Ben de seni seviyorum, Pickle."

"Seninle bir şey konuşmak istiyorum, Turşu." Alnına bir öpücük kondurdum ve sırtını okşadım.

"Başım belada mı?"

Güldüm. "Hayır, hiç de değil. Sadece seninle Lark hakkında konuşmak istedim. Onun etrafta olması güzel, sence de öyle değil mi?"

"Genellikle, ama şu anda ona kızgıyım."

Şaşırmış bir halde sözlerimi gözden geçirdim. "Ona kızgın mısın? Ne oldu?" "Cheeto'nun dışarı çıkması konusunda beni ispiyonladı."

"Oh, bebeğim. Gevezelik etmedi - bu birini sırf başını belaya sokmak için ispiyonlamaktır. Günün nasıl geçtiğini anlatıyordu ve senin adın bir kez bile geçmedi."

"Yani size kafesinin kapısını açık bırakanın ben olduğumu söylemedi mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Sadece onun hakkında kötü şeyler düşünüyordum."

"Oh, Pickle. Sen çok tatlı bir kızsın. Belki yarın ona karşı daha nazik olabilirsin, çünkü ikimiz de onun etrafta olmasını seviyoruz."

"Evlenecek misin?"

Ağzım açık kaldı. "Um, hayır. Lark'tan hoşlanıyorum, o da benden hoşlanıyor. Onu yemeğe götürmek ve bazen elini tutmak istiyorum. Hepsi bu kadar."

Şimdilik.

Bu hatalı düşünceyi bir kenara ittim. "Benimle de mi?"

Başımı salladım. "Bazen. Ama bazen onu sadece ikimiz dışarı çıkarmak istiyorum. Bir randevu gibi."

"Sen bunu yaparken ben de Lee Amca ile takılabilir miyim?"

Güldüm. Penny eğlence düşkünü amcasına o kadar aşıktı ki. "Eminim buna bayılırdı."

"Lark onun için çiçek bırakmandan hoşlanıyor."

Arka çizikleri duraklattım. "Öyle mi?"

"Onları her zaman küçük bir fincan suya koyar ve bunu yaptığınızda çok gülümser."

Ayağa kalkarken onu başının üstünden öptüm. "Bunu aklımda tutacağım."

"Bir tane daha, baba." Neredeyse uyuyordu ve ona duyduğum sevgi içime akıyordu. Hayatlarımız nihayet düzene girmişti. Bunda Lark'ın büyük bir payı vardı.

Penny'nin yatak odasının kapısını tıklatarak kapattıktan sonra koridorda yürüdüm. Mutfaktan gelen fısıltılar dikkatimi çekti, ben de o tarafa yöneldim.

Lark yerde volta atıyordu. Masada oturan Michael gömleksizdi ve yan tarafına krema sürerken, Kevin ellerine bakıyor, Joey ise telefonunda geziniyordu.

Odaya girdiğimde, sessiz fısıltılar kesildi ve hepsi bana baktı.

"Ne haltlar dönüyor?"

Kevin konuşunca Lark bir adım öne çıktı. "Bir kavgaya karıştım ve tutuklandım."

Başıma hücum eden kanın gürültüsü sağır ediciydi.

"Ben de." Michael donmuş sebze poşetini yanından kaldırarak kaburgalarında yeni oluşmuş bir çürüğü inceledi.

"Tutuklandı mı?" Sesim yükseldi ve omzumun üzerinden Penny'nin odasına doğru baktım. Gözlerim tekrar onlara kaydı ve Michael'ın arkasında duran, elini koruyucu bir şekilde omzuna koymuş olan Lark'a takıldı. "Bundan haberin var mıydı?"

"Öğrendiğimde kitap kulübünde idim. İcabına baktım. Suçlamalar düştü."

"Ücret mi? İcabına baktın mı? Ne yap-" Üniversite yönetiminin bunu öğreneceği düşüncesi aklımdan çıkmazken mutfakta bir ileri bir geri tepinmeye başladım. Çocuklar takımdan atılabilirdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmazdı. Bursları. Gelecekleri. İlk beşimdeki kilit oyuncuları. Onları beladan uzak tutmak benim işimken tutuklanmış olmalarının ne kadar kötü görüneceğinden bahsetmiyorum bile.

"Bak Koç, saçma sapan konuşuyorlardı ve-"

"Bunu duymak istemiyorum. Bunun ne kadar *kötü* olduğunu anlamıyorsun! Hepimiz için!" Sesim küçük mutfakta yankılandı ve Lark bana doğru bir adım daha attı.

"Sesini yükseltmene gerek yok!" Savunmaya geçerken onunki daha yüksek çıkıyordu.

Yenilgiyle iç çektim.

Lark ellerini uzattı. "Özür dilerim. Burada hepimiz aynı takımdayız."

"Takım mı? Bunu şimdi öğreniyorum."

"Her şey çok hızlı oldu ve Joey beni aradığında icabına baktım. Seni aramadığım için üzgünüm ama başları beladaydı ve ben de bunu düzelttim."

Bu boktan şovu tam olarak nasıl düzelttiğinden emin değildim ama tam olarak *nasıl* düzelttiğini açıklamaması beni tedirgin ediyordu. İçimden bir ses, bu işte başka bir iş olduğunu söylüyordu.

Gözlerim oyuncularımın üzerinde gezindi. "Bu kabul edilemez." Ciddi bir anlayışla başlarını salladılar. "Bunun sonuçları olmalı, ama şimdilik Bilmiyorum. Sadece yatağa gidin."

Yirmiden çok on iki yaşında gibi görünen üç çocuk sessizce mutfaktan çıktılar ve çatı katındaki odalarına yöneldiler. Lark'ın yanından geçerken Kevin uzanıp ona sarıldı. Kalbim göğsümde sıkıştı ve içimden binlerce duygu geçti.

Mutfakta tek başıma ona baktım. "Ne oluyor, Lark?"

"Biliyorum. Özür dilerim."

Başımı salladım. İçten içe bunun onun hatası olmadığını ve öfkemin beni ele geçirmesine izin verdiğimi biliyordum. Çok fazla sorum vardı ve öfkem hâlâ yüzeyin altındaydı. "Bana neler olduğunu anlat. Her şeyi anlat."

LARK

WYATT'A HER ŞEYİ ANLATTIM. *NEREDEYSE*.

Masada karşımda oturuyordu, öfkeliydi, umutsuzca öfkesini dizginlemeye çalışıyordu, ama öfke oradaydı, yüzeyin altında kaynıyordu. Kızgındı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Endişeliydi.

"Lanet olası bir kavga. Onlarla konuştuğum onca şeyden sonra. Zirveye yükselirken gözlerin *hep* üzerinizde olduğunu ne kadar vurgulasam da. Her zaman önünüzü kesmek için bekleyen birileri vardır ve onlar da bu fırsatı onlara verdiler!"

Sesimi sakın tuttum. "Kasaba dışından kimsenin bunu öğreneceğini sanmıyorum."

"Orta Batı'nın en dedikoducu kasabasının bu konuda sessiz kalacağını mı sanıyorsun? Ya Kevin askere alınırsa? Birinin bunu hatırlayacağını ve hikayeyi en yüksek teklifi verene sunacağını düşünmüyor musunuz? Muhabirler onun kadar yetenekli bir çaylakla ilgili özel bir haber için ağızlarının suyunu akıtırlar."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Memleketine yeterince değer verdiğini sanmıyorum. Gördüğüm kadarıyla burada kendi başlarının çaresine bakıyorlar."

"Aynen öyle. Kendi başlarının çaresine bakarlar. *Kasabahılar*. Krallar ve Sullivanlar ama profesyonel kariyer hayalleri gerçek yetenekleri kadar itibarlarından da etkilenen aç üniversite çocukları değil. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyorsun, Lark."

Onun inatçı tavrından duyduğum hayal kırıklığı taşıtı. Ellerimi masaya vurdum. "Neden bu konuda bana güvenmiyorsun? Hadi ama Wyatt. Bu büyük bir mesele olmak zorunda değil. Royal bana söz verdi-"

Ah, lanet olsun.

"Kraliyet mi? Kraliyet Kralı mı?" Wyatt sandalyeden kalktı. "Onun bununla ne ilgisi var?"

İçimi çektim. "Kevin ve Michael'ın tartıştığı kişi Lucian King'di. Görünüşe göre çocukların sahilde bir seçme kaseti için bana yardım ettikleri günle ilgili bir espri yapmışlar. Onlarla alay edip benimle dalga geçmişler. Beni savunmaya geldiler ama Lucian *seninle ilgili bir şey söyleyince* Michael kendini kaybetti. İlk yumruğu o attı."

"Bekle bir dakika. Yavaşla biraz. Seçme kaseti mi?"

Saçlarımdan terler akmaya başladı. "Geri arandım ve banttan seçmeleri kabul ediyorlar. Sürpriz!" Zayıf şaka girişimim boşa çıktı.

Kaşlarının arasında sert bir çizgi oluştu. "Ne zaman gidiyorsun?"

Kalbim küt küt atıyordu. Gidip gitmeyeceğimi değil, ne zaman gideceğimi soruyordu. "Kaseti henüz göndermedim."

"Kes şu saçmalığı" diyen bakışıyla beni olduğum yerde sabitledi. Bu bakışı severdim ve onu biraz rahatsız etmekten zevk alırdım, ama kendimi şaka yapmaya ikna edemedim. Koltuğumda kayarak ve omzumdaki görünmez bir tüy parçasını karıştırarak oyalandım.

"Neden olmasın?" diye sordu sonunda, ben hâlâ cevap vermemişken.

Çünkü sana ve kızına aşığım ve ayrılmaya cesaretim var mı bilmiyorum.

"Bilmiyorum." Tek yapabildiğim buydu.

Benim için savaşmasını istedim. Beni seçtiğini ve Outtatowner'da onunla kalmamı istediğini söylemesini. Bir şekilde bu ilginç göl kenarı kasabası benim bir parçam haline gelmişti. Hayatımda ilk kez yerleşik ve ayakları yere basan biriydim ama Wyatt olmadan bu hiçbir şeydi.

Beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "Peki ya Royal?"

"Çocuklar tutuklandıktan sonra onunla konuştum. Lucian'la konuşup suçlamaları düşürmesini sağlayabileceğini söyledi. Bıraktı da."

Wyatt alay etti. "Öylece mi?" Başını iki yana salladı. "Kral'dan ipleri olmayan hiçbir şey gelmez."

"Sana söylüyorum, o sadece ... kabul etti. Ona bunun ne kadar zarar verici olabileceğini ve küçük bir kavga yüzünden geleceklerini mahvetmenin ne kadar aptalca olacağını söyledim. Önemli bir şey değildi. Güldü ve kendisinin de pek çok aptalca kavgaya karıştığını ve Lucian'la konuşacağını söyledi."

"Önce benimle konuşmalıydın." Omuzlarında ve boynunda gözle görülür bir gerginlik vardı.

"Zamanım yoktu. Her şey çok hızlı oldu. Royal istasyondaydı ve Lucian'la konuştum. O anda yapabileceğim en iyi aramayı yaptım."

"Ve şimdi lanet olası Kraliyet'e borçlusun."

Gözlerimi devirdim. "Onu çok büyük bir mafya babası gibi gösteriyorsun. O kadar da büyük bir mesele değildi. Aslında, iyi biriydi."

Wyatt iğrenmiş bir sesle ve başını sallayarak ifademi reddetti. Gergin ve sessiz, ağır dakikalar geçti. Avuçlarım nemlenmişti. Onları birbirine sürterek çiftlik evine baktım.

Bu gece, *tüm* bu konuşma çok yoğundu. İnişleri ve çıkışlarıyla gerçek bir ilişkiye çok yakındı. Her parçam bu bağlantıyı arzuluyordu ama kişisel asistan ve kız arkadaş arasındaki çizgilerin bulanıklaştığı açıktı ve Wyatt da bundan ne çıkaracağından emin değildi.

Ayağa kalktım ve ön kapıya doğru birkaç adım attım.

"Dur." Sesinin sert ve huysuz tonu ayaklarımı durdurdu. "Gitme."

Dondum kaldım, kalbim çılgınca atıyordu.

"Sana bir özür borçluyum."

Omzumun üzerinden baktım ama geri dönmedim. "Anlıyorum. Bu gece çok fazlaydı. Sorun değil. Herkesin sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var."

Wyatt ayağa kalktı ve bana doğru bir adım attı. "İyi değil. Pisliğin tekiydin. Bunu hak etmedin."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Wyatt'ın kolları beni sarıp sırtımı ona yasladı. Sıcak nefesi kulağımın üzerinde gezindi. "Soğukkanlılığımı kaybettiğim ve bir pislik gibi davrandığım için beni affedebilir misin?"

Omzumu kaldırdım ve ona şakacı bir bakış attım. Bunu kontrol edebildim. Birbirimizin içinde kaybolduğumuzda, tam olarak nerede durduğumu biliyordum. "Bilmiyorum. Sanırım bu nasıl özür dilemek istediğine bağlı."

Elleri yanlarımdan aşağıya ve eteğimin üzerinden geçerken alçak sesle ve ölümcül bir şekilde homurdandı. "Özrüm seni şu anda bu masanın üzerine eğip ne kadar üzgün olduğumu göstermeyi de kapsasaydı ne derdin?"

"Wyatt Sullivan," diye tısladım, yanaklarım kızarmıştı. "Bir ev dolusu insan var."

Parmakları açıkta kalan kalçalarımı okşuyor, eteğimin altından yukarılara doğru sürükleniyordu. "O zaman sessiz kalmak için daha çok çalışman gerekecek."

İçimde bir heyecan dans etti. "Eğer doğru yapıyorsan, sessiz kalmam mümkün olmamalı."

Dişleri boynumun dibini ısırdı. "Aynen öyle."

Dudağımı ısırdım ve çocuklardan ya da Penny'den bir işaret var mı diye dinlemeye çalıştım. Tavandan televizyonlarının alçak sesini duyabiliyordum ama Penny'nin uyandığına dair bir işaret yoktu.

Wyatt'la bağlantı kurmaya ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu düşünürken ağır nefeslerim içimde sarsıldı. Seslendirmekten korktuğum tüm bastırılmış duyguları ona göstermek için bedenimi kullanmak.

Wyatt boynumu öpmeye devam ederken eteğimi ellerimin arasına aldım. Wyatt da bir o kadar sabırsızdı çünkü dizlerinin üzerine çöktü ve güçlü kollarını kullanarak beni belimden büktü. Bir eliyle beni yerimde sabitlerken, göğsüm ahşap masaya yaslandı.

Yüzünün amıma yaklaştığını ve ardından dişlerinin kalçamla kıcımın birleştiği çizgide sürüklendiğini hissedebiliyordum.

Küçük, çaresiz bir inilti çıkardım.

"Sessiz ol." Wyatt'ın dişleri iç uyluğuma kenetlendi ve inlememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Dili tenimi yumuşatmak için dışarı fırladı ve güçlü parmakları sırtımın altından geçti.

Elleri sırtımdan ayrıldı, vücudumu keşfederken yerimde kalacağıma güveniyordu. İki eli de kalçalarımın arkasında gezinirken, ağzı alay ediyor ve örnek alıyordu. Sonunda -en *sonunda*- elleri nemli tangamın üst kısmına dolandı ve kumaşı aşağı çekti.

Sert.

Boğazımdan boğuk bir ses kaçtı ve bir elimle ağzımı kapattım. Kalçalarım geriye doğru eğildi, ağzını üzerime koymasına için onu zorluyordu. Bunun için yalvarıyordum.

Beni açarken iri elleriyle popomu kavradı. Wyatt dilinin düz kısmını amımda ağırlı bir yavaşlıkla gezdirdi. Her sinir ucu yanıyordu ve vücudum daha fazlası için eğilip yalvarıyordu.

Beni daha da genişletip yutarken kendi iniltisinin çingiraklarını hissedebiliyordum. Dizlerimin bağı çözülmek istiyordu. Ağırlığımı kaydırarak amımı yüzüne doğru ittim.

"Evet," diye içime doğru hırladı. "Daha fazla."

Kalçalarım döndü ve ağzı klitorisimi bulduktan sonra tüm zaman ve mekân duygusunu kaybettim. Wyatt çok iyiydi, her yerimi emiyor ve yalıyordu. Uçup gitmek istedim.

Ama onu içimde hissetmeden önce değil.

"Wyatt, lütfen," diye fısıldadım ve yalvardım. "Senin sikinin üzerine boşalmak istiyorum."

Edepsiz, ahlaksız sözlerim onu seksi bir iniltiyle geri çekti. "Tanrım."

Ayağa kalktı ve kalçalarımı kavradı, sonra ereksiyonunu açıktaki amıma bastırdı.

"Yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor."

Kalçalarımı döndürdüm ve ona doğru bastırdım.

Fermuarının sesi içimde beklenti dalgaları yarattı. Tek bir agresif hareketle Wyatt'ın kalın siki içime girdi. Eli ağzımı kapattığında irkilmiş bir çılgılık benden kaçmakla tehdit etti.

Sert hamlelerle beni sikmeye devam etti. Kalçalarının her acımasız hareketiyle beni masaya çarparken eli ağzımın üzerine bastırdı.

"Benim için çok ıslaksın."

Beni sert bir şekilde almasından zevk alırken gözlerim birbirine kenetlendi, eli beni sessiz tuttu.

Neşeli. Minnettar. Gerilmiş.

Wyatt ile özgürdüm. Sertçe becerilmekten hoşlanmak yanlış değildi ya da huysuz tavrı beni tamamen tahrik ediyordu. Kulaklarım her türlü sesin farkındaydı ve vücutlarımızın bir araya geldiği ıslak, özensiz sesler dışında çiftlik evi sessizdi.

Kalçalarımı ona doğru ittim, içimde yuvarlanan her hissi iliklerime kadar hissettim.

Bacaklarım titremeye başladı. Amım kasıldı ve Wyatt sessiz bir iniltiyi bastırdı. Yedek eli kalçamdan ayrıldı ve eteğimin altından geçerek bacaklarımın arasındaki sinir demetinin üzerine indi.

Diğer eli ağzımın üzerinde hareket etti ve parmakları dudaklarımı itti. O beni arkadan becerirken ve klitorisimle oynarken ben de yüzüsüzce onları emdim.

Tüm bunların düşüncesi -mutfağında iyice becerilmenin pervasız, lezzetli gerçekliği- içimi parçalayan bir orgazma yol açtı. Alnımı masaya yasladım, zevk dalgaları üzerime çökerken sessiz kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

İki eli kalçalarımı kavradı ve Wyatt içime pompaladı. Aleti kabardı ve son bir hamleyle, gidebildiği kadar derine inerek boşaldı.

Mutfağın sessizliği üzerimizi örtmüştü. Sessizliği sadece düşük pantolonlarımız dolduruyordu. Elleri belimi ve kalçalarımı okşarken nazikti.

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım. Kararsız bacaklarım altımda titriyordu. "Sence yeterince sessiz miydik?"

Tangamı bacaklarımın arasından geçirip eteğimi düzeltirken dokunuşu nazikti.

Hafifçe kıkırdamadan önce beni kıkırdamdan öptü. "Sanırım iyiyiz. Sen iyi bir kızdın ama parmağımı ısırdın."

Yüzümü ona döndüm ve elini tutarak gülümsedim. Parmağını ağzıma götürdüm ve bakışlarını tuttum, sonra dilimi etrafında döndürüp emmeden önce yan tarafını öptüm.

Daha önce hiç kimseyle bu kadar cesur, bu kadar açık bir şekilde cinsel ilişkiye girmemiştim ve bu son derece günahkârcaydı. Wyatt ensemden tuttu ve ağzımı kendine doğru çekti.

Beni nefessiz bırakacak şekilde öptükten sonra, "Şu andan itibaren benden başka hiçbir erkeğe iyilik yapmak ve söz vermek yok" diye uyardı.

WYATT

ANLAYABİLDİĞİM KADARIYLA OUTTATOWNER SÖZÜNÜ TUTMUŞTU VE Lucian King ve çocuklar arasındaki kavga küçük kasaba dedikodu değirmeninin ötesine geçememişti. Görünüşe göre insanlar Lark, Royal ve benim aramdaki olası bir aşk üçgeni hakkında spekülasyon yapmakla, birkaç üniversite öğrencisinin aptalca bir kavgaya karışmasından daha çok ilgileniyorlardı.

Royal'i kasabadan geçerken gördüğümde yüzünde kibirli bir gülümseme olması da yardımcı olmadı.

Ne pislik ama.

Yine de çocuklara kavga gibi bir şeyin ne kadar ciddi olduğunu hatırlatmanın benim görevim olduğunu hissediyordum, bu yüzden hepsi önümde durmuş, uygun bir şekilde azarlanmış görünüyorlardı.

"Şimdi, sana bir şey söylemek istiyorum."

Üçünün de başı öne eğik ve omuzları çöküktü.

"Hareketleriniz pervasızca, aptalca ve tehlikeliydi. Yaptığın her seçimin sadece önümüzdeki on dakikayı değil, önümüzdeki on yılı nasıl etkileyeceğini düşünmelisin."

Çocuklar hep bir ağızdan cevap verdiler. "Evet, efendim."

"Eğer birini vurup kaçacaksanız, bunun iyi bir nedeni olsa iyi olur."

Michael başını kaldırdı. "Ama Koç-" Elimi kaldırdım. "Daha bitirmedim."

"Dediğim gibi, iyi bir nedeni olsa iyi olur. Bir kadını ya da bir arkadaşı savunmak yeterli bir sebep olabilir."

Hepsi şaşkınlıkla bana baktı.

Ağzımda küçük bir gülümsemenin seğirmesine izin verdim. "Bir başka iyi neden de bir Kral'a haddini bildirmektir." Yavaşça sırtışları benimkiyle eşleşti. "Aptalcaydı ama seninle gurur duyuyorum. Sadece bir daha olmasına izin verme."

"Evet, efendim." Yanıtları çok daha iyimserdi. Başımınla kapıya doğru bir işaret yaptım. "Şimdi gidin buradan. Lee'nin itfaiyede yardımınıza ihtiyacı var."

Üçü de bir *teşekkür* mırıldanıp kapıya doğru koşullar ve paravanın büyük bir gürültüyle kapanmasına izin verdiler. Bir cezaya ihtiyaçları vardı ama benim gönlüm pek razı değildi, bu yüzden Lee'yle konuştum ve çocukların kamyonları yıkayıp itfaiyeyi temizlemelerine karar verdi. Eğer konu açılırsa, bir ceza aldıklarını söyleyebilirdim ama bu konuda o kadar da endişeli değildim. Spor kurulundan bir şey duymamıştım.

Penny ve Lark sahilde bir gün geçirmek için kaçmışlardı ve onlar gitmeden önce kum tepelerinden uzak durması için onunla dalga geçmiştim. O gülümsemişti, ben de göz kırpmıştım.

Lark'ın gülümsemesinin üzerimde bıraktığı etkiye değil de işime odaklanmaya çalışarak telefonumdan takvimi kontrol ettim. Renklerle kodlanmış günlere gülümsedim-evden çalışma. Etrafında çalışmam gereken birkaç toplantı vardı ama çok acil bir şey yoktu. Eğer şanslıysam, sahilde onlara katılabilirdim.

Ofiste birkaç e-postayı gözden geçirdim, potansiyel sporcuların seçme filmlerini izledim ve oyuncularına gelecek sezon için avantaj sağlamaya hevesli ebeveynlerden gelen telefonlara cevap verdim. Genel olarak, kadromuz hakkında iyi hissediyordum ve eğer kimsenin başı daha fazla derde girmezse - ya da *Tanrı aşkına serçe parmakları kırılmazsa* - sonbahar sezonuna güçlü bir şekilde başlamaya hazır olacaktık.

Akılsız işlere rağmen, Lark'ı ve onun bir futbol koçu ile ailesinin fırtınalı hayatında nereye oturduğunu düşünmekten odaklanamıyordum. Bundan önce, Outtatown'a patlamadan ve dünyamı altüst etmeden önce bütün bir hayatı vardı.

Sezon başladığında bu nasıl görünecekti?

Eylül'den Aralık'a kadar olan dönem yılın en yoğun dönemi olurdu, yani futbol sezonu. Ardından doğrudan kupa maçı hazırlıklarına ve ülke çapındaki diğer koçlarla toplantılara başladık. Ocak ayına kadar ABD'yi dolaşır, oyuncu seçme sezonunda kadroyu doldurmak için potansiyel oyuncuları araştırırdım.

O, Pickle ve ben bir zaferi kutlarken onun MMU kırmızı ve beyazları içinde saha kenarındaki güneşli gülümsemesini düşünmek göğsümü ısıttı. Bir mağlubiyetten sonraki gecelerde bile, eve döndüğümde beni anlayacak

biriyle karşılaşmak güzel olurdu.

Oyunun nüanslarından yakınmamı dinleyecek. Hatta belki de yüzümü kalçalarının arasına gömerek bastırılmış hayal kırıklığının bir kısmını serbest bırakabilirdim.

Ama herhangi biri değil. *Onu*.

Lark'ı severdim. Bu kadarı acı verecek kadar açıktı. Pickle ona zaten çok şey anlatmıştı. Her şey çok hızlı ve ben farkına varmadan olmuştu. Lark hayatımıza girmiş, onu düzenlemiş, neşe ve kahkaha aşlamıştı. Buna ne kadar ihtiyacımız olduğunu fark etmemiştim.

Ama bu bencilceydi.

Ondan almak, almak, almaktan başka bir şey yapmadım. *Programımı düzenledim, çocuğuma baktım, babama iyi davrandım, oyuncularımı beladan uzak tuttum*. Almaktan ve daha fazlasını istemekten başka bir şey yapmadım.

Onu seviyor muydum yoksa bizim için yapabileceklerini mi seviyordum?

Bu düşünce midemi bulandırdı. Bethany'nin ve hayatımdaki pek çok kişinin bana her zaman yaptığını farkında olmadan ben de ona yapmıştım; işime geldiği için onu kullanmıştım.

Kalabalık bir odada, birinin hemen yanında bile yalnız hissetmek gibi bir hünerim var.

Lark'ın sözleri aklıma geldi ve onu ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattığım için utandım. En başından beri, benim temel bir parçamı sessizce anlamıştı.

Onun güneş ışığını, gülümsemesini ya da karanlıkta birlikte oturup tamamen tatmin olmuş ve huzurlu hissetmeyi hak etmedim.

Kalsa bile ilişkimiz dengesizdi. Ben zaten hayallerimin peşinden gitmiştim, hedeflerimi belirlemiştim ve başarılı olana kadar durmaksızın onların peşinden gitmiştim. Eninde sonunda daha iyisini hak ettiğini anlayacaktı. *Benden* çok daha fazlasını.

Çılgınca masamın etrafına bakındım ve anahtarlarımı aldım. Biriyle konuşmam ve bunu nasıl düzeltereğimi bulmam gerekiyordu.

Odanın dışında saatlerce durdum ve kapının yanındaki HAVEN PINES ROOM 1102 yazan küçük levhaya baktım. Düşüncelerim hızlandı ve kararsızlık ayaklarımı yere bastırdı.

"O orada değil, biliyorsun."

Sessiz sese döndüm ve babamın en sevdiği hemşire olan MJ'i fark ettim.
Kral kız.

İçimde o kadar çok şey kaynıyordu ki, onun bir Kral olmasını umursayacak yüreğim bile yoktu.

Tekrar gülümsedi. "Avluda kuşları besliyor."

"Teşekkür ederim." Kaşlarımı çattım ve odasının ağır ahşap kapısına döndüm.

"Senin hakkında konuşuyor, biliyorsun." Dirseğini küçük tekerlekli bilgisayar arabasına dayadığında ona doğru döndüm.

Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Fairfield maçıyla ilgili her şeyi duyduğuna eminim."

Gülümsedi. "Bu çok sık gündeme geliyor. Ne *oyun ama*." Aramızdaki gerginliği azaltmak için babamın sesinin sertliğini taklit etti.

Başımı salladım. Kafasında dönüp duran anılardan biriydi bu.

"Ama hemşirelere de sizin adınızı Google'da aratıyor. Makaleleri okumayı seviyor."

"Gerçekten mi?" Sözcük kuşkuyla çıkmıştı ve ben de kuşkumu gizlemeye çalışmadım.

Bir omzunu kaldırdı. "İyi günlerde." MJ gülümsedi ve el arabasını koridorda iterek bir kapıya vurdu ve kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Babamın beni ve kariyerimi takip ettiğine dair yeni bilgiler, sadece bir oyuncu değil, dönüştüğüm adamı da tanımak istemesi içime acı veren şeyler yaptı. Göğsüme hiçbir şey sığmıyor gibiydi.

Avluya açılan koridoru bulana kadar koridorda tepindim. Binanın ortasında geniş, açık bir alandı. Güneş tepeden süzülüyordu ve güneşli avluda piknik masaları ve banklar vardı. Küçük çiçek tarhları ekilmişti ve çoban kancalarına asılı birkaç kuş yemliği vardı. Babamı uzak köşede bir bankta otururken ve tuğla döşemelerin üzerine kuş yemi atarken gördüm.

Yaklaştığımda, biraz mesafeli olmasa da dostça bir gülümseme sundu.

"Merhaba baba. Oturabilir miyim?"

Bankta bana yer açtı, ben de yanına yerleştim.

Nereden başlayacağımı bilemedim. "Duke dün geldi. Bana harika bir gün geçirdiğini söyledi. Çiftlikte çok çalışıyor, bizim için ayakta tutuyor."

Doktorların ve hemşirelerin bize, konuşmayı bir zamanlar paylaştığımız ipuçları, isimler ve anılarla desteklemenin faydalı olabileceğini söylediklerini hatırladım. Görünüşe göre, kendi oğlunu hatırlamakta zorlansa bile ona kim olduğunu bildiğimi göstermek önemliydi.

Babam başını salladı. "Elleri dolu." Babam gözlerini kısarak güneşe baktı. "Bugün günlerden ne?"

"Haziran'ın yirmi sekizinde."

"U-pick onu meşgul eder. Beladan uzak tutar."

Buna güldüm. "Lee'nin beladan uzak durması gerekiyor."

Babam birkaç tohum attı ve ürkek kuşlar etrafımızda dürttü ve zıpladı. "O her zaman vahşi biri olmuştur. Tıpkı annesi gibi."

Bir an için kendimi babamın zihninin kırık olmadığını hayal etmeye bıraktım. Bunların hiçbirini onun suçu değildi ve annemi kaybettikten sonra hepimiz bu kadar şey yaşamışken, bunun onun başına gelmiş olmasının öfkesini taşımak çok yorucuydu.

"Katie eve geliyor. Tootie Teyze'nin yanına taşınmayı pek istemiyor ama evi onarmaya yardım edecek."

Babam bana döndü. "Evin nesi var?"

Sesinin kalınlaşması ve kaşlarının atılmasıyla eski, sert haline çok benziyordu ama onu üzmemek ya da kafasını karıştırmak istemedim.

"Uh ... sadece yapılması gereken bazı onarımlar var. Biz hallediyoruz."

Yatıştırılmış bir şekilde başını salladı. "Siz iyi ocuklarsınız. Bunu size yeterince söylediğimi sanmıyorum."

Boğazım düğümlendi. "Sağ ol baba."

"Sen daha fazlasını hak ediyordun. Sana dağıtılan elden daha fazlasını."

Duygularım göz kapaklarımdın arkasında yanıyordu. Annem öldüğünde o korkmuş küçük çocuğu düşünmemenadiren izin veriyordum. Her şey bizi farklı etkiledi. Babam bana ve top oynama potansiyelime odaklanmıştı. Duke kendini kapattı. Lee ve Katie o yıllarda neredeyse kendi kendilerini yetiştirmişlerdi ve babam hizmeti seçtikten sonra Katie de yalnız kalmıştı.

Haksız değildi. Boktan bir eldi ama bunun onun hatası olmadığını görebiliyordum. Ona da dağıtılmıştı ve hastalanmadan önce elinden geleni yapmıştı.

Babam döndü ve gözleri üzerimde gezindi. "şu küçük olan, burnunda iller olan. O senin, değil mi?"

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunararak geçiştirdim. "Penny. O benim kızım."

Kuşlara bakmaya devam etti. "Ah, bu lanet olası akıl." Babam bir parmağını şakağına vurdu. "Bazen kafam karışıyor. Yine de sana benziyor. Aynı şapşal sırtış ve gözlerindeki vahşi bakış."

Güldüm. "O iyi bir çocuk."

"Sen de öylesin."

"Annesi mi? Kötü görünümlü olan değil, mutlu olan."

Bethany ve Lark'ı çok doğru tanımladığını fark ederek gülümsedim.

"Lark bizim için özel biri ama Penny'nin annesi değil. Kötü görünümlü olan

aslında annesi."

Babam bu bilgiyi değerlendirdi. "Bu çok kötü. Siyah saçlı olanı sevdim."

Kıkırdadım. "Ben de."

Avluya baktım. Belki de burası o kadar da kötü değildir diye düşündüm. Babamın arkadaşları, kötü günlerinde onu idare edebilecek hemşireleri ve zihnini aktif tutacak aktivitelere erişimi vardı. En iyisini umarak duruma para yatırmıştım ve Duke ayrıntılarla ilgilenmişti. Ona hak ettiği değerini vermemiştim.

"Bir oyun mu kaybettin?" Küçük torbayı sallayarak ne kadar tohum kaldığını test etti.

Kafam karışmış bir halde babama döndüm. "Ne? Hayır."

"Bir maçı kaybettiğinizde her zaman yaptığınız gibi yüzünüzde o kızgın ifade var."

Hâlâ beni okuyabiliyor. O kısım gitmedi.

Kıkırdadım, sonra içimi çektim ve kolumu bankın arkasına doğru uzattım. "Hayır. Bir kız yüzünden sinirlendim."

Babam güldü. "Evet, bunu sana yaparlar."

Bunu özlemişim. Babamla konuşmayı ve her konuşmamızın hayal kırıklığı ya da üzüntüyle dolu olmamasını. Onu zorlayıp her şeyi mahvetmek istemedim ama yine de şansımı denedim. "Bu Lark, siyah saçlı olan. Ona aşığım ama ona hak ettiği gibi davranmadığımı fark ettim. Ayrıca, şehirden ayrılacak. Yapması gereken bu."

"Senden ayrıldı mı?"

"Hayır. Ama yeni bir iş bulmuş olabilir ve o işi kabul etmeli. O zaman gitmiş olacak."

Babam sözlerimi düşünüyor gibiydi. Ne söylediğimi fark edip etmediğinden emin değildim ama sessiz kaldım.

Elini dizime vurdu. "O zaman gitmeli."

Yüzünü inceledim. Bir zamanlar beni ve hayallerime ulaşma azmimi herkesten daha iyi tanıyordu. "*Seviyorsan bırak gitsin, geri dönmezse kısmet değilmiş gibi şeylerden biri mi bu?*"

Kaşlarımı çattım. Beklediğim yüreklendirici teşvik bu değildi.

"Hayır, bu saçmalık. Gitmesine izin vereceksin ki o kız neler kaçırdığını görsün. Sonra da o güzel küçük kıçını eve geri getirmesi için onu ikna etmek için elinden geleni yap."

Home.

Gerçek anlamda yerleşme kavramını düşünmek için kendime izin vermemiştim. Elbette, işimin doğası gereği seyahat etmek zorundaydım, ama eğer derinlere iner, önemli insanlara yaslanırsam, belki bunu başarabilirdim. Bunu *başarabilirdik*.

Lark ile aynı evi paylaşmanın sıcak düşünceleri zihnimi doldurdu. Düşünmem gereken çok şey vardı ve eğer onun gerçekten hak ettiği erkek olmak için adım atacaksam daha da fazlasını yapmalıyım.

"Gitmeliyim baba. Teşekkürler."

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA, Penny ve ben Outtatowner'da yürüdük ve dükkanlara göz attık, üfleme cam sanat eserlerine, biblolar ve turistlere hitap etmek için tasarlanmış bir dizi ıvır zıvıra baktık. Milyonuncu kez Lark'a bize katılmasını ve çok sevdiği sahil restoranında akşam yemeği yemeden önce şehirde tembel bir gün geçirmeyi teklif etmeyi düşündüm.

Toplantılar ve antrenmanlar beni meşgul ediyordu ve hala çalıntı anlar için beceriksiz olsak da, seçmeleri veya yaz kaçınılmaz olarak sona erdiğinde ne olacağı hakkında konuşmamıştık.

Bunu her düşündüğümde kalbim sıkışıyordu.

"Şuna bak baba!" Penny kolumdan çekiştirdi ve uzun renkli ışık şeritleri saçan camdan bir güneş gözlüğünü gösterdi. Sarı yüzlü bir kuş şeklindeydi ve gözleri boyunca uzanan siyah bir maskesi vardı. Güneş ışığını bir prizma gibi yansıtıyordu ve detaylı çalışması etkileyiciydi.

"Bakabilir miyiz? Lütfen?"

Başımı salladım ve onu küçük dükkâna kadar takip ettim. "Sakın dokunma," diye uyardım.

Penny ellerini arkasında birleştirdi ve küçük cam bibloları baktı -kuşlar, balıklar ve bir tilki.

"Bu ne kuşu?" Burnu cam rafa çarpmaya gittikçe daha da yaklaştı.

"Bilmiyorum bebeğim. Ben pek kuş seven biri değilim. Belki sarı bir ispinoz?

Büyükbaba Red muhtemelen biliyordur."

"Bu boynuzlu bir tarla kuşu olurdu." Penny'nin gözleri irileşirken dükkân sahibi bir adım daha yaklaştı. "Nadir ve özel bir ötücü kuş. Kuzey Amerika'ya özgü tek toygır türüdür."

"Bunu ona alabilir miyiz? Baba, bu *mükemmel bir* hediye!" Penny neredeyse heyecandan titriyordu.

Lark'ı ve sevgi dilleri hakkındaki konuşmalarımızı ve ona nasıl hissettiğimi gösterebileceğim tüm yolları düşündüm. "Biliyor musun Pickle, sanırım öyle."

O gecenin ilerleyen saatlerinde verandanın basamaklarına oturup bir bira içtim ve Lark'ın dairesine baktım. Kitap kulübüne gittiğinden beri hava karanlıktı ve onu şimdiden özlemiştim. Zamanımı babamın söylediklerini düşünerek geçirdim - Lark'ın bu seçmeleri tamamlaması gerekiyordu. Onu engellemediğinden, ilişkimizin sağlam bir temele oturduğundan ve ikimizin de temiz bir kafayla işe koyulduğumuzdan emin olmanın tek yolu buydu.

Bizi terk edeceğini düşündükçe midemde korku birikiyordu. Birlikte akşam yemeklerini özleyecektik. Pickle ile gülmeyi. Onu yatağında, sıcak ve uysal bir şekilde göremeyecektim. Penny ödevini yaparken ve ben ızgarada bir şeyler pişirirken onun kahkahaları çiftlik evinin içinde uçuşmayacaktı.

Varlığının her zerresi Lark'ın bizi terk etmesini isteyerek izleme ihtimaline karşı isyan etti.

LARK

BİR ŞEY KESİNLİKLE OLDU. WYATT BİR SÜREDİR GARİP DAVRANIYORDU.

Son birkaç gündür, ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Dört Temmuz geldiğinde, beni özel bir gölde havai fişekleri izleyeceğimiz bir partiye davet etti. Büyüleyiciydi ve tam da küçük bir kasabanın 4 Temmuz'unu hayal ettiğim gibiydi. Havai fişekler tepemizde patlarken, Wyatt'a gizlice bir bakış attım ve onu bakarken yakaladım.

Onun ilgisi karşısında hâlâ kızarmıştım. "Her şey yolunda mı?"

Başını salladı ve çenesini Penny'nin başının üstüne koydu. Penny onun kucağında otururken havai fişekleri seyretti.

Perşembe günü notunu aldım.

Akşam yemeği. Cuma akşamı, saat 20:00'de.

Heyecan içimde dans ediyordu ve ortaya çıkan huzursuzluk duygularını bir kenara iterek bunları sadece paranoyaklığım olarak değerlendirdim. Çoğu geceyi Wyatt işten eve geldikten sonra birlikte geçiriyorduk. Çoğu zaman Wyatt ve Penny'ye biraz zaman ayırmak için kendimi eve atıyordum, ama giderek daha fazla akşam yemeği, yürüyüş ya da dondurma yemek için davet alıyordum.

Ben asla hayır demedim.

Penny ve babası arasındaki sevgi çok güçlüydü ve bir şekilde ben de bunun bir parçası olacak kadar şanslıydım. Her şey kolay ve doğal geliyordu. Eksik olan tek şey, aşık olduğum adamın yanında uyanabilmektir.

Ama şimdilik bu kadarı yeterli olmalıydı.

Telefonuma bir göz attım ve bana bakan tarih duraksamama neden oldu. Grinstead Casting Ajansı için son başvuru tarihime sadece birkaç gün kalmıştı. Birden fazla kez seçme videosunu neredeyse siliyordum ama sonra izliyordum

Penny ve çocukların bunu ne kadar ciddiye aldıklarına, ne kadar eğlendiğimize ve benimle alay edildiğinde beni nasıl savunduklarına gülerdim. Ondan sonra telefonumu hep bir kenara koydum ve o tik tak eden saati aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Outtatown'da kalmak hiçbir zaman planım olmamıştı ama sonunda bir günlük oyuncu rolü için seçilirsem, kalmak artık bir seçenek olmayacaktı. Her şeyimi küçük arabama geri koyup Los Angeles'a doğru iki bin mil yol almam gerekecekti.

Telefonum çaldı ve annemin yüzünün bir fotoğrafı ekranda belirdi. Mor saçları vardı ve çıplak yüzü gülümsüyordu, gözleri kapalıydı. Cevap verdiğimde şefkat içimi ısıttı.

"Merhaba!"

"Bu Aubergine, canım."

Telefonumun bana onun aradığını söylediğini sürekli hatırlatmama rağmen annemin her zaman kendini duyurma ihtiyacı hissetmesine kıkırdadım. "Evet. Selam anne."

"Kartal hayır dualarını gönderiyor" diye eklerken arka planda boğuk bir konuşma duydum.

Devam ederken ritmik, ilahi müziğin alçak sesini duyabiliyordum. "Lark, kozmik bir değişim yaşadım ve hemen aramam gerekti."

Aman Tanrım.

"Vay canına. Kulağa önemli geliyor."

Annemin sesi ciddiydi. "Öyle, hayatım. Ruh rehberlerim bana geldi ve sana değişim rüzgârlarının senin için yaklaştığını söylemem gerekiyor."

"Yine mantara mı merak saldın?" "Bu konunun tamamen dışında, Lark."

Küçük bir kahkaha attım. Annemin asla değişmeyeceğini bilmek rahatlatıcıydı.

"Şey," dedim, "*değişim rüzgârları kulağa heyecan verici geliyor.*"

"Bir uyarıyla birlikte geldi. Rehberler, 'Rüzgarı arkanızda, güneşi yüzünüzde tutun' diyordu."

Küpemi takmak için telefonumu diğer kulağıma geçirirken yüzümü buruşturdum. "Bu bir İrlanda duası değil mi?"

"Lark! Bu ciddi bir durum. Rehberler sana *yardım* etmek için burada."

Başımı salladım ve iç çektim. "Değişim rüzgarları. Geri. Güneş. Anladım. Teşekkürler anne. Rehberlerinin paylaşacak başka bir şeyi var mı? Çünkü ben

bir randevuya hazırlanıyorum."

"Hayır, canım. Mesaj buydu. Seni seviyorum. Randevunun tadını çıkar." Bir anda hat kesildi ve Kartal'la yaptığı tantrik meditasyonlara geri döndü.

Onları böldüğüm ve çıplak yaşlı adam kıcına göz attığım tek ve tek seferin hoş karşılanmayan anısıyla ürperdim.

Dairenin merdivenlerinden inerken Wyatt çoktan verandasının basamaklarında beni bekliyordu. Beyaz düğmeli gömleği, mavi pantolonu ve kahverengi kemeriyle inanılmaz yakışıklıydı. Kolları kıvrılmıştı ve çok sevdiğim damarlı ön kollarını gösteriyordu. Damarların tahrik edici olduğunu bilmiyordum, ama lanet olsun, çok ateşliydiler.

Wyatt bana gülümsemesinin tüm gücüyle vurdu ve göğsüm sıkıştı.

Derin sesi üzerimde yuvarlandı. "Harika görünüyorsun."

İçimde baş döndürücü bir telaş vardı ve merdivenlerin dibine geldiğimde, şehir merkezindeki kadın butiğinden satın aldığım dantel korsajlı mercan rengi boho sundress'i göstermek için küçük bir dönüş yaptım.

Beni daha yakına çekerken kolları ortama dolandı. "Muhteşemden de öte. Mükemmel görünüyorsun."

Bir an için Wyatt'la ilgili endişelerim ve dile getirmediğim korkularım kayboldu. Dudaklarımı öptü ve burnunu benimkinin üzerinde gezdirdi. "Hazır mısın?"

Ellerim başının arkasındaki kısa saçlarla oynadı ve onu uzun bir öpücük için daha aşağı çekti. Ayrıldıktan sonra Wyatt gözlerimin içine baktı. Avluya doğru bir adım attı ve kaşlarım aşağı indi.

"Hadi gel." Yaramaz gülümsemesi karşı konulmazdı. Şehir merkezindeki yeni şarap barını deneyebileceğimizi ya da belki sahilde bir akşam yemeği yiyebileceğimizi düşünmüştüm ama elim onun elindeyken Wyatt doğruca yürüyüş yoluna yöneldi.

Yürürken koluna yapıştım ve başımı kalın pazularına yasladım. Wyatt'ın yanında patikanın karanlığı o kadar da korkutucu değildi. Yolu bildiği belliydi ve kısa sürede Wabash Gölü'nün yanındaki açıklığa geldik.

Kıyı şeridinin ortasına kalın bir battaniye serilmişti ve etrafı uzun sopalara asılı tiki fenerleriyle çevriliydi. Küçük bir soğutucu ve bir yığın

ilave yün battaniyeler. Her şey romantik, mehtaplı bir piknik için mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı.

"Oh, Wyatt ..." Elim nabzımın çılgınca attığı boğazıma gitti.

"Beğendin mi?" Elini cebine attı ve fenerleri tutuşturmak için bir çakmak çıkardı. Gölün suyunda dans eden sıcak, parlayan bir ışık yarım daire oluşturdu.

"Bu inanılmaz. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Bunu doğru anladığından memnun bir şekilde gülümsedi. "Göl kenarında bir pikniğin sahilde bir akşam yemeğinden biraz daha samimi olabileceğini düşündüm. Bu saatte, patikada bizi rahatsız edecek kimse olmayacak. Göl tamamen bizim."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Ama Bay Sullivan. . . Mayomu getirmedim."

Sırıttı ve beni daha yakına çekti. "Sanırım o zaman *çıplak* girmen gerekecek." Şakacı alaycılığı bana birbirimizi çıplak gördüğümüz günü hatırlattı. *En güzel günü. Gün. Hiç.*

Yıldızlı gökyüzüne gülmek için başımı arkaya doğru eğdim. Ağzı boynumun sütununu buldu ve ben onun içinde eridim.

Saçlarımı okşadı ve ağzı benimkinin üzerine eğildi. Bütün duygularımı o öpücüğe döktüm. Hiç bitmesini istemedim.

Wyatt benden ayrıldı ve beni battaniyeye doğru çekti. "Hadi bir şeyler yiyelim. Senin için daha sonra planlarım var."

Sözlerindeki karanlık vaat, sandaletlerimi çıkarıp dizlerimin üzerine çökmeme ve yumuşak battaniyeye yerleşmeme neden oldu. Wyatt yakındaki soğutucudan kasap kâğıdına sarılı bir rulo dilimlenmiş salam, bir somun ktır ekmek ve birkaç farklı peynir çıkardı. Her şeyi aramızdaki battaniyenin üzerine yerleştirmeye özen gösterdi. Beni bakarken yakaladıktan sonra hızlı bir öpücük için beni kendine çekti ve pikniğimizi düzenlemeye devam etti.

Buraya nasıl geldim?

Eğer biri bana eski NFL oyun kurucusu ve baş futbol koçu Wyatt Sullivan'ın benimle ilgileneceğini ve romantik bir piknikle beni etkileyeceğini söyleseydi, ona lanet olası bir yalancı derdim.

Yine de oradaydık.

Son olarak, yine özenle kâğıda sarılmış iki sandviçi üst üste dizdi ve soğutucudan soğutulmuş bir şişe beyaz şarap çıkardı.

"Bütün bunları sen mi yaptın?"

Wyatt gücenmiş görünüyordu, elini göğsünün üzerinde genişçe açmıştı. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

Onu bakışlarımla kısırdım ve gülmemeye çalıştım.

"Tamam." Şarabın mantarını çıkardı ve iki kadeh doldurdu. "Biraz yardım aldım. Ama bu benim fikrimdi."

Uzattığı bardağı aldım ve göle baktım. Gece o kadar berraktı ki suyun yüzeyine yansıyan yüzlerce yıldızı görebiliyordunuz. Şarabı yudumladım ve kuru-tereyağlı meyve ve keskinlik tatları dilimin üzerinde yuvarlandı.

"Mmm. Bu gerçekten çok iyi!"

Wyatt kendi yudumunu aldı ve mırıldanarak onayladı. "Pes ettim ve Charles Attwater'ın dükkânını ziyaret ettim. Ama Lee'ye söyleme. Çok kızar ve beni hain ilan eder."

"Çünkü Lee açıkça Annie'ye aşık, değil mi?"

Wyatt omuz silkti. "Bence Lee gözünün önündekini göremeyecek kadar aptal ama bunu ona söyleyecek kişi ben olmayacağım."

Güldük, içtik ve ağustos böceklerinin gece havasını dolduran seslerini dinledik. Wyatt bana küçük salam ve peynir lokmaları yedirdi, rahat sohbetimizin arasına öpücükler serpiştirdi. Gözlerinde bir parıltı fark ettim ve bu fenerlerden kaynaklanmıyordu.

Parmaklarımla elbisemin üst kenarını hafifçe okşadım. "Hadi yüzmeye gidelim."

Wyatt vücudunu benimkine siper ederek hırladı ve elbisemi hızla çıkarırken beni öptü.

Soyundum, bir elim çıplak göğüslerimin üzerinde suyun kenarında durdum. Wyatt, görkemli bir şekilde çıplak ve utanmadan duruyordu.

Gölün kenarına yaklaşırken el ele tutuştuk. "Hava hâlâ biraz soğuk olabilir," diye uyardı.

Elini zihnimde kavradım. "Hadi yapalım şu işi."

Wyatt'ı da yanıma alarak ileri doğru koştum ve göle doğru koşarken soğuk suyu sıçrattım. Çığlık attım ve güldüm. Suyun derinliklerine indiğimizde Wyatt beni kaldırdı. Ağzı benimkini buldu ve öne doğru yuvarlandık, ikimiz de ıslandık. Ağırlığımı desteklerken bacaklarım onun beline dolandı.

Öpüşmemize ara verdiğimizde Wyatt alnını benimkine dayadı. "Lark."

"Evet?" Ona sarıldığımda nefeslerimiz ağırlaşmıştı.

Cevap vermedi, onun yerine içime girene kadar beni aşağı indirdi.

Be

n. Çaresiz çığlıklarımın gecenin içinde çınlamasına izin verdim. Onun tarafından tutulmuştum, hiç daha güvende ya da daha değerli hissettim.

Sevişmenin doruğundan indiğimizde, bir zamanlar saklanma yeri olarak kullandığım kayalıkların yanına yerleştik. Wyatt yanımdaydı, göğsüne kadar suya batmıştı ve ben de yüzümün yan tarafını kayanın üzerinden geçirdiğim koluma dayamıştım. Açıkça ona baktım. Artık duygularımız masaya yatırıldığı için bunu yapabilmeyi seviyordum.

Yani, çoğunlukla.

Wyatt ve ben korkutucu, derin duygularımızı ya da bu ilişkinin/düzenlemenin gerçekte ne olduğunu tam olarak *açıkça* tartışmamıştık ama umurumda değildi. İşler etiketler ya da yaz sonu hakkında dağınık konuşmalarla berbat edilemeyecek kadar iyiydi.

"Sanırım yaz sonu hakkında konuşmalıyız."

Lanet olsun.

Wyatt bana değil, gölün uzak kenarının ötesindeki karanlık ormana bakıyordu.

Eli kalçamda sıcacıktı ama yine de içimi bir ürperti kapladı.

Ben sesimi çıkarmayınca devam etti. "Ağustos ayı geldiğinde çocuklar okula dönüyor olacak. Antrenmanlar başlayacak ve ben tam sezon futbol modunda olacağım - antrenmanlar, toplantılar, personeli ve oyuncuları yönetmek. Sorunları ele alacağım."

Kendi kendime gülümsedim. Wyatt'ın koç modundayken sadece bir anlık görüntüsünü yakalamıştım ama sahada tam anlamıyla kendi halinde olduğunu biliyordum.

"Kulağa yoğun geliyor." Hayatı kolaylaştırmak için ona yardımcı olabileceğimi bildiğim görevleri zihnimde işaretlemeye başladım. Takvimini düzenli tutması gerekecekti ve eğer babasının deplasman maçı ya da gece geç saatlerde bir işi varsa Penny ile geçirebileceğim fazladan zaman çok hoşuma gidecekti.

"Bence işi kabul etmelisin."

Dilim damağıma yapıştı ve kalbim bir taş gibi kıcıma düştü. Tek yapabildiğim şaşkın bir "Ne?" demek oldu.

"İş. Los Angeles'ta. Kabul etmelisin. Başka seçeneğin yok."

Doğrudum, kendimi kayalara ve üzerime çöken soğuğa karşı destekledim.

İşte o an. Kalbinizi teslim ettiğiniz ve onun yüzünüze gülüp onu avucunun içinde ezdiği an.

"Daha geri çağırımı bile göndermedim. Ve işi alacağımın garantisi bile yok."

Wyatt'ın alnında çok tanıdık bir çizgi oluştu. "O zaman göndermelisin. Ve tabii ki işi alacaksın. Bütün kasabayı Bowlegs'in senin gibi bir afetle ateşli bir ilişki yaşadığına ikna edişini izledim. Jolly ve Ant hâlâ onunla para için gizlice evlendiğinden eminler."

Kasabanın dedikodu değirmeninin saçmalığına güldüm, ama midem daraldı.

Wyatt gitmemi istedi ve bu onun çıkış yoluydu.

"Oh, ben ... um. Sanırım bir süredir Los Angeles hakkında gerçekten düşünmemiştim."

Yalan.

Her gün bunu düşündüm ve neredeyse videoyu birden fazla kez siliyordum. Bunu yapmalıydım.

"Hey." Wyatt yaklaştı ve alnımdan ıslak bir tutam saçı çekip çenemi ona bakacak şekilde eğdi. "Gitmeni istemiyorum. Ama bu işi sonuna kadar götürmelisin. Bir hedef belirle ve ona ulaş. Ben futbolda bunu yaptım ve bu sayede hayallerimi yaşadım. Şimdi sıra sende."

Hıçkırıklarına karşı koyarken gözlerimden yaşlar süzüldü. Bunun yerine, parçalara ayrıldığımı görmesin diye kendimi onun omzunun sıcaklığına gömdüm.

Sözlerine inanabilir miydim? Gerçekten gitmemi istemediğini ama uzun vadede en iyisinin bu olduğunu düşündüğünü mü? Yoksa bunlar sadece yaz bittiğinde beni terk etmesinin acısını hissetmemem için söylediği güzel sözler miydi?

Gecenin geri kalanını bana ilgi göstererek ve tatlı, güven verici sözler söyleyerek kurtardı. Annemle yaptığım konuşma ve onun *değişim rüzgârları ile* birlikte, içten içe, geri arama kasetimi göndermiş olsaydım işlerin nasıl sonuçlanacağını gerçekten merak edebileceğime dair batan his beni rahatsız etti.

Wyatt'ı sevmiştim. Eğer bu gerçek, doğru ve olması gereken bir şeyse, sonunda her şeyin yoluna gireceğine inanmak zorundaydım.

Böylece, varlığımın her zerresi bunun yanlış olduğunu haykırmasına rağmen, o gece yatağında tek başıma uzanırken Grinstead Casting Ajansı'nın e-postasını açtım ve sonunda ağlayarak uyumadan önce gönder tuşuna bastım.

WYATT

"BOK GIBI GÖRÜNÜYORSUN, AĞABEY." KÜÇÜK KIZ KARDEŞİM KATE GÜLÜMSEDİ.

Elini omzuma vururken bana baktı.

Kafedeki masadan kalktım ve onu kucaklamak için ayağa kalktım. Dalgalı kahverengi saçları uzamıştı ve biraz fazla zayıf görünüyordu ama sonunda eve dönmüştü.

"Ol' Catfish Katie Outtatownner'a geri döndü!"

Beni omzumdan sertçe itti. "Kes şu saçmalığı!" Beni duyan olup olmadığını görmek için kafenin etrafına bakındı. "Ben Kate. *Sadece Kate*."

"Evet, tamam." O da en az benim kadar biliyordu ki, aptal lakaplar gittiğinizde insanların sizinle ilgili hatırladığı tek şeydi. Bir de park yerinde donut yapmak için teyzenin arabasını çaldığın ve kontrolünü kaybedip kaldırırma çarptığında kazara bir dingili kırdığın zaman. Babama söylemekten ne kadar korktuğunu hatırlayarak ona sııttım. Baloya gidebilsin diye bütün suçu üstüme almıştım.

Beni geçip masanın üzerindeki kâğıt yığınınına baktı. "Peki neden kaşlarını çatıyorsun?"

Bir yığın notuma ve servis görevlisinin doldurmaya çalıştığı yarı içilmiş, artık soğumuş kahveye baktım. "Çok değil, sezon için evrak işleri. Kolej basketbolunun daha az göz alıcı tarafı."

"Senin küçük külçe nerede?"

"Pickle, Tootie'yle birlikte Küçük Bayan Yabanmersini Yarışması için malzeme topluyor. Görünüşe göre Yabanmersini Festivali'ne katılacak."

Kate kabinin karşısındaki banka oturdu. "Yerleşiyor gibi görünüyor o zaman."

"Şaka mı yapıyorsun? Remington County'nin prensesi sayılır." Kate tabağımdan bir patates kızartması aldı, ısırды ve sonra ne kadar soğuk ve lapa gibi olduğunu görünce kaşlarını çatdı, sonra tekrar yere bırakıp tuzunu serpti

parmaklarından. "Peki ya sen?" *Korkunç. Sefil.*

Tam bir moron. "Ben iyiyim." Omuz silktim. "Meşgulüm."

Kate bana sırtıttı. Her zaman ortalığı karıştıran biriydi. Uzun parmağını bana doğrulttu, aramızda havada döndürdü ve şarkı söyleyen sesiyle, "Senin hakkında bir söylenti duydum," dedi.

Başımı salladım ve önümdeki kâğıtlara bakıyormuş gibi yaptım.

Kate içini çekti ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Peki. Sinir bozucu ol. Ama Wyatt Sullivan'a sırlıslıkam aşık olan bu kızla tanışmak istiyorum."

Sözleri içime bir mızrak gibi saplandı ama yüzümü sıkılmış bir kızgınlıkla düzeltiltim. "Yine ne kadar kalacaksın?"

Güldü ve gözlerini devirdi. "Oh, her neyse, beni seviyorsun. Bana Lark'tan bahset."

Onun adını duymak bile acı vericiydi. Sanki tek bir hece hava kaynağını kesiyordu.

Gideli sadece iki hafta olmuştu ve ben yavaş yavaş ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Lark işi aldı çünkü *tabii ki* aldı. Ben cesur bir yüz ifadesi takınıp onunla ne kadar gurur duyduğumu söylerken o ağlamıştı.

Kusmak istememe rağmen onu kollarıma aldım ve burada, Outtatowner'da olacağımıza, sarıldığında onu bekleyeceğimize dair güvence verdim.

Gerekirse hayatım boyunca beklerim.

Ona bir uçak bileti almayı teklif etmiştim ama reddetmişti. Lark giysilerine ihtiyacı olduğunu söylemişti ve Los Angeles'ta ne kadar kalacağını tam olarak bilmediği için oraya arabayla gitmenin en iyisi olduğunu düşünmüştü. Aynı fikirde değildim ve bunu ona da söyledim ama tatlı tatlı gülümseyip planını anlattığında istemeye istemeye kabul ettim.

Fikri ortaya attığında dizlerinin üzerinde olması davasına yardımcı oldu ve bu görüntü o zamandan beri kafamda bir döngü halinde devam etti.

Ama o gittiğinden beri, Lark'ı her düşündüğümde -ki bu çok fazlaydı- kalp krizi ya da felç geçirdiğime ikna oluyordum, çünkü göğsüme bir kıymık saplanmıştı ve kulaklarımdaki aralıksız çınlama bir türlü geçmiyordu.

"Lark iyidir," diyebildim sadece.

Katie gözlerini kısarak bana baktı. Saçmaladığımı biliyordu. "Onunla tanışmam için ne zaman evde olur?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Lark ve ben her gün mesajlaştık ve FaceTime üzerinden bağlantı kurmaya çalıştık, ancak üç saatlik zaman farkı bunu zorlaştırıyordu. Penny de Lark olmadan mutsuzdu, bu yüzden ne zaman telefonla görüşsek, Penny konuşmayı devralıyor ve domine ediyordu. İkisinden de çalınan o anları almaya yüreğim el vermedi. Ayrıca ne zaman döneceğini de bilmiyorduk ve bu da işin en eziyetli kısmıydı.

"Hâlâ bir kova kahkaha atıyorsun." Kate ellerini masaya vurdu ve ayağa kalktı. "Tootie'yle evde buluşacağım." Koyu renk saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Şaka yapmıyormuşsunuz, orası felakete gebe bir yer. Sanırım bugün yapacağı işi gözden geçirmek için bir adamla buluşacağız. Müteahhit tarafından kazıklanmadığından emin olmak için araya girmem gerek."

Daha doğrusu Tootie, Kate'in çıldırmamasını sağlamak için araya giriyordu. Hiçbirimiz ona bu işi yapanın eski erkek arkadaşının kardeşi Beckett olduğunu söyleyecek cesareti kendimizde bulamadık. Adamın Duke'un en iyi arkadaşı olması önemli değildi; Kate kendini kaybedecekti. "İyi eğlenceler."

Son bir küçük kız kardeş şakası yapmadan önce göz kırptı ve omzunun üzerinden el sallayarak veda etti. "Ve hey, Wyatt? Rahatla."

Sadece başımı salladım ve işime geri döndüm. Kalbim Los Angeles'ta bir yerlerdeyken nasıl neşelenebilirdim ki?

"Sence geri dönecek mi?" Penny'nin mutsuz sesi çatallaştı ve onu yatağa yatırırken çenemi sıkı sıkı tuttum.

Yorulmuştum. Lark olmadan yaşamaktan çok yorulmuştum.

"Umarım öyledir, bebeğim. Yarın aramaya çalışacak."

"Neden bizi terk etmek zorundaydı? Onu kızdırdın mı? Annem senin onu kızdırdığını ve bu yüzden bizimle kalmadığını söylüyor."

Lanet Bethany. İçimi bir öfke kapladı ama Penny'nin annesi zaten zor durumdayken onunla konuşacak değildim.

"Lark'ı ben kızdırmadım. İkimiz de onun gitmesini gerektirecek bir şey yapmadık. Bu onun işi, tıpkı benim bazen oyunlar için gitmem gerektiği gibi." Dudakları titrerken saçlarını düzelttim. İçine çekti ve başını salladı.

Benim küçük cesur kızım.

"Sadece onu evde istiyorum."

Sertçe yutkundum. Bu doğru değildi. Pickle da ben de bunu hissettik. "Ben de hissediyorum bebeğim."

Penny'nin de benim kadar mutsuz olduğunu görmekten nefret ediyordum. Yumruğumu duvara vurmak, onun için her şeyi düzeltmek istiyordum. İkimiz için de.

Lark'ı binlerce kez aramak ve ona söylemek için telefonumu elime almıştım: *Bu bir hata. Gitmene gerek yoktu. Bu gerçek ve seni seviyorum ve bunu yürüteceğiz.*

Her seferinde kendimi durdurdum. Lark'ın hayallerine ulaşması söz konusu olduğunda olmak istediğim gibi bencil bir pislik olamazdım. Onu çok seviyordum. Bunun yerine yalanların dilimden dökülmesine izin verdim: *Burada idare ediyoruz. Senin adına çok mutluyuz. Her şey yolunda.*

Kalbi sıkışan Penny ve ben sessizliği paylaşırken, ben onun sırtını sıvazladım ve beni neredeyse öldüren duygu cümbüşünü bastırdım. O gece, Lark gittiğinden beri her gece olduğu gibi, alçak, öfkeli sesin karanlıkta fısıldayacağını ve bana yalnız olmam gerektiğini hatırlatacağını biliyordum. Lark asla benim olmadı.

"Tamam, ufaklık, biraz dinlen." Yanağına bir öpücük kondurdum ve battaniyesini tam da sevdiği gibi sıkı sıkı sardım. "Seni seviyorum, burrito bebeğim." Odanın yarısını geçtikten sonra durdum ve döndüm. Sesime sahte bir parlaklık kattım. "Bir tane daha?"

Sadece yüzü aydınlanmadı. Sadece omuz silktili. "Hayır, ben iyiyim." Yine de odayı geçtiğimde kalbim biraz daha kırıldı.

ERTESİ HAFTA Bethany, Penny'yi alışverişe götürmek ve Küçük Bayan Blueberry Yarışması için bir elbise bulmak üzere anlaştı. Rahatlamıştım çünkü günlerdir Pickle'ın yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi ve küçük kasaba yarışma elbiseleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum; bu tamamen Beth'in uzmanlık alanıydı.

Ona bir tomar para ve Penny'nin ne zaman evde olmasını beklediğime dair açık talimatlar vermiştim. Tabii ki gözlerini devirdi ve beni görmezden geldi.

bir saat gecikti ama en azından geç kalacaklarını bildiren bir mesaj almıştım. Bunu küçük bir kazanç olarak görüyorum.

Penny, iki yeni elbiseyi yerde sürükleyerek Bethany'nin arabasından fırladı. "Dikkatli ol. Onları mahvetmek istemezsin."

Pickle annesine sırtıttı ve yanımdan koşarak geçti. "Hey, baba!"

Sarılmak istemiştim ama en azından paspas yapmıyordu - ya da daha kötüsü, Lark'ı gitmesinin iyi bir fikir olduğuna ikna ettiğim için kendimi dünyanın pisliği gibi hissettirmiyordu. Bu konuda yardıma ihtiyacım olduğundan değil.

Bethany'ye döndüm. "Geç kalacağınızı haber verdiğiniz için teşekkürler."

Kibarca gülümsedi ve kirpiklerini kırpıştırdı. "Müdürü kızdırmak istemedim."

"Her neyse, o kadar da kötü değilim." *Öyle miydin?*

"Elbette öylesin."

Bethany'nin her zaman sinirlerimi bozan, beni sinirlendiren ve kendimi bok gibi hissettiren bir tarzı vardı. Beni durdurduğunda gitmek için dönmüştüm.

"Hamileyim."

Kaslarım sertleşti ve midemde bir çukur açıldı. Bethany yaklaşık sekiz yıl önce aynı sözleri söylediğinde, tüm dünyamın eksenini kaymıştı. Bu kez, sinir krizi geçirip bildiğim hayatın nasıl sona erdiğini düşünmek yerine sadece Pickle'ı düşünmüştüm.

"O biliyor mu?"

Bethany önümden geçip ön kapıya baktı ve zar zor başını salladı. "Henüz değil. Ama bu sefer her şeyi doğru yapacağım. Bebek için gerçekten orada olacağım ve tüm hatalarımı telafi edeceğim."

Kalbim Penny için kırıldı. Annesinden tek istediği sevmekti. Bir annenin kızını dünyadaki en basit, en doğal şekilde sevmesi gerektiği gibi.

Beth için her şeye yeniden başlamak, Penny'nin ihtiyaç duyduğu güvenilir anne olmaktan daha kolaydı. Onun için tekrar kızmıştım.

"Hoşça kal, Bethany." Eve doğru döndüm.

"Onu annesi gibi seviyor, biliyorsun." Beth'in sözleri beni tam sırtımdan vurdu ve durakladım. "Dadı. Penny onu seviyor."

Çenem gerildi. "Lark dadı değil."

Hesapçı sırtışı geri gelmişti. "Biliyorum. Sadece kendim görmek istedim."

"Neyi gördün?"

Beni işaret etmek için parmağını kaldırdı. "Bu. Biri sevdiğin bir şeyin üzerine sıçtığında aldığın kabız bakışı." Omuz silkti. "Şiddetli sadakatin senin en iyi özelliklerinden biri."

Sana ait olmadığı belli olan küçük bir cevapla karşılık vermek istedim ama çenemi kapattım. Uzun vadede hiç önemi yokken Bethany ile bir tur daha atamayacak kadar yorgundum.

Ona baktığımda bir elini düz karnına götürdü. "Bana evlenme teklif etti ama evet diyeceğimi sanmıyorum."

Yutkundum, ele aldığımız bu yeni zeminden emin değildim.

"Tamam." Havada yoğun bir gerginlik vardı.

"Onu hak ediyorsun, biliyorsun. Penny." Arabanın kapısını açarken yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Senin bastığın yere tapıyor. Belki de birimiz ona mutlu ve işlevsel bir ilişkinin nasıl olması gerektiğini göstermeliyiz."

Zayıf bir veda salladım ve eve doğru yürüdüm. Haklı olduğunu bilmekten nefret ediyordum.

LARK

"HARIKA GIDIYORSUN! YÖNETMEN ALDIĞIN YÖNE BAYILDI.

karakteri." Biri makyajımı tazelerken görüntü yönetmeni günün notlarını gözden geçiriyordu. "Ayrıca, kediye kovmak için döndüğünüzde sadece boynunuzu değil omuzlarınızı da çevirin. O sinir bozucu boyun kırıksıklıklarını sonradan düzeltmek zor oluyor."

Elim hemen boynuma gitti. *Boyun kırıksıklıkları mı? Bu normal değil mi?* "Tamam, anladım."

Bir elini omzuma koyup sıktı ve dönüp omzunun üzerinden seslendi. "Harika gidiyorsun!"

Makyözün gözlerimin altına taze pudra sürmesine izin verirken arkama yaslandım ve tavana baktım.

İstediğim her şey buydu. Neden hala bu kadar üzgün hissediyorum?

Televizyon dizisinin çekimleri şu ana kadar bir rüya gibiydi. Yönetmen arkadaş canlısı ve nazikti, oyuncular ve ekip de birbirlerine çok bağlıydı ve çekim programı dışında da birlikte çok zaman geçiriyorlardı. Chase Singleton medyada resmedildiği gibi bencil bir playboy değildi, en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla ve baş kadın oyuncularından biri olan Eliza Stone biraz soğuk olmasa da profesyoneldi. Bu yeni bir bölümdü ve Los Angeles'ta daha önce yaşadığım, öne geçmek için arkadan bıçaklamalara, iğnelemelere ve düpedüz yalanlara tanık olduğum deneyimlerimden çok farklıydı.

Bir şekilde farklı ve tazeydi.

Yine de aklım ve kalbim hâlâ Outtatowner, Michigan'da, huysuz bir bekâr baba ve onun erken gelişmiş küçük kızıyla birlikteydi. Üç kokuşmuş üniversiteli çocuğun hayatlarını organize etmenin karmaşasını bile özlemiştim.

Telefonuma tekrar baktım ve mesajlaşmamızı tekrar okudum, göğsümde her zaman var olan boşluk hissini artırdı.

İçimi çektim ve telefonumu çantama geri koydum. Los Angeles ile Michigan'ı karşılaştırmayı bırakmalıydım. Çok az benzerlik vardı ve bir şekilde Kaliforniya her zaman eksik kalıyordu.

Sadece zamana ihtiyacım vardı. İş istediğim molaydı ve her şey plana göre gitmeye devam ederse çekimler birkaç hafta içinde tamamlanacaktı.

Ve sonra evde olurdum.

Bu düşüncenin etkisi beni bir yük treni gibi çarptı.

Home.

Yetişkinlik hayatımın büyük bir kısmını gezerek, farklı şehirleri deneyerek, hangisinin bana daha uygun olduğunu ve kim olabileceğimi görerek geçirdim. Her zaman kendimin farklı bir versiyonunu arıyordum.

Kendimin en iyi versiyonunun *ben olduğum ortaya çıktı*. Bazen pratik olmayan, aşırı duygusal, kum tepesinin kenarında sıkışıp kalan ve bir pisliğin suratına yumruk attığı için üniversiteli çocuklara gizlice beşlik çakan kadın. İyimser, yufka yürekli ve *gerçektim*.

FİLM ÇEKİMLERİ S O N U N D A BİTTİĞİNDE, tüm oyuncular akşam yemeği ve bir şeyler içmek için daha önce sadece Instagram'da gördüğüm seçkin bir kulüpte buluştu. Gelir gelmez, bar alanına bakan ve kendi hostesi olan özel bir bölüme yönlendirildik. Kabin yemyeşildi, koyu ışıklandırma ve ek mahremiyet sağlamak için kapatılabilen siyah kadife bir perde ile gizlenmiş büyük bir yarım daire.

Bizimki görmek ve görülmek için açık bağlanmıştı.

Gecenin erken saatlerinde Wyatt ve Penny'ye ulaşmaya çalıştım ama saat geç olmuştu ve Wyatt cevap vermemişti. Ondan -ve bir dizi emoji ve kedi GIF'ine dayanarak Penny'den- iyi geceler dileyen bir mesajı kaçırmıştım. İçimdeki batma hissi geri gelmişti ve hızlıca bir cevap yazmaya başladım.

"Görünüşe göre sette işler senin için harika gidiyor." Chase Singleton yanımdaki büyük kabine kaydı.

"Evet! Çok eğlenceliydi. Şimdiden çok şey öğrendiğimi hissediyorum." Telefonu çantama geri koydum ve Chase içkisini önünde döndürdü.

Dudakları büzüldü. "Bu senin ilk oyunculuk günün mü?"

Başımı salladım ve yutkundum. Filmlerde arka plan figüranı olmaktan başka bir şey yapmadığının acı verici bir şekilde belli olduğunu varsaymışım.

"O zaman doğuştan yeteneklisin." Koyu renkli sıvıdan bir yudum aldı ve dişlerinin arasından bir nefes tısladı. "Yöneticilerin konuşmalarına kulak misafiri oldum. Jack ve Delilah için gelecekte bir buluşma olabilir. Senin için iyi şeyler söyleyebilirim."

Göz kırptı ve midem çukurlaştı.

Chase'in yakışıklı başrol oyuncusu Jack'in eski kız arkadaşı Delilah'ydım. Ananaslı Malibu'mdan uzun bir yudum aldım ve ani çekincelerimi belli etmeyecek bir yanıt bulmaya çalıştım.

Bazı hayranlar arka planda bizim standımız varken çok da ihtiyatlı olmayan bir şekilde selfie çekmeye başladığında Eliza da bizimle birlikte kabine girdi. Eliza poz verdi, dudaklarını büzdü ve kusursuz bir şekilde muhteşem görünüyordu. Omuzlarımı dikleştirdim ve söylediği tek bir kelimeyi bile duymamış olmama rağmen Chase'in benimle yapmaya devam ettiği konuşmayla ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştım.

"... Eliza bile Lark'ın mükemmel olduğunu düşünüyor ve herkesten nefret ediyor."

İsmimi duyunca başımı kaldırdım ve Eliza ona ilkel bir gülümseme fırlattı. "*Herkesten* nefret etmiyorum ama evet, Lark, harika bir iş çıkarıyorsun. Kaçırdığın işaretler ve beceremediğin replikler için çekimleri uzatmak zorunda kalmamak güzel."

"Teşekkürler, ben-"

"Ah!" Eliza öne doğru eğilerek araya girdi. "Daha fazla fotoğraf çekiyorlar."

Çabuk, komik bir şey söylemişim gibi davran!"

Chase'in kolu arkamdan kayarken çenemi yukarı kaldırdım ve gülüyormuş gibi yaptım. Etrafıma bakındım ve kız grubu gitmiş gibi görüldüğünde, gülümsemem yüzümden kaydı ve kabinin ortasına doğru ilerledim.

"Gördün mü?" Eliza bana göz kırptı. "Ne demiştim ben? Doğuştan yetenekli."

"Hep böyle midir? Nereye giderseniz gidin insanlar sizi tanıyor ve fotoğrafınızı çekiyor mu?"

"Eğer şanslıysan." Eğildi ve sesini alçalttı. "Rebecca Tate'in kendisini takip etmeleri için paparazzilere para ödemeye başladığını duydum. Bu ne kadar üzücü?"

Chase ve Eliza birlikte içten bir kahkaha attılar.

"Bu çok yorucu görünüyor," diye itiraf ettim, "her zaman *açık* olmak." Wyatt'ın gri eşofmanlarını giyerek makyajsız bir şekilde kaç kez markete koştuğumu düşündüm. Kimsenin kılı kıpırdamamıştı.

Kirpik ve kesinlikle kimse fotoğrafımı çekmiyordu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Eliza bana bakıp sanki bambaşka bir konuğma yapıyormuşuz gibi tatlı tatlı gülümsedi ve ben sessizce kameraların nerede olduğunu merak ettim. "Buna alışsan iyi olur. Hepimiz bu dizinin bir sonraki *Grey's Anatomy* olmasını, her yerde tanınmasını ve seçmeler için endişelenmek zorunda kalmamayı istiyoruz."

Chase kabinde gerindi. "Dostum, bir süre sahilde olmayı çok isterdim. Zaten bu yüzden bir televizyon dizisini kabul ettim. Artık seçmeler yok, oradan buradan bir film rolü seç. Bu bir rüya."

Söyledikleri şey kafama dank ettikçe gözlerimin açıldığını hissedebiliyordum. Eğer bu iş tutarsa ve ben de dizinin kadrolu oyuncusu olarak yazılırsam, bu iş biterdi. Çekimler sırasında Los Angeles'ın evim olması gerekecekti çünkü Kaliforniya'dan Michigan'a sık sık gidip gelmeyi karşılayabilmemin hiçbir yolu yoktu.

"O kadar korkmuş görünme. Herkes bunu istiyor." Eliza şampanya kadehini benim artık boş olan kadehime tokuşturdu. "Büyükler ligine hoş geldin."

İçkiler gelmeye devam etti, yemekler harikaydı ve tek bir ısırık için bile para ödemedik. Tüm grubumuz dans ediyor, gülüyor ve eğlenirken kafamda tek bir düşünce dönüp duruyordu: *Sonunda yeterliydim-bu mükemmel olmalıydı.*

WYATT

BU EV ÇOK SESSİZ.

Kanepeye yayılmış, oturma odasının beyaz tavanına bakıyor ve boyarken gözden kaçırdığımız noktaları zihnimde not ediyordum. Beni Lark'ı ve onu en başta bu işe girmeye nasıl zorladığımı düşünmekten alıkoyacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Yaz tatili sona ermek üzereydi ve her şeyin yerli yerine oturması gerekiyordu. Yeni bir futbol sezonunun heyecanını seviyordum. Takım yeni bir sezonla yeni bir başlangıç yaparken her şey yeni ve umutluydu. Atmosferde bir hareketlilik vardı.

Hiçbirini hissetmedim.

Daha da kötüsü, kampüs yeniden açıldı ve Michael, Kevin ve Joey arabayı yükleyip kampüs dışındaki bir eve taşındılar. Son birkaç haftalarını takımla birlikte geçireceklerdi ve ben sadece yaralanmamalarını ya da başlarını belaya sokmamalarını umabilirdim. Onlar şehre dönmeden önce sert ama destekleyici bir moral konuşması yapmak için elimden geleni yaptım.

Onların uzaklaşmasını izlemek, Lark'ın kolunu camdan dışarı sallayıp yoldaki virajda kaybolmasına hiç benzemiyordu.

Onun küçük gri arabasının uzaklaşmasını izlediğimde sanki içimdeki hayat çekilip alınmıştı. Ayrıca, burada işlerin gerçekten nasıl gittiğini ona anlatmayı reddediyordum. Ne anlamı vardı ki? Bu sadece onun kendini kötü hissetmesine ve en başta işi kabul etme kararını yeniden sorgulamasına neden olacaktı.

Mesajları kısa ama neşeliydi. Onun da benimle aynı şeyleri yapıp yapmadığını merak ettim - cesur bir yüz takınıyor ve günü zar zor atlatıyordu. Tekrar iç çektim ve telefonuma bir mesaj geldiğinde koşuya çıkmayı düşünüyordum. Telefonu kaptığım gibi göğsümde bir umut belirdi

sehpaya bıraktım. Lark'tan bir mesaj olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

DUKE

Kate ve Tootie'nin kız kıza yatıya kalmak için Pickle'ı çaldığını duydum. Dur tahmin edeyim, yalnız ve mutsuz mu oturuyorsun? Ağlayarak mı uyuyorsun?

Çok uzakta değildi ama bunu ona söyleyecek değildim.

Evet. İstedğim her şeyi yapmak gerçekten bir rahatsızlık.

DUKE

Beckett ve benimle Grudge'da buluş. Bir bira içelim.

Gitmemek için karanlıkta oturup kendime acımak dışında bir nedenim yoktu, bu yüzden ona hızlı bir cevap gönderdim ve kıyafetlerimi değiştirdim.

Turist sezonu bir süredir tüm hızıyla devam ediyordu, bu yüzden Sullivanlar ve Krallar arasındaki ayrım barın içinde daha az belirgindi. Resmi olmayan Sullivan tarafını taradım ve Duke'ün arkadaşı Beckett ile arka bara yaslandığını görünce çenemi kaldırdım. Yanına gittiğimde elindeki bira şişesini bana doğru uzattı.

"Teşekkürler."

"Hey, Beckett." Elini sıktım. "Seni tekrar görmek güzel."

Duke birasından bir yudum aldı ve kollarını barın üzerine dayadı. "Kate bir sorun olacak."

Kaşları birbiri çatıldı. "Sorun mu var?"

Duke başını salladı ve içini çekti. "Evde yaşanan tek taraflı bağırış çağırış kavgasını duymamış olmanıza şaşırdım. Kız kardeşimiz müteahhit seçimimizden pek memnun değil." Birasını Beckett'a doğru eğdi.

Küçük kız kardeşimiz hakkında konuşacak kadar aptal değildi, ama onun konuşmanın konusu olmasıyla nasıl gerildiğini kaçırmadım.

Yine de ayıyı dürtmeye karar verdim. "Onunla başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? O bir tabanca."

Beckett'ın boğazı düğümlendi ve başını salladı. "Evet, iyi olacak."

Ona bir saniye daha baktım. Sessizdi ama kendisinden emin olduğunu gösteren bir şeyler vardı. Duke onun en iyisi olduğunu söylemişti ve eğer öyleyse

Kız kardeşimizin öfkesine ve ayaklarını yere vurmasına rağmen bize yardım etmek istiyorsa, öyle olsun.

Onun yardımına ihtiyacımız vardı. Katie'nin Tootie Teyze'yi ev etrafına yıkılmadan önce evle ilgilenmesi için ikna etmesine ihtiyacımız vardı ve Kings'in inşaat şirketini tutmamızın ve onları kendi isteğiyle evinde ağırlamamızın hiçbir yolu yoktu.

Beckett bizim adamımızdı ve bununla başa çıkmak zorundaydı.

Birama kaşlarımı çattım ve uzun bir yudum daha aldım. Bar kalabalık ve çok gürültülüydü ve ben sadece evde ve mutsuz olmak istiyordum. Bir yudum daha yuttum.

"Sarhoş olmaya mı çalışıyorsun yoksa şimdiden kaçmaya mı?" Duke bana tek kaşını kaldırdı ve ancak bir ağabeyin yapabileceği şekilde kendimi yeniden on beş yaşında hissetmemi sağladı.

Kardeşıme yalan söyleyemediğim için başımı salladım ve bir içki daha aldım. "Biliyorsam ne olayım."

Duke'un gözleri kalabalığı tararken Beckett arka planda sessiz kaldı. Uçup gitmeden önce birine takılmış gibiydiler ve kime bakıp durduğunu anlayamadım. Bela arayan bir Kral olmamasını umarak gerildim.

Duke başını salladı. "Evet, kadınlar bunu sizin için yapar."

Bir elimi cebime soktum. "Aptalcaydı. İşe girmesi için onu ben zorladım ve şimdi geri dönüp dönmeyeceğinden emin değilim."

"Yani işler onun için iyi gidiyor, öyle mi?"

"Öyle görünüyor. Hatta rolünün uzatılmasından, daha uzun süreli bir oyuncu olarak yazılmasından bahsedildiğini söylüyor."

Duke başını salladı. "Kahretsin."

"Evet." Boynumdaki gerginliği hafifletmeye çalıştım ama işe yaramadı. Düğüm artık kalıcı bir parçam gibi görünüyordu. "En kötüsü de bunu hak ediyor olması. Ne tür bir pislik bunu elde eder etmez elinden alır ki? Çoğunlukla çenemi kapalı tutuyorum ve onun adına ne kadar mutlu olduğumu söylüyorum."

Beckett uzaklaşır gibi oldu ve bize özel olarak konuşmamız için alan açtı. Duke omuzlarını çevirerek bana baktı. "Ona söyledin, değil mi? Nasıl hissettiğini?"

"Onu geride tutmak istemiyorum. Ama Michigan'a geri dönerse ben burada olacağım."

"Tavsiye için kimin harika olduğunu biliyor musun?"

İnledim ve gözlerimi devirdim. Beni hasta edecek kadar çok tavsiye alıyordum.

"Baba."

Esprisiz bir kahkaha attım. "Onunla konuştum."

"Ve?"

"Gitmesine izin vermemi, ama sonra" -babamın tavsiyesinin ne kadar saçma olduğunu göstermek için tırnak işareti kullandım- "'o güzel küçük kışını eve geri getirmemi' söyledi."

Duke birasını yudumladı ve sanki "*Gördün mü?*" *der* gibi başını salladı. *İşte senin oyun planın.*

İçimi çektim. "Bilmiyorum dostum. Sezon yaklaşıyor, Penny sonbaharda okula başlayacak ... şu anda her şey çok fazla."

Duke'un bakışları barın içinde giderek büyüyen kalabalığın üzerinde gezindi. "Biliyor musun, sen lanet bir moronsun. Eğer sevdiğim kadınla birlikte olma şansım olsaydı, burada oturup bunun için ağlamazdım. Bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulurdum."

Sevdiği kadın mı? Duke Sullivan aşk ve kalp acısı hakkında ne bilir ki?

Sinirlenerek biramı bitirdim ve bir çingirak sesiyle ahşap barın üstüne bıraktım. "Tavsiyen için teşekkürler ağabey, ama ben böyle iyiyim."

Duke güldü ve azı dişlerim birbirine çarptı. "İyi olmaktan o kadar uzaksın ki, komik bile değil. Bu yaz kendini hiç gördün mü? Güldün. Aileni yeniden tanıdın. Penny'nin burada bir evi var ve Lark bunun büyük bir parçasıydı. Ona nasıl hissettiğini söyleyecek cesareti bulamadığın için bunu riske atmaya gerçekten istekli misin?"

Kardeşıme çok sinirlenmişim, ama en çok da kalabalık bir barın ortasında bana bu şekilde seslenmesini hoş karşılamadığım için.

"Gitmem gerek."

Duke alay etti ve ben hışımla çıkarken barmene bir içki daha ısmarlamasını işaret etti.

Gecenin geri kalanını evde yalnız geçirme düşüncesine DAYANAMIYORDUM. Her gece Lark'ın dairesinin karanlık pencerelerine bakmak yeterince işkenceydi. Eve gitmek yerine Michigan Gölü'nün kara sularına doğru yöneldim. Marinadaki küçük dükkanların çoğu

gece boyunca kapalıydı ve sadece birkaç kişi iskelede ya da sessiz sahilde yürüyordu.

Ayakkabılarımı çıkardım ve ayak parmaklarımın ıslak kuma batmasına izin verdim. Lark ve Penny bu yaz neredeyse sahilde yaşamışlardı ve onun sıcak tarçın ve narenciye kokusu zihnime karışmadan düşünemiyordum. Memleketim bile ondan kaçamadığım bir yer haline gelmişti.

Ben istemedim.

Yol boyunca bir yerlerde Lark'ın içeri girmesine izin vermek için kontrolcü doğamın küçük parçalarını attım. O da bana sunduğum küçük kırıntıları aldı ve kendimi onsuz hayal edemeyeceğim kadar derin bir şekilde özüme yerleştirdi. Gülümsemeleri, kahkahaları, hayatı ve içindeki herkesi sevme şekli.

Lark kendini isteyerek vermişti ve ben de yavaşça, isteksizce aynısını yapmıştım. Onunla daha önce hiç kimseye paylaşmadığım kadar çok şey paylaştım ve bu hoşuma gitmeyen bir şekilde savunmasız ve korkutucu olsa da aynı zamanda güvenliydi. Rahatlatıcıydı.

Sahilde uzun bir süre yürüdükten sonra kafamı kaldırdığımda Lark'ın mahsur kaldığı kum tepesinin yakınında olduğumu fark ettim. Bu olay gerçekleştiğinde, ona olan ilgimi sert bir kayıtsızlıkla gizlemiştim. O zaman bile Lark'a yaklaşmanın her şeyi değiştirme potansiyeline sahip olduğunu biliyordum.

Onun sevgi dilleri hakkındaki yorumlarını düşündüm ve tam olarak ne yapmam gerektiğini anladım.

Yumruğum Tootie'nin ön kapısına iki kez vurduktan sonra kolu çevirip kendimi içeri attım. "Alo?"

"Buraya dön!" Tootie'nin sesi koridorda süzülürken kahkahalarla doluydu.

Evine doğru ilerlerken botlarım gıcırdayan ahşap zemine basıyordu. Geniş oturma odasında Tootie, Penny ve Katie battaniye ve yastıkların üzerinde oturuyorlardı ve yüzlerine yeşil çamura benzer bir şey bulaşmıştı.

"Hey, baba!" Penny'nin çarpık beyaz dişleri maskenin üzerinde belirgindi. "Güzelleşiyoruz."

Gülümsedim. "Bunu görebiliyorum. Kızlar gecesini bölmek istemezdim ama Tootie'yle konuşmam gerekiyordu."

Teyzem kendini açtı ve yerden kalkarken inledi. Mutfağa doğru işaret ettim, o da beni takip etti.

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz döndüm. "Birkaç günlüğüne Penny'ye bakabilir misin?"

Yüzünü endişe kapladı. "Elbette. Her şey yolunda mı?"

İçimi çektim ve elimi yüzümde gezdirdim. "Hayır. Ama olacak. Los Angeles'a gitmem gerek."

Ne ima ettiğimi anladığında yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı. Ellerini kalçalarına koydu. "Zamanı gelmişti. Bizim için endişelenme. Biz iyi olacağız. Sen kızımızı eve getir."

Teyzeme duyduğum sevgi göğsümü doldurdu. Ona sarıldım ve oturma odasına doğru yürüdüm. Penny birkaç gün daha kız kıza vakit geçireceğini duyunca çok sevindi ve ben de en kısa zamanda eve döneceğime dair ona güvence verdim.

"Lark seninle eve gelecek mi?"

İçimde tedirginlik dalgalandı. "Emin değilim, tatlım." Planımın henüz yarısı şekillenmişti ve ayrıntıları Los Angeles'a giden kırmızı gözde çözmeyi umuyordum.

"Tamam, sakın batırma."

Güldüm ve omuzlarımdaki gerginlik azaldı. "Teşekkürler, Pickle. Elimden geleni yapacağım."

WYATT

YAZ GÜNEŞİ KALIFORNIYA'DA FARKLI HISSETTİRİYORDU. ELBETTE, LOS ANGELES'A GITMİŞTİM.

maçlar ya da tek tük seyahatler için önce, ama Lark'ın evi bağlamında bakıldığında, her şey yanlış geliyordu. LA çok gürültülüydü. Çok kalabalıktı. Outtatown gibi bir yerin tuhaf, yavaş temposundan yoksundu.

Lark'ı mesaj yoluyla gizlice takip ediyordum. Bir gece önce her zamanki gibi konuşkan biriydi ve bu haftaki işinin bugün biteceğini biliyordum.

Saat erkendi ama Batı Yakası saatiyle sabah 7:00'de çoktan bir *günaydın* mesajı göndermiştim. Sırt çantamı omzuma atıp uçaktan çıkarken hemen takip ettim.

Sana bir sürprizim var.

LARK

Çok tatlısın! Benim de sana bir sürprizim var.

Bir Uber ayarlarken kendi kendime gülümsedim. *Benimki kadar iyi değil.*

Tamam, önce sen.

Gelen fotoğraf kalbimi yere indirdi. Lark'ın her zamanki gibi gülümseyen ve sevimli bir selfie'siydi... lanet olası bir havaalanında. Arka plandaki büyük pencereler uçakların ve arkasındaki kulenin net bir görüntüsünü sağlıyordu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olamaz.

Lütfen bana hala Los Angeles'ta olduğunu söyle.

Üç baloncuğun dört kez belirip kaybolmasını izledim.
Sonra hiçbir şey.

Lark, Los Angeles'ta
mısın?

Sonunda bir mesaj geldi.

LARK

Sana ve Penny'ye sürpriz yapmak istedim. Mutlu olursunuz diye
düşündüm.

Hemen numarasını çevirdim. Bağlandığında, tek kelime etmesine bile
izin vermedim. "Los Angeles'ta mısın?"

"Wyatt. Hey. Evet, bak ... eğer yolculuğa çıkmamı istemiyorsan,
söylemen yeterli. I-"

"Neredesin sen?" Kelimeler niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı ama
onu görmem *gerekliyordu*. Hem de hemen. Şehirden ayrılmamış olması
içimi rahatlattı.

Duyguları sesini doldurdu. "LAX. Uçağım beş dakika içinde kalkıyor."
Lanet olası beş dakika.

"Sakın o uçağa binme." Los Angeles'tan Chicago'ya giden uçakları
ararken gözlerim ekranları taradı. İçlerinden biri onunki olmalıydı.

Kapı 28. Beş dakika.

Dördüncü çeyrekte dördüncü golü yemiş gibi havalandım ve kapıya
doğru ilerledim. Heyecandan ve Lark'a olan aşkımdan ateşlenerek bagaj
arabalarının ve yavaş çocuklu ailelerin etrafından dolandım. Çıldırılmış gibi
göründüğümünden emindim ama bunu berbat edemezdim. Büyük bir hizmet
hareketini, onaylama sözlerini, hepsini hak ediyordu. Ona benim için ne
kadar önemli olduğunu her şekilde göstermem gerekiyordu.

Kapıya yaklaştığımda, uçuş görevlileri kalan son yolcuların biniş
kartlarını tarıyorlardı. Lark aralarında değildi.

"Durun! Bekle!" Nefes alış verişlerim arasında seslendim.

Bir uçuş görevlisi şaşkınlıkla bana baktı. "Bu uçuşta mısınız, efendim?"

"Hayır, ben-" Eğildim, rüzgarı emiyordum ve öleceğime ikna
olmuştum.

ürkmüş uçuş görevlisinin üzerine kusmuş.

"Özür dilerim efendim. Uçağa biniş sona erdi. Eğer biletli yolcu
değilseniz, sizden gitmenizi istemek zorundayım."

*Lanet olsun! Neden kapattım ki? Kalması için ona burada olduğumu
söylemeliydim.*

"Siz Wyatt Sullivan mısınız?" Eski NFL formamı giyen genç bir çocuk bana doğru yürüdü, umutlu görünüyordu ve dengesiz davranışım karşısında biraz afallamıştı.

Doğrudum ve nefes verdim. "Evet."

Bir kağıt parçası ve bir kalem uzattı. "Sence ?"

Öfke boğazımı yaktı. Her şeyi berbat etmişim. Kızgınlığımı bastırdım ve önümdeki genç hayrana odaklanmaya çalıştım. Kağıdın üzerine aceleyle adımları karaladım ve ince bir gülümsemeye geri uzattım.

"Sağ ol dostum. Midwest Michigan ekibiyle neler yapacağını görmek için heyecanlıyım."

Ellerimi indirirken başımı salladım. İnsanlar benim sadece geç kalan bir yolcu değil, imza almaya değer biri olduğumu anlamaya başladığında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Mırıltılar ve fısıltılar etrafımı sarmıştı ve kendimi bir pislik gibi hissediyordum.

O öğleden sonra LAX'te yaptığım olayla ilgili büyük bir haber yayınlanacağından emindim.

Eminim yönetim kurulu bunu görmeye bayılacaktır.

Yenildim, döndüm.

Önümde, elleri kalçalarında ve yüzünde bir gülümsemeye duran Lark'tı.

Benim kadını. Tüm kalbimle.

"Wyatt." Sıcak el gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Cep telefonları bize doğru çevrilmişti, şüphesiz benim destansı hatamı filme alıyorlardı. Lark'a doğru iki uzun ve kararlı adım attım.

"Buradasın," dedi yumuşak bir sesle.

Kalbim hâlâ göğsümde çarpıyordu. "Bir uçağın peşine düşeceğimi düşünmemiştim ama evet. Buradayım."

Lark'ın kolları boynuma dolandı ama ben geri adım attım.

"Özür dilerim, Lark. Sana yalan söyledim." Kendimi sabitlemek için ellerimi kalçalarına koyduğumda tatlı yüzü buruştu.

Bunu doğru yapmalıyım.

"Sana yalan söylüyordum. Senin adına mutluyum ve bu rolü kaptığın için çok gururluyum - bu kısmı doğru. Ama ben *perişan haldeyim*. Sana gülümsemem ve her şeyin yolunda olduğunu söylemem gerektiğini biliyorum ama bunu yapamıyorum. Yapmayacağım. Talepkar olduğumu biliyorum. Programım berbat. Memleketim *çok* saçma ve ailemle bazen baş etmek çok zor oluyor. Önünde parlak bir gelecek var ve-" Elimi etrafımızda salladım, kalbim

dövdü. "Eğer bu iş ve Los Angeles senin istediğin gibiyse, bunu başarabiliriz. Ama seni görmeden haftalar geçiremem. Yapmayacağım. Senden ayrı kalmak acı veriyor. *Fiziksel olarak acıtıyor.* Seni çok seviyorum."

Lark'ın dudaklarından irkilmiş küçük bir nefes kaçtı. Çenesi sallanıyordu ve içimi bir endişe kapladı. *Belki de çok geç kalmıştım.*

Koyu renk kirpiklerinin üzerinden bir damla gözyaşı döküldüğünde, başparmağımla gözyaşını sildim ve yüzü avucuma yaslandı.

"Wyatt." İç çekti. "Bu işi nasıl yürüteceğiz?"

Onu rahatlatmak, her şeyi çözdüğümü söylemek istedim ama bu da başka bir yalan olurdu. Bunun yerine ona daha fazla gerçeği söyledim. "Seni seveceğim. Her günün her saniyesinde. Seni düşünüp düşünmediğimi ya da özleyip özlemediğimi asla merak etmek zorunda kalmayacaksın. Ayrı olsak bile benimlesin. Buradasın."

Elini kalbimin üzerine koydum ve kendi elimle kapattım. Kalbim göğsümde atıyordu ve sadece anlamasını umuyordum. "Benim için o sensin. Sonsuza kadar."

"Eve geliyordum, Wyatt."

Lark'ı kendime çektim ve çenemi başının üzerine koydum. "Biliyorum, bebeğim."

Geri adım attı ve başını salladı. "Hayır. Ev. *Ev* gibi, *ev* gibi." Ona baktım, tam olarak ne ima ettiğini anlamaya çalışıyordum.

Sulu gülümsemesi aydınlandı. "Bugün bitirdik. Yönetmenler beni bir ofise çektiler ve dizide düzenli olarak çalışmamı teklif ettiler. Delilah'yı geri istiyorlar ve gelecek sezon için bunun gerçekleşmesi için senaristlerle birlikte çalışıyorlar."

Bunun daha uzun mesafeli bir ilişki anlamına geldiğini bildiğim için kalbim acıyordu. Ama söylediklerimde ciddiydim. Lark'ı her zaman destekleyecektim ve eğer istediği buysa, bunun yürümesini sağlayacaktım. Lark'ın benim olmadığı bir dünyada yaşamak gibi bir seçeneğim yoktu.

"Bana bu ilişkiyi nasıl devam ettireceklerini ve bunu nasıl bir hikaye haline getireceklerini anlattılar. Bu her oyuncunun umduğu bir fırsat."

Boğazım zımpara kağıdıyla doldu ve yutkunarak geçiştirmeye çalıştım. "Anlıyorum ve seninle gurur duyuyorum. Biliyorum-"

"Onları geri çevirdim Wyatt."

Kalbim durdu. Zihnim karardı.

Lark'ın çınlayan kahkahası ve parmak uçlarının çatık kaşlarımda gezinmesi onu daha da yakınımaya çekmemi sağladı.

"Ama bu senin istediğin her şey. Umduğun şey."

Gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Uzun zamandır arıyordum ve fark ettim ki sürekli hareket etmek mi? Hatta rol yapmanın? Başka biri olmanın? Bu benim için saklanmanın bir yoluydu." Lark'ın sesi titredi. "Ama artık saklanmak istemiyorum. Görülmek istiyorum."

Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken gözleri kapandı. Onu yaklaştırdım ve gözyaşlarını öperek uzaklaştırdım. "Seni görüyorum. Bebeğim, seni görüyorum."

Son spor çantasını arkaya iterken küçük gri arabasının üstünden Lark'a gülümsedim. Havaalanında kıl payı kaçırdığım birkaç imzadan sonra Lark'ın kaldığı daireye geri dönmeye karar vermiştik. Köhne daireye bir göz attıktan sonra her şey kararlaştırılmıştı.

Lark eve geliyordu.

Eşyalarını arabaya doldurup doğuya doğru yola çıkarken onun elini kendi elimde tuttum. Lark telefonunu tuttu ve ekrana bakıp gülümsedi. Birisi havaalanındaki tüm sahneyi çekmiş ve Lark'a göndermeyi teklif etmişti.

Filmi zaten dört kez izlemişti ama yine de izlediğinde aptalca bir sırıtış takınıyordu.

Telefonu elinden aldım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Sanırım beni aptal gibi izlemek hoşuna gidiyor."

Gözlerini kırptırırken elini göğsüne götürdü. "Ben mi? Huysuz, her zaman kontrolü elinde tutan Wyatt'ın içini dökmesini izlemekten zevk mi alıyorum? Asla."

Telefonu kucağına fırlattım. "Sen bir pisliksin."

Kolay kahkahası arabayı doldurdu ve aracı eve doğru yönlendirirken ben de onun yanında sııttım.

LARK

"BEŞ DAKIKA! YEMİN EDERİM HAZIR OLACAĞIM!" HAFIF BİR KAT SÜRDÜM renkli dudak parlatıcısını dudaklarıma sürdüm ve banyo aynasında saçlarımı kabarttım.

Wyatt'ın kıkırdaması kapının pervazına yaslanırken arkamdan duyuldu. "Sana inanmıyorum."

Aynada ona sinirli bir bakış attım ve parmağımla dudak parlatıcımın kenarını düzelttim.

Penny kafasını onun yatak odasına soktu. "Baba, Cheeto bizimle gelebilir mi?"

Wyatt omzunun üzerinden bakmadan önce iç çekti. "Kesinlikle olmaz."

Homurdandı ve küçük hamsterını ellerinin arasına alarak somurtarak uzaklaştı. Wyatt kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı.

Onun alanına girdim ve kollarımı ortasına doladım. Kasların sert düzlemine yaslandım ve kalbinin kulağıma çarpmasını dinledim. "Her şey yolunda mı?"

Kollarını omuzlarıma doladı. "Tamam."

Göğsüne doğru gülümsedim. Sahadaki tüm kabadayılığına ve dış görünüşüne rağmen, hâlâ kendini yalnız hisseden yanları vardı. Uzun süre boyunca, hayatla boğuşmak onun için daha kolaydı. Etrafının onu seven insanlarla çevrili olması onun için hâlâ yeniydi.

"Biliyorsun, eğer kendini iyi hissetmiyorsan gitmek zorunda değiliz," diye teklif ettim. Dudakları nazıkçe saçlarımı öptü. "Hayır, gitmeliyiz. Ama bir yerde duralım.

Sugar Bowl'a gitmeden önce bir şeyler alın."

Kalbim onun için çarpıyordu. Sullivan'lar ve tüm kalp ağırları yavaş yavaş iyileşiyordu. Birlikte.

"BUNU GÖRDÜN MÜ?" Garaj yolundan çıkarken telefonumu Wyatt'a doğru eğdim.

"Hmm?" diye mırıldandı.

"Gruba mesaj atarak birkaç dakika gecikeceğimizi çünkü tatlı yemek için Sugar Bowl'a uğrayacağımızı bildirdim. Duke çoktan oraya uğradığını söyledi."

Wyatt kaşlarını çatarak ona baktı. "Duke oradan nefret eder. Huck için çilek bırakmadığı sürece asla gitmez."

Omuzlarımı kaldırdım.

"Peki, tamam." Wyatt bir dönüş yaptı ve Tootie Teyze'nin evine doğru yöneldi. Çakıllı garaj yolunda arabalar sıralanmıştı ve arabayı yanaştırdığımızda Üç Bacaklı Ed yanımıza koştu. Arabadan eğilip onu uzaklaştırmaya çalıştım ama o bize ayak uydurdu, dili şapşal bir sırıtişla yana sarkmıştı.

Beckett Miller'ın iş kamyonunu kenarda gördüm ve parmağımı kaldırdım.

Kaşlarım havaya kalktı.

Wyatt'ın dudakları ince bir çizgi oluşturdu. "Evet. Direniyor."

Penny arka koltuktan öne doğru eğildi. "Katie Teyze Beckett'ın 'tahammül edilemez, dik kafalı bir pislik' olduğunu söyledi."

Wyatt erken gelişmiş küçük kızına bakarken benden bir kahkaha patlaması yükseldi. "Penny . . ."

Omuz silkti. "Ne? O söyledi, ben değil."

"Biz böyle konuşmayız. Beckett Duke Amca'nın arkadaşı ve evde çalışarak hepimize büyük bir iyilik yapıyor." Ben kıkırdamalarımı kontrol altına almaya çalışırken Wyatt gözlerini bana dikti.

Başını iki yana salladı. "Pekâlâ, siz ikiniz, gidelim."

Hava hâlâ sıcaktı, bu yüzden dışarıda yemek yemek için Tootie'nin büyük bahçesinde toplandık. Penny hızla Lee'ye doğru koşmaya başladı, Ed de peşinden koşuyordu. Wyatt beni karşılamak için arabanın etrafında döndü ve hemen kolunu omuzlarıma atıp beni kendine çekti.

İçimi çektim ve yürürken onun içinde eridim. "Dayanılmaz, dik kafalı pislik." Tekrar güldüm.

Wyatt dudaklarını saçlarımin üzerinde gezdirdi. "Bu ikisi daha tadilat başlamadan birbirlerini öldürecekler."

Katie'nin Beckett'ın hayatını çekilmez hale getirmeye niyetli olduğunu çok iyi bildiğim için tekrar güldüm. "Büyük ihtimalle."

Biz yukarı doğru yürürken sohbet kendi kendine akıp gidiyor, herkes konuşuyor, gülüyor ve Tootie'nin masaya koyduğu küçük aperatiflerden seçiyordu. Öğleden sonra güneşi ılıktı ve kabarık bulutlar havanın çok sıcak olmamasını sağlıyordu.

Tüm sahne pitoresk ve mükemmeldi. Keşke Kate'in guacamole'ye hançer saplamasını ve Beckett'ın Tootie ile nerede çalışmaya başlayacağı hakkında konuşmak için onu tamamen görmezden gelmesini görmezden gelebilseydiniz.

Futbol sezonu yaklaşıyordu. Penny okula başlayacaktı ve ilk kez, bu dağılmış ailenin tüm parçaları yerine oturuyormuş gibi hissediyordu.

Sullivan'ların hâlâ iyileşmesi gereken şeyler vardı ama şimdilik birlikteydiler. Wyatt beni en karanlık, en yalnız yanlarına sokmuştu ve yavaş yavaş diğerlerini de sokuyordu.

Etrafımda gülümseyen yüzlerine baktım. Yanlarına gittiğimizde Katie'nin gözleri parladı ve kalbim göğsümde sıkışmaya başladı. Biraz kaybolmuş, biraz kırılmış olabilirlerdi ama beni kollarını açarak karşılamışlardı. Beni seçmişler, kabul etmişler, sevmişler ve kendilerinden biri olarak sahiplenmişlerdi.

LARK

OceanofPDF.com

Üç Ay Sonra

SON ÇEYREK OYNANIRKEN YIRMI DÖRDE YIRMI GERIDEYDİK.

sona yaklaşıyordu. Avuçlarım terlemişti ve kendimi hasta hissediyordum. MMU'nun galibiyete gerçekten ihtiyacı vardı.

"Bu olaydan sonra kesinlikle kovulacak." Penny omuz silkti ve başını salladı.

"Penny! Hadi ama. Olumlu düşün!" Dişlerimi birbirine kenetledim.

Olumlu düşünceler. Olumlu düşünceler.

Aile locasından sahaya ve okullarının renklerini taşıyan taraftarların doldurduğu stadyuma baktım. Cumartesi günüydü ve tıpkı ondan öncekiler gibi biz de buradaydık ve takımımız için tezahürat yapmaya hazırdık.

Sezon başladığında, en değerli şeyin zaman olduğunu çok çabuk öğrenmiştim. Wyatt her zaman binlerce farklı yöne çekiliyormuş gibi geliyordu ama bir kez bile zamanımızın daha az önemli olduğunu hissettirmedi. Aslında, yönetim kuruluyla birlikte bazı sınırlar belirlemişti ve Wyatt "aile zamanı" dediğinde bunu kastediyordu.

Elbette, aile tanımımız da genişlemişti.

Bir topluluğun, bir ailenin parçası olmanın çekim gücü vardı. Kendimizi takımın ve oyuncuların hayatlarının bir parçası olmaya adadık.

Joey, Kevin ve Michael her zaman biraz daha özel olacaktı. Yirmi üç numaranın iri gövdesinin kutuya doğru dönüp göğsünü yumruklamasını gururla izledim.

Kevin.

Penny ve ben ayağa kalkıp onun için çılglık attık. Bu onun ilk maçta başlattığı bir şeydi, bir sevgi ve takdir gösterisiydi ve her seferinde beni neredeyse ağlatıyordu.

Ekip bana, onların bana ihtiyacı olduğu kadar, hatta belki daha fazla, benim de onlara ihtiyacım olduğunu öğretti. Oyuncular Wyatt'ın kapısının her zaman açık olduğunu ve bir şeye ihtiyaçları olursa yanlarında olacağımızı biliyorlardı. Michigan'ın kırsal kesimindeki bir üniversiteye devam etmek, birçoğunun evlerinden uzakta olduğu, aileleriyle tatillerini ve doğum günlerini kaçırdığı anlamına geliyordu. Boşlukları doldurmak için elimizden geleni yaptık.

Büyük ve geniş bir ailenin parçası olmak aynı zamanda onların yüklerini paylaşmak anlamına geliyordu. Kazandığınızda birlikte yükseliyordunuz, ama kaybettiğimizde bu utanç ve yük bizi takip ediyordu.

Ellerim birbirine kenetlendi. Sinirlerim hiçbir zaman daha kolay olmayacakmış gibi görünüyordu.

Rakip takımdan bir oyuncu yan hakemlerimizden birini geçtiğinde, Penny oturduğu yerden kalktı ve ellerini megafon gibi kavradı. "Haydi, Fitzzy! Kramponlarındaki pekmezi çıkar!"

Başımı arkaya attım ve güldüm. Penny oyunu çok seviyordu ve bu konuda neredeyse babası kadar tutkuluydu.

Gözlerim Wyatt'ı buldu. Kenarda duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve alnında derin bir çizgi vardı.

Tanrım, erkek arkadaşım çok seksi.

Bir gece önce yaptığımız tüm kirli, lezzetli şeyleri hatırladığımda içimde küçük, seksi bir heyecan belirdi. Onunla dalga geçmiş ve bunu *oyun öncesi ritüeli olarak* adlandırmıştım ve Wyatt Sullivan'ın serbest bırakılmış ve tamamen erkeksi tarafını sadece benim bilmem hoşuma gitmişti.

Dişlerim dudağıma battı. Bakışlarım oyun ve zamanlayıcı arasında gidip geldi.

Evrene sessiz bir dua savururken gözlerim kenetlendi. Penny bir hışımla kendini sandalyeye attı ve gömleğini çekiştirdi.

Başaramamıştık. Bitime saniyeler kala oyun kurucumuz düşürülmüştü ve bununla birlikte galibiyet şansımız da düşmüştü.

Sertçe yutkundum. Bir mağlubiyet hepimiz için zordu ve kasabada Wyatt'ın ve takımın ne kadar berbat olduğuna dair dedikodular duyacağıma emindim. Büyük olasılıkla Kings ve aptal kasaba rekabeti tarafından uydurulmuş küçük sözler.

Sahaya gururla baktım. Kazansak da kaybetsek de bu işte birlikteydik.

Wyatt her zaman yaptığı gibi kulaklıklarını çıkarıp çenesini kaldırarak beni aradı. Bu ince, sessiz hareket her zaman içime erimiş bir sıcaklık yayardı.

Sahada ne olursa olsun, Wyatt hep beni aradı. Maçtan ve basın toplantısından sonra

Outtatown.

Penny arka koltukta uyuyakalmıştı ve Wyatt telefonlara cevap verip birkaç muhabire maçı anlatırken ben de radyoya mırıldanarak eşlik ettim.

Ancak eve vardığımızda iş bitmişti. Bu, Wyatt'ın birlikte geçirdiğimiz zamanın kutsal olmasını sağlamak için yaptığı pek çok şeyden biriydi. Oyunu sahada bırakmak için çok çalıştı ve evi ailesine odaklandı. Bize.

Wyatt beni bakarken yakaladı.

"Ne?" Ona gülümsedim. "Beni seviyor musun?"

Karanlık köy yollarından küçük kasabamıza doğru ilerlerken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Elbette seni seviyorum." Parmak eklemlerimi öpmek için elimi kaldırdı. "Sana mümkün olan her sevgi dilini göstermek için kıcımları yırtıyorum."

Bir anı albümü zihnimde dönüp durdu. Kır çiçekleri, arkadaşları ve ailesiyle geçirdiği zaman, piknik, günlük tatlı mesajlar, sözleri, dokunuşları. Wyatt bana duygularını her bir sevgi dilinde göstermenin bir yolunu bulmuştu.

Kaliteli zaman geçirmenin ikimizin de arzuladığı sevgi dili olduğu ortaya çıktı. Bu ve ben onun altında sıkışıp kaldığımda söylediği iğrenç sözler de hiç fena değildi.

Wyatt horlayan Penny'yi odasına götürdükten sonra mutfığa girdi. Döndüm ve ona gülümsedim. Son birkaç ay içinde o kadar çok şey yerli yerine oturmuştu ki bazen buna inanmak zor oluyordu. Teknik olarak hâlâ ahırın üstündeki daireye sahiptim ama aylardır orayı hiç kullanmamıştım.

Mutfak ışığının yumuşak parıltısında Wyatt'ın bakışları üzerimde karardı ve nabzım daha da hızlandı. Arkasına uzandı ve polosunun yakasını çekerek başının üzerine getirdi.

"Ne düşünüyorsun?" Ben sordum. "Bir lakap mı kazandım?"

Wyatt'ın sırtışı yaklaştıkça genişledi. "Eminim sonunda bir şey yapışacaktır, ama sana *benim* diyebildiğim sürece ne olduğu umurunda değil. Şimdi düşün alalım."

Alt dudagımı ağzımın içine çektim. Koçluktan sevgililiğe geçiş yaptığı ama sesindeki sert tonu düşürmeyi unuttuğu o küçük anları seviyordum. "Oh . . . Koç Wyatt," diye takıldım. "Maç sonrası düşün mu? Sanırım bu hikayeyi biliyorum."

Wyatt öne uzandı ve bir parmağını kotumun kemer köprüsüne soktu. "Öyle mi? Bu nasıl gidiyor?"

Kirpiklerimi ona fırlattım. "Sanırım koçun biraz tezahürata ihtiyacı olduğu ve benim dizlerimin üzerinde bittiği yer." Elim karnının sert hatlarında ve daha aşağılarda gezindi, ta ki pantolonunun üzerinden avuçlayana kadar.

Wyatt hırladı. "Çok sinsisin."

Aramızdaki boşluk kapandığında Wyatt nefesini bıraktı ve alnını benimkinin üzerine koydu.

"Şu anda ihtiyacım olan tek şey, sıcak bir duşun altında, ellerin saçlarımda ve adım haykırman."

Kalbim sıkışmıştı ve ona bir ağaç gibi tırmandım. "Sıra sende, Koç."

OceanofPDF.com

EPILOG

Wyatt

OceanofPDF.com

İki Yıl Sonra

KÜÇÜK BİR KIZIN STEP DANSI YAPMASINI IZLERKEN BİR INILTIYI YUTTUM.

"My Heart Will Go On "un acı verici derecede garip bir yorumu.

Ne kadar kötü bir şarkı seçimi.

Bu katlanmak zorunda kaldığım üçüncü Küçük Bayan Yabanmersini Yarışmasıydı ve zaman bunu izlemeyi daha az acı verici hale getirmiyordu. Yanımda Michael'ın dizi zıpladı ve ona baktım.

"Sakin ol, her şey yoluna girecek."

Çenesini sıktı ve başını salladı. "Biliyorum ama bu onun yılı. Bunu hissedebiliyorum. Bunu hak ediyor."

Kendi kendime gülümsedim. Michael iyi bir çocuktur. Şu anda yirmi üç yaşındaydı ve hepimiz onun NFL hayallerinin gerçekleşmesini ummuş olsak da bu mümkün değildi. Bununla birlikte, isteyebileceğim en iyi hücum asistanlarından biri olmuştu. Oyun kurucular ve alıcılarla çalışmadığı zamanlarda yerel bir lisede yedek öğretmenlik yapıyordu.

Ayrıca Sullivan ailesinin geniş bir parçası haline gelmişti.

Dikkatini dağıtmak umuduyla elimi omzuna vurdum. "Joey'nin Pazar günü yaptığı süslü ayak hareketlerini gördün mü?"

Michael'ın kısılmış gözleri bana doğru kaydı. "Bu hareketi ona ben öğrettim."

Göğsümden kolay bir kahkaha patladı. Mezun olduktan sonra Joey ikinci turda draft edilmiş ve kariyeri bir roket gibi yükselmişti. Aynı şey Kevin için de geçerliydi. Her ikisi de profesyonel takımlarının vazgeçilmez oyuncularıydı ve onları ne zaman oynarken görsem gurur duymaktan başka bir şey hissetmiyordum.

Tüm oyuncularım arasında bu üç çocuk ve onları beladan uzak tutmak için geçirdiğim yaz bizi ömür boyu birbirimize bağlamıştı. Lark, kendisinden 100 kilo daha ağır olmalarına rağmen onlara hâlâ "bizim çocuklar" diyordu.

Karımı bulmak için kalabalığı taradım ve kaşlarımı çattım.

Pickle'ın yarışma gösterisinin yetenek bölümü başlamak üzereydi ve Lark'ı Gyro Man'in yiyecek kamyonuna doğru paytak paytak yürüdüğünden beri görmemiştim. Uzun kahverengi saçlarının esintiyi havalandığını gördüğümde göğsümde bir ağrı hissettim. Gülümsemesi genişti ve küçük beyaz strafor kabı sanki Pride Rock'taki bebek Simba'ymış gibi tutuyordu.

Başımı salladım ve güldüm. Yaklaştığında koltuktan kalktım ve işaret ettim. "Otur."

Bana kaşlarını çattı ve elini hamile karnında gezdirdi. "Babam çok huysuz."

Lark, Michael'ın yanındaki küçük sandalyeye doğru manevra yaparken usulca inledi. Birlikte ilk çocuğumuzu doğurmamıza haftalar kalmıştı ve bu konuda homurdanmayı sevse de, ona karşı bu kadar korumacı olmamı seviyordu.

Hâlâ biraz nefes nefese olan Lark saçlarını omuzlarından kaldırdı ve iç çekti. "Az önce Pen'i gördüm. O hazır."

Arkasına geçtim, saçlarını yana yatırdım ve yorgun omuzlarını hafifçe okşadım. Gözlerim sahnenin kenarını aradı, Pickle'ı bir an görebilmeyi ve ona gizlice bir başparmak işareti yapmayı umuyordum.

Müzik, bir sanatçının modern yorumlayıcı kurdele dansından Metallica'ya geçtiğinde durakladım.

Lark'ın omuzları ellerimin altında zıpladı, kıkırdamalarını güçlkle zapt edebiliyordu.

"Ne yaptın sen?" Hırladım.

Kıs kıs güldü. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sonra bir ağız dolusu döneri suratına tıktırmaya ve sincap yanaklarıyla bana gülümsemeye devam etti.

Ne boktan bir şey.

Kararmaya başlayan gökyüzüyle birlikte, dokuz yaşındaki güzel ve tatlı kızım, üzerinde püsküller ve elmas taklidi parıltılar olan siyah bir mayo giyerek kendinden emin bir şekilde sahneye çıktı. Sevmediğim ağır bir makyaj yapmıştı ve elinde uzun siyah bir asa tutuyordu.

Burnumun kemiğini sıktım. Ritim düşerken, Penny sopanın uçlarını *gerçek ateşte* yaktı ve neredeyse felç geçiriyordum.

Michael iki yumruğunu da havaya kaldırarak ayağa fırladı ve "İşte bu!" diye bağırdı.

Kalabalık da onu izledi ve alevli ölüm sopasını çevirip sahnede zıplarken ne kadar zarif ve canlı olduğuna hayran kaldı.

Ben çılgına dönmüşken Lark alkışladı ve tezahürat yaptı.

Sonunda şarkı sona erdi ve tüm kalabalık ayağa kalkıp küçük kızım için çılgılık atmaya başladı. Gülümsemesi bir mil genişliğindeydi ve sopasını kalçasında küstah bir el ve göz kırparak söndürdü.

Bir yıl cezalı.

Güzel karıma ters ters baktım, o da bana burnunu kıvırıp güldü. Michael yanımda neşelendi.

"Bundan haberin var mıydı?" Ona sordum.

Güldü. "Asla, ama bu *harikaydı*!"

"Merak etme." Lark aramızdaki havayı temizledi. "Lee elinde yangın söndürücüyü hep oradaydı. Çamura batmış yarışma direktörünün buna izin vermesinin tek yolu buydu. Bana sorarsanız, tek sorun yönetmenin yeğeninin zaten kazanamayacağını bilmesiydi. Penny başardı!"

Lark'ın Penny'ye duyduğu sevgi ve gururu inkâr edemezdim. Birbirlerinden ayrılamazlardı ve üvey annesi olmasına rağmen Penny onu şiddetle seviyordu.

"Bunun beni *daha iyi* hissettirmesi mi gerekiyor?" Gözlerimi devirdim. Anlaşılan Küçük Bayan Yabanmersini unvanının uğruna kendini yakmaya değmeyeceğine inanan tek kişi bendim.

Muhteşem karıma baktım ve iç çektim. Ona uzun süre kızgın kalmayı asla başaramazdım, özellikle de etrafımızdaki hemen hemen her şeyde iyi bir şeyler görürken.

O GECE, Pickle'ın *destansı galibiyetini* evde pizza ve dondurma ile kutladık. Tootie Teyze ve kardeşlerim de bizimle kutlama yapmak için oradaydı. Highfield House'dan taşınmış ve kendimize ait geniş bir çiftliğe yerleşmiştik. Outtatowner'ın eteklerindeydi ve Lark'ın deyimiyle "şirin, küçük bir sahil çiftliği"ydi. Üç bin metre kareden daha büyük olan bu çiftlikte onun ve benim *rahatlık* tanımlarımız çok farklıydı ama Lark'ın güneş ışığının ve iyimserliğinin asla yok edemeyeceğim nitelikler olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. İstedğimden değil - karım hayatımın her köşesine mutluluk getirdi.

Eğer biri bana bir gezginin Outtatowner'ın altın kızı olacağını söyleseydi, bunun Lark olacağını tahmin edebilirdim. Onu asistanlığımdan kovup karım olarak terfi ettirdikten sonra, istemezse çalışmak zorunda olmadığını söyledim. Onunla her zaman ilgilenecektim.

Yüzüme gülmüştü.

Lark'ın kaosu organize etme konusunda yetenekli olduğu ortaya çıktı, bu yüzden berbat bir garson olsa da çok iyi bir öğretmendi. Ders almaya başladı

MMU'da öğretmenlik diploması üzerinde çalışırken bir yandan da Los Angeles'tan gelen telefonları yanıtlamaya devam ediyor. Oradaki bağlantıları, oyunculığa geri dönmeyi düşünürse, çağrısına cevap verecekleri konusunda ona güvence verdi. Bundan bir kez bahsetmiştim, Lark'ın hayatta gitmek istediği yön ne olursa olsun onu destekleyeceğimi bildiğinden emin olmak istemişim. Eğer bu Los Angeles anlamına geliyorsa, bir yolunu bulurduk. Ancak kendisi de bunu tecrübe ettiğinde, o hayatın gerçekten istediği şey olmadığını anladığına dair beni temin etti.

Lark bir öğretmenin kalbine sahipti.

"O şeye tahliye emri vermedin mi daha?" Duke, Üç Bacaklı Ed ayaklarının dibinde burnunu çekerken Lark'ın yanından geçti.

Lark içini çekti ve karnını ovuşturdu. "Oh evet. Biz hazırız. Wyatt şimdiden futbol antrenmanını planlıyor."

Yanından geçip başının tepesine bir öpücük kondurdum ve o da gözlerini kapatıp bana mırıldandı. "Asla çok erken değil."

Lark ağzıyla sert bir çizgi çizdi ve sesi benimle alay edercesine alçaldı. "O çocukları iyi bir şekilde zorlu bir sezona hazırlayın."

Aradan geçen bunca zamandan sonra, yaptığı şakalar beni hâlâ güldürüyordu. Ona gönülsüzce kaşlarımı çattım ve ardından göz kırptım.

Lee oturma odasının kapısından boğazını temizledi. "Affedersiniz, bir dakikanızı alabilir miyim?" Kolunu iki yana açtı. "Küçük Bayan Blueberry'yi takdim edebilir miyim, Penny 'Sıçan Surat' Sullivan!"

Penny kollarını iki yana açarak mutfığa fırladığında hepimiz kahkahalara boğulduk. Hepimiz alkışladık ve bağırdık. Zarif bir selamdan sonra Lee'nin koluna bir tokat attı. "Sen en kötüsüsün."

Dilini ona doğru uzattı ve onu gıdıklamaya çalışarak odanın içinde kovaladı. "Benim adım Pickle!" diye ciyakladı insan kulağının duyamayacağı bir desibelde.

Kaos etrafımızda dönerken, odanın diğer ucundaki Lark'a baktım. *Seni seviyorum, diye mırıldandım.*

Sırıttı, ela gözleri şefkatle dans ediyordu. *Seni daha çok seviyorum.*

Michigan'a dönmek hayatımda verdiğim en iyi karardı. Lark Butler'la göz göze geldiğim anda dünyamdaki her şey yerine oturmuştu. Tüm dünyamı alt üst etmiş, bir şekilde doğru tarafa çevirmişti ve *tek gereken bir bakıştı.*

DAHA FAZLA WYATT & Lark'a MI İHTİYACINIZ VAR? Bu özel BONUS SAHNEYE [buradan](#) göz atın!

OceanofPDF.com

ONE TOUCH'A GİZLİ BAKIŞ

Eski erkek arkadaşımın sert ağabeyine aşık olmak *hiç* planımda yoktu.

Beckett Miller kardeşimin en iyi arkadaşı olabilir ama aynı zamanda dünyada yardım isteyeceğim son kişi. İnatçı, talepkâr ve insanların onun hakkında ne düşündüğünü hiç umursamıyor - küçük kardeşinin olmadığı her şey ve kesinlikle **istememem gereken her şey.**

Kendi inatçılığım ve üç sinir bozucu kardeşim sayesinde, sevgili teyzemin çiftlik evini yenilememe yardım edebilecek tek kişi o.

Beckett benim paspas olduğumu düşünüyor ve ben de onun kibirli bir hıyar olduğunu *biliyorum*, ama bir gece geç saatlerde çakırkeyif bir strip poker oyunu oynuyoruz ve çok geçmeden bitmek bilmeyen yaz günleri kavurucu sıcak gecelere dönüşüyor.

Dinle.

Etrafımdaki her şeyi düzeltebilirim: arkadaşlarımla sorunlarını, kardeşlerimin aşk hayatlarını, belki de şirin sahil kasabamızı bölen onlarca yıllık rekabeti bile. Beckett'ın hırıltısı ve ağır iç çekişleri benimle boy ölçüşemez.

Düzeltemediğim tek şey, o bir çekiç salladığında vücudumun verdiği tepki. Kardeşinin bana yaptıklarından sonra kalbimi korumak için duvarlar ördüm, ama ***tek bir dokunuşla*** hepsinin yıkılabileceğini fark ediyorum.

ONE TOUCH için [buradan](#) ön sipariş verin!

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

İlk olarak (ve her zaman) kitaplarımı asla okumayan ama aynı zamanda "araştırma için" bir şey denememizi istediğimde beni asla sorgulamayan sevgili tatlı kocama. Bu bazen seksidir, bazen de yedi yaşındaki bir çocuğun arka bahçede bir çukur kazmasının ne kadar süreceğini görmektir. Vay be, bizim çocuk hızlıymış. "Başımız belaya girerse" onu arayacağım.

Arkadaşım ve asistanım Steph'e kocaman bir teşekkür. Dağınıklığının ortasına bir gülümsemeyle adım attın ve hemen işe koyulmak için çok çalıştın! Tam da ihtiyacım olan şeydi, tam da ihtiyacım olduğu zamandı ve sana minnettarım. Ayrıca, şu lanet olası YouTube kanalına duyduğum nefreti gerçekten anlayan birine sahip olmanın avantajını da yaşıyorum.

Edindiğim inanılmaz yazar arkadaşlarıma... Laura, Ana, Melanie, Catherine, Harloe ve bazen gerçekten yalnız hissettiren bir işte bana cesaret veren, güldüren ve arkadaşlık eden diğer pek çok kişiye! Ülkenin dört bir yanına dağılmış olsak da, bir araya geldiğimizde, dikkat edin! Hepimizin tekrar bir araya gelmesi için sabırsızlanıyorum.

Hey, Elsie! Bunu yazmadan hemen önce Jake beni biraz kızdırdı, eğer hala birlikte kaçmak istiyorsan, ben varım.

Kandi Steiner olmadan bu dünyanın hali ne olurdu? Bana sorarsanız oldukça üzücü olurdu. Senin sevgini ve dostluğunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bunu şiddetle koruyacağım. Sen çok tatlı bir ruhsun ve eğer birisi sözlükte "saf iyilik" kelimesine bakarsa, orada senin ateşli kıcını görecektir. Büyüdüğümde senin gibi olmak istediğimi söyledim ama hepimiz grubun yaşlı kadını olduğumu biliyoruz, o yüzden ... havalı. ILYSM!

Arkadaşlarım Nicole ve Jenn'e - bazen kitaplarımdan kaçamadığımı ve başka bir şey hakkında konuşmayı unuttuğumu anladığınız için teşekkür ederim.

Trinity - beni takip mi ediyorsun? Dürüst olmak gerekirse, sanırım haklısın... belki de DM'lerine giren bendim. Her iki durumda da, bağlantı kurduğumuz için çok mutluyum. Coşkunuz, kahkahalarınız ve genel pozitifliğiniz ruhumun gıdası.

Çok ama çok sabırlı editörlerim James, Becca ve Laeticia'ya - siz olmasaydınız kaybolurdum. Zaman konusunda esnek davrandığınız için teşekkür ederim, özellikle

Size teslim tarihimden neredeyse bir ay erken geldiğimi söylediğimde ve sonra geri dönüp kitabın üçte birini değiştirdiğimi söylediğimde. Hepiniz beni daha iyi olmaya zorluyorsunuz ve size sonsuza dek minnettarım.

Sahne arkasındaki inanılmaz kadın grubuna, Vixen'lara! Sizler isteyebileceğim en inanılmaz, hevesli ve sevgi dolu sokak ekibisiniz. Amacım insanların hoş karşılanacağı, heyecan duyacağı ve iyi vakit geçireceği bir grup yaratmaktı. Siz bunu başardınız. Daddy Wyatt'ı duyurmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Sevgili tatlı küçük kasaba romantizmi okuyucusu - yaptığım şeyi yapmamın nedeni sensin. Okula bırakma, kirli bulaşıklar, gece geç saatlerde televizyon ve diğer milyonlarca sorumluluktan zaman ayırıp hikayelerime kaçtığınız için teşekkür ederim. Evlerinizin dağınık olması ya da biraz yorgun olmanız umurumda değil. Sadece hikayelerimin size mutluluk getirmesini önemsiyorum. Yorumlarınız, gönderileriniz, makaralarınız, TikTok'larınız, incelemeleriniz ve DM'leriniz bardağımı dolduruyor! Karakterlerimin hayatınıza nasıl dokunduğunu bana bildirdiğiniz için teşekkür ederim.

Son olarak, Eggburt'a - Huzur içinde yat.

OceanofPDF.com

HENDRIX HEARTTHROBS

Bağlantı kurmak ister misiniz? Lena ile gülmek ve sohbet etmek için Facebook'ta Hendrix Heartthrobs ile takılın! Özel tanıtımlar, duyurular, özel içerikler ve genel saçmalıkların hepsi orada gerçekleşiyor.

[Gelin bize katılın!](#)

[OceanofPDF.com](#)

AYRICA LENA HENDRIX TARAFINDAN

Chikalu Şelaleleri

Sizi Bulmak Sizi

Korumak Sizi

Saklamak

Seni Seçmek (başlangıç romanı)

Redemption Çiftliği

Rozet

Takma Ad

Asi Hedef

The Sullivans

Bir Bakış

Bir Dokunuş (2023 yazı!) Bir

Tat (yardım romanı)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Lena Hendrix, Orta Batı'da yaşayan Amazon'un en çok satan 20 çağdaş aşk romanı yazarıdır. Romantizme olan aşkı açık saçık Harlequin kitaplarını gizlice karıştırmasıyla başladı ve şimdi kendi günah kadar sıcak küçük kasaba aşk romanlarını yazıyor. Lena'nın içleri lokum gibi olan güçlü alfalara, karşılık veren kadın kahramanlara ve cızırtılı gerilime karşı zaafı var. Romanları küçük kasaba kalbini bolca ateşle bir araya getiriyor.

Yazmadığı ya da yeni romanlar okumadığı zamanlarda onu yürüyüş yaparken, kamp yaparken, balık tutarken ve baharatlı bir margarita yudumlarken bulabilirsiniz!

Takılmak ister misin? Lena'yı Tiktok veya IG'de bulun!

OceanofPDF.com